JANE ASHTON

Un moment de nebunie

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Trenul plecă și Alandra Todd rămase în așteptare în fața gării mici din Ferny Druffield unde fusese singura călătoare care coborâse.

Un singur funcționar era vizibil. Era un bărbat nu prea înalt, foarte corpolent, îmbrăcat în uniforma căilor ferate britanice. Îndeplinea concomitent rolul de șef de gară, impiegat de mișcare și de casier.

„Probabil că dă și informații" își spuse Alandra apropiindu-se de el.

– Vă rog, ați putea să-mi indicați cel mai apropiat hotel? i se adresă ea.

Bărbatul o privi uluit.

– Un hotel? repetă el holbându-și ochii.

– Probabil că există unul în Ferny Druffield, nu-i așa? Sau un han, un pub... sau ceva asemănător?

– Avem două localuri, o anunță el cu mândrie. Dar nu oferă și pensiune.

Apoi își îndreptă atenția spre lăzile pe care însoțitorul le lăsase pe peron înainte de a da semnalul de plecare.

Alandra își legănă pe braț sacul ușor de voiaj. O briză ușoară de septembrie i se juca prin părul blond deschis.

„Și acum ce mă fac?" se întrebă ea.

Dacă, chiar înainte de-a muri, mama ei nu i-ar mai fi cerut să se ducă la Ferny Druffield, niciodată n-ar fi întreprins această călătorie! Și pe urmă, mai fusese și scrisoarea aia îngrozitoare...

„Ar fi trebuit să mă interesez înainte de a părăsi Londra, se gândi ea. Și ar fi trebuit să-mi închipui că nu există nici un hotel aici..."

Se gândise să-și petreacă noaptea în sat, pentru a descoperi locul unde trăiseră părinții ei. Apoi, în cursul zilei de mâine, s-ar fi dus la La Roseraie.

Având în vedere că nu exista nici o posibilitate de cazare la Ferny Druffield, trebuia să-și reconsidere proiectele.

– Unde aș putea să găsesc un taxi? îl întrebă ea pe lucrătorul căilor ferate.

– Asta depinde de locul unde vreți să mergeți.

– La La Roseraie.

De data asta, el manifestă un oarecare interes.

– La Roseraie, vreți să ziceți la familiile Carstair și Todd?

– Exact. E departe de aici?

– La circa cinci kilometri. Pot să-i telefonez lui Jim Lasky, vă va conduce el până acolo, dacă nu e prea prins cu grădinăritul...

Alandra îl urmă în interiorul gării și aşteptă în spatele unui ghișeu.

De fapt, nu avea nici un chef să se ducă chiar astăzi la La Roseraie, dar era obligată s-o facă dacă nu exista nici un hotel în sat.

Perspectiva de a se găsi în fața bunicului ei – acest bărbat pe care nu-l văzuse niciodată – o înfuria de pe acum. Ar fi preferat să lase să treacă o noapte înainte de a da ochii cu el.

Slavă Domnului că avusese ideea de a călători în rochia verde, cea mai elegantă dintre toaletele ei. Fusese gata să plece în blugi. Dar, în ultimul moment, își pusese blugii în geanta de călătorie.

„Bine că mă prezint în rochie la La Roseraie, gândi ea. Nu că aș vrea să fac impresie, dar..."

Funcționarul apăru brusc lângă ea, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Aveți noroc, domnișoară! Jim Lasky acceptă să vă conducă. Va fi aici în zece minute.

– Mulțumesc!

– Mergeți să lucrați la Carstair & Todd? se interesă el cu ochii sclipind de curiozitate.

Ea se mulțumi să nege dând din cap. Nu avea nici un chef să-i povestească primului-venit motivele vizitei sale la La Roseraie.

– O să aștept afară, îi comunică ea.

Ajungând pe peron, strânse din pumni. Ura o cuprinsese din nou... Își detesta bunicul, Alan Todd. Și, pentru prima oară în viața ei, îl va întâlni.

La gândul acesta ura ei nu mai cunoscu margini.

O revăzu pe mama sa zăcând pe patul de moarte. Cu mare efort, întorsese capul spre ea și, cu o voce aproape de neauzit, șoptise:

– Alandra, trebuie să... să te duci la... La Roseraie. Promite-mi... promite-mi asta.

Și îi promisese. În acel moment, ar fi promis orice. Și din cauza acestei promisiuni, se găsea astăzi la Ferny Druffield, satul pe care părinții ei nu-l mai văzuseră după fuga lor de acum douăzeci și trei de ani.

Tatăl ei părăsise La Roseraie luând-o cu el și pe Lucy, orfana plăpândă pe care o iubea, orfana rămasă dintr-o dată singură pe lume după moartea bătrânei mătuși care o crescuse.

De ce, o dată ce părinții ei nu se mai întorseseră niciodată acolo, de ce mama ei insistase ca ea să vină aici?

După înmormântare, zdrobită de durere, Alandra aproape că uitase ce promisese. Cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, începuse să aranjeze lucrurile personale ale mamei sale.

Plângea și când deschisese poșeta veche pe care mama ei nu se putuse hotărî s-o arunce. Înăuntru era o scrisoare pe care ezitase la început s-o citească. În cele din urmă se hotărâse să scoată foaia de hârtie velină din plic.

Antetul era gravat: La Roseraie, Ferny Druffield. În acel moment își amintise de promisiunea făcută mamei sale.

Citise cele câteva rânduri scrise cu o mână fermă și semnată cu numele bunicului ei, Alan Todd:

„Doamnă,

Vă mulțumesc că mi-ați anunțat moartea fiului meu. Dați-mi voie totuși să vă amintesc că pentru mine, Edward Todd a încetat să existe din ziua când și-a părăsit casa pentru a fugi cu o femeie bolnavă, în sărăcie.

El nu era în stare să aibă grijă nici de sine. Atunci cum de și-a putut închipui că se poate ocupa de o invalidă?

O să-l urăsc întotdeauna fiindcă și-a părăsit familia și responsabilitățile profesionale.

Să nu vă așteptați la nici un ajutor material din partea mea. N-o să primiți nici un cent! Vă voi fi recunoscător dacă nu îmi veți mai scrie."

Furia o cuprinsese pe Alandra. Cum de îndrăznea omul ăsta s-o acuze pe mama ei că e o cerșetoare, când ea era atât de mândră?

Dacă ar fi ascultat de primul impuls, Alandra s-ar fi dus direct la La Roseraie pentru a-i arunca în față bunicului ei tot ce gândea despre el.

Apoi se gândise să-i scrie o scrisoare plină de dispreț și sarcasm. Dar nu-i promisese ea mamei, pe patul de moarte, că se va duce la La Roseraie?

O mașină veche opri în fața ei.

– Dumneavoastră ați cerut un taxi? se interesă șoferul, un bărbat în vârstă, cu o față ascuțită.

– Da, eu. Vreți să mă așteptați, vă rog, o clipă? Vreau să văd la ce oră pleacă primul tren spre Londra.

– La ora optsprezece, îi răspunse bărbatul.

– Mulțumesc, spuse ea așezându-se pe locul cu tapițerie roasă.

Părinții ei nu vorbeau prea des despre Ferny Druffield, și ea nu avea nici cea mai mică idee despre ce o să găsească acolo. Din timp în timp, le mai scăpa totuși câte un cuvânt sau o frază. Alandra își amintea că îl auzise pe tatăl ei menționând numele surorii lui, Eunice. Acum douăzeci și trei de ani era măritată și avea un bebeluș. Cum îl chema? Alandra își scotoci prin memorie. Parcă Robert... Oricum, bebelulșul de atunci era acum un adult.

Alan Todd și Granville Carstair fondaseră cu mulți ani în urmă Societatea Carstair & Todd. Soțiile lor se hotărâseră atunci să caute împreună o casă mare, nu departe de sediul societății care se găsea în provincie. O casă destul de mare pentru două familii...

Societatea Carstair & Todd era acum cunoscută în întreaga lume, dar Alandra nu era mândră că se numește Todd. Cum să aibă ea vreo legătură cu un bărbat capabil să scrie o scrisoare atât de crudă unei femei care tocmai își pierduse soțul?

Taxiul părăsi șoseaua pentru a o lua pe o alee lată, care părea că are o lungime de câțiva kilometri. În curând, Alandra zări o reședință mare construită din piatră.

„Un adevărat castel", gândi ea cu dispreț.

Apoi se adresă șoferului:

– Mă așteptați? Nu întârzii mult.

El dădu din cap. Nu părea grăbit, și tufele mari de flori care împodobeau peluzele păreau să-l captiveze.

Alandra urcă peronul și sună. O femeie îmbrăcată în rochie neagră nu întârzie să-i deschidă ușa.

– Aș dori să-l văd pe domnul Alan Todd, îi spuse Alandra pe un ton hotărât.

Stătea dreaptă, aproape țeapănă, fără să zâmbească. Dorea ca această întrevedere penibilă să se desfășoare cu maximum de demnitate.

– Domnul Todd este plecat.

Alandra ezită. Ce trebuia să facă? Să se întoarcă imediat la Londra? Dar asta însemna că va trebui să revină altă dată aici. Prefera să scape astăzi de această corvoadă, fără să fie nevoită să mai facă o a doua călătorie.

– Toți sunt plecați, adăugă femeia în negru, probabil menajera.

– Cine sunteți? se interesă Alandra cu o trufie neobișnuită la ea.

– Menajera, doamna Pinder, îi răspunse interlocutoarea ei încruntându-se.

O examină cu atenție pe Alandra. S-ar fi zis că o cunoștea dar nu reușea să-și amintească unde și când o mai văzuse...

„Probabil că am aerul familiei" își spuse tânăra fără pic de entuziasm.

– La ce oră se va întoarce domnul Todd? o mai întrebă ea.

– Spre ora șaisprezece, domnișoară.

Alandra își consultă ceasul și constată că nu mai avea decât o jumătate de oră de așteptat. Și va avea destul timp să ia trenul de ora optsprezece. Va putea chiar să se întoarcă pe jos la Ferny Druffield, fiindcă nu avea intenția să-i ceară șoferului de taxi s-o aștepte atât de mult.

Se duse să-l plătească, apoi reveni la doamna Pinder, cu sacul de voiaj în mână.

– Sunt o rudă a domnului Todd, rosti ea fără entuziasm.

Trebuia să dea o explicație plauzibilă prezenței sale aici.

– Și trebuie să-l văd astăzi, adăugă ea.

Se căzni să zâmbească.

– Și eu mă numesc Todd. Alandra Todd...

Doamna Pinder, fără a-i mai cere amănunte suplimentare, o conduse în salon.

Era o încăpere mare, decorată cu mobilă stil. Tablouri de maeștri împodobeau pereții. Alandra înghiți în sec. În viața ei nu mai pătrunsese într-o asemenea casă luxoasă...

Casa lui Alan Todd... La gândul ăsta, ura îi reveni cu și mai multă intensitate.

– Vreți o ceașcă de ceai, domnișoară Todd? o întrebă doamna Pinder.

Alandra n-ar fi vrut să accepte nimic de la bunicul ei, dar murea de sete.

– Cu plăcere, se auzi ea răspunzând.

– Vă aduc imediat.

Menajera dispăru și Alandra putu admira în voie salonul imens. Cât de diferită era această casă de micul apartament modest pe care îl ocupa ea! Se ghicea de la prima vedere că familiile Carstair și Todd nu duceau grija banilor!

Părinții ei avuseseră întotdeauna dificultăți financiare. Mama ei era foarte des bolnavă și tatăl ei ținea s-o îngrijească el însuși. Asta însemna frecvente absențe de la slujbă, pe care patronii lui le priveau destul de prost, ceea ce făcea ca Edward Todd să nu reușească să rămână mult timp în același loc. Iar

când nu găsea nimic, era în șomaj. Dar asta nu părea să-l îngrijoreze. Părea atât de fericit să trăiască, chiar dacă bugetul era destul de dificil de reglat la sfârșitul fiecărei luni. Iar el fusese obișnuit cu o existență fără griji...

Doamna Pinder reveni cu o tavă pe care erau așezate un ceainic, o ceașcă de porțelan și o farfurie de argint, plină cu niște fursecuri apetisante.

În timp ce își bea ceaiul, Alandra începu să se gândească la tatăl ei. Acesta i se părea mai apropiat ca niciodată, acum că se găsea în locuința în care crescuse.

Alandra avea paisprezece ani când el murise în urma unei pneumonii prost tratate.

Simți că îi dau lacrimile. Dar în acel moment auzi o ușă trântindu-se. Apoi se făcură auzite niște voci înăbușite.

Nu, nu era momentul să plângă! Ura o cuprinse din nou la gândul că va trebui să-l înfrunte în curând pe bunicul ei, autorul acelei scrisori oribile al cărei fiecare rând îi rămăsese gravat în memorie.

Clanța ușii se mișcă. Alandra își îndreptă spatele și își ridică bărbia cu mândrie.

Dar bărbatul care intră în salon nu putea fi bunicul ei. Se aștepta să vadă apărând un bătrân. Nu un bărbat de treizeci de ani!

„Cine o fi?" se gândi ea.

Era prea în vârstă pentru a fi vărul ei Robert. Fără să scoată nici un cuvânt, se mulțumi să-l privească. Părea să se simtă la el acasă aici... O examina, cu brațele încrucișate, și ea avu brusc impresia că se găsește în fața unui judecător.

Se apropie încet de ea. Era înalt și zvelt, cu umerii lați, pieptul musculos și șoldurile înguste. Privirea Alandrei se opri pe chipul lui cu trăsături puternice, pe bărbia voluntară, buzele senzuale. Avea un păr des de culoare închisă, puțin ciufulit de vânt. Dar cât de duri erau ochii lui negri...

– Cine sunteți? o întrebă el în cele din urmă.

Vocea lui era autoritară. Se vedea că era obișnuit să dea ordine și să fie ascultat. Dar Alandra nu avea deloc intenția să se lase astfel dominată.

– Aș putea să vă pun aceeași întrebare, replică ea impertinent.

El ridică din sprâncene.

– Doamna Pinder mi-a spus că pretindeți că vă numiți Todd.

– Acesta este numele meu.

El o privi printre pleoapele strânse.

– Vreți să mă faceți să cred că sunteți înrudită cu familia Todd de la La Roseraie?

Din păcate, era. Chiar dacă nu ținea deloc să fie... oricum, nu era obligată să-i dea explicații tipului ăstuia. Ea voia să vorbească doar cu Alan Todd.

Îl privi pe interlocutorul ei, fără să clipească.

– Probabil că sunteți un Carstair! declară ea.

– O deducție uluitoare! o ironiză el.

Apoi, ridicând din umeri, adăugă:

– Au trecut mai mult de patruzeci de ani de când La Roseraie a devenit căminul familiilor Carstair și Todd. Dacă nu ești un Todd, ești un Carstair. Sau invers.

– V-ați născut aici? îl întrebă ea.

Apoi se încruntă și exclamă:

– Sunteți în mod sigur Matt Carstair!

Și cum el rămăsese tăcut, adăugă:

– Îmi amintesc că tatăl meu spunea că aveți un caracter la fel de independent ca și al lui! Avea zece ani mai mult decât dumneavoastră și...

– Tatăl dumneavoastră?!

O privea acum cu o deosebită atenție.

– Sunteți... începu el.

Ea termină în locul lui:

– ... fiica lui Edward Todd.

El dădu din cap, rostind disprețuitor:

– Nu vă cred! Soția lui Edward era prea bolnăvicioasă ca să aducă un copil pe lume!

– Și totuși mă aflu aici, în fața dumneavoastră! îi lansă ea pe un ton sarcastic.

Apoi trase adânc aer în piept.

– Bineînțeles că pot dovedi cine sunt. Și foarte ușor chiar!

Bărbatul râse fără veselie.

– V-ați adus și actele de identitate? Vă gândiți la toate!

– E mai bine să nu lași nimic la voia întâmplării, replică ea pe același ton ironic.

El strânse din maxilare.

– Și de ce ați venit până aici?

Ochii lui se îndreptară spre geanta de voiaj a Alandrei, pe care tânăra o pusese la picioarele ei.

– Asta e treaba mea, replică ea.

Timp de o clipă, crezu că o să se repeadă la ea. Dar el reuși să se stăpânească.

– Dacă așa vă închipuiți... mormăi el.

Se pregătea să închidă ușa, pentru ca nimeni să nu le audă discuția, dar în aceeași clipă un bărbat cu părul alb intră în salon.

Alandra, care se aștepta să vadă un bătrân, fu foarte mirată să constate că Alan Todd, în ciuda părului alb ca zăpada, părea în floarea vârstei. I-ai fi dat cu ușurință zece sau chiar cincisprezece ani mai puțin decât cei șaptezeci pe care îi avea.

– Matt, știi că...

Remarcând prezența Alandrei, se întrerupse. Tânăra se ridică, deși se jurase că n-o să facă nici un efort de politețe față de acest om.

Se lăsă tăcerea. O tăcere incredibil de grea, pe care Matt Carstair fu primul care o rupse:

– Această tânără persoană pretinde că e fiica lui Edward. Ce părere ai, Alan?

Capitolul 2

Această tânără persoană pretinde că e fiica lui Edward...

Cuvintele părură să capete o rezonanță nesfârșită în încăpere. Alandra avu impresia că bunicul ei fusese lovit de trăsnet.

O privea neîncrezător. Era clar că îi ignora complet existența...

În sfârșit își regăsi graiul.

– Fiica lui Edward! exclamă el. Spui că ești fiica lui Edward!

Era evident că n-o credea. Ea schiță o reverență batjocoritoare.

– Alandra Todd. La ordinele dumneavoastră! rosti ea cu o prefăcută politețe.

Îl privea drept în ochi. Ochii bătrânului reflectau stupoarea.

– Alandra... repetă el.

Și pentru prima dată, tânăra își dădu seama că prenumele ei era forma feminină a lui Alan...

Bunicul ei părea să-și vină în fire. Iar Matt Carstair privea scena fără să scoată nici un cuvânt. O considera în mod sigur o impostoare, dar ea nu avea nici cea mai mică idee de ceea ce putea gândi el.

Ochii spălăciți ai lui Alan Todd deveniseră duri.

„Ce antipatic e! gândi Alandra. Îl detest!"

– Ești capabilă să dovedești ceea ce susții? o întrebă el cu o voce repezită.

Deci și el o lua drept o impostoare. De ce naiba își dăduse osteneala să vină până aici?

Înghiți în sec, amintindu-și de promisiunea făcută mamei sale.

– Păreți încântat că mă vedeți, remarcă ea pe un ton ironic. Eu...

– Lucy Porter nu era în stare să aibă copii! o întrerupse el cu asprime.

– Îmi pare rău dar a avut o fiică, după cum puteți constata personal.

Ochii ei de culoarea smaraldului lansau fulgere. Îl ura cu toată puterea ființei sale pe acest bărbat care fusese în stare să scrie o scrisoare atât de odioasă.

– Și de ce ai venit aici? o întrebă el.

Acum câteva minute doar, Matt Carstair îi pusese aceeași întrebare.

Alandra ridică din umeri.

– Toți întrebați același lucru! rosti ea disprețuitor. La fel de bănuitori și unul și celălalt.

Se auzi zgomotul unui motor. O mașină se oprise în fața verandei. Din câțiva pași, Matt Carstair ajunse la fereastră.

– Ar trebui să te duci în biroul tău, Alan, dacă vrei să continui în liniște această discuție, îi sugeră el.

– Bună idee, admise domnul Todd.

Apoi, adresându-i-se Alandrei, îi spuse fără pic de amabilitate:

– Urmează-mă.

Tânăra îi dădu ascultare. La fel ca și bunicul ei, nu ținea deloc ca această discuție să se desfășoare de față cu mai mulți martori. Matt Carstair fusese deja mai mult decât era dispusă să suporte.

Ajunsă în hol, își aminti că uitase geanta de voiaj în salon. Se pregătea să se întoarcă pentru a o recupera, când Matt Carstair apăru cu ea în mână și i-o întinse.

– Să n-o uitați la plecare! rânji el batjocoritor.

Fără să-i mulțumească, ea o luă și pătrunse în biroul a cărui ușă o deschisese Alan Todd. Din prag se întoarse, pregătindu-se să-i spună lui Matt Carstair că prezența lui nu era deloc indispensabilă.

Dar el îi întorsese deja spatele și se îndrepta spre ușa de intrare pentru a-i primi pe noii-sosiți.

Alan Todd se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre în biroul lui, o încăpere ai cărei pereți erau în întregime acoperiți cu cărți. Închise ușa și se duse să se așeze în spatele mesei de lucru. Apoi îi indică un fotoliu.

– Așază-te, mormăi el. Și spune-mi de ce ar trebui să cred această poveste de necrezut!

Alandra rămăsese în picioare.

– De fapt, mi-e perfect egal dacă mă credeți sau nu! replică ea pe un ton belicos.

– Stai jos, repetă el.

– Nu, nu vreau. N-am intenția să stau mult aici. N-aș fi venit niciodată dacă nu m-ar fi rugat mama mea...

– Mama ta ți-a cerut să vii la La Roseraie? se miră el.

Părea mai bănuitor ca niciodată. Iar ea îl ura și mai mult, dacă asta era posibil!

– Contrar a ceea ce credeți, nici mama nici tatăl meu nu voiau să obțină ceva de la dumneavoastră.

Făcu o pauză apoi continuă:

– Și nu m-a trimis aici ca să cerșesc! adăugă ea ridicând tonul.

– Dar...

Alandra îl întrerupse:

– La moartea tatălui meu, i-ați scris mamei mele atrăgându-i atenția să nu aștepte nici un ajutor material din partea dumneavoastră. Dar ea nu vă cerea nimic! Și ar fi preferat să moară de foame decât să apeleze la dumneavoastră!

De data asta, Alan Todd păru puțin derutat.

– Ai văzut... acea scrisoare? o întrebă el pe un ton mai puțin sigur.

Fără să-i răspundă, ea deschise poșeta și scoase faimoasa misivă, pe care i-o întinse. Dar Alan Todd se mulțumi s-o învârtească între degete, fără s-o deschidă măcar. Își reamintea probabil conținutul ei... Și asta n-o surprindea pe Alandra. Nu era singurul semn de viață pe care-l dăduse vreodată?

După câteva clipe, toată neîncrederea bătrânului dispăruse. S-ar fi putut crede chiar că regreta acum că scrisese o asemenea scrisoare.

– Eram foarte tulburat pe atunci, șopti el. Nu era drept...

– Ce nu era drept? se miră Alandra.

– Că fiul meu murise. Și că acea femeie care se pretindea bolnavă mai trăia încă... Nu, nu era drept!

Alandra fu aproape tentată să se înduioșeze de soarta acestui om care își pierduse fiul după atâția ani de despărțire. Apoi își aminti de mama ei și de șocul pe care-l suferise probabil aceasta după deschiderea scrisorii. Și ura reveni...

– Ați vrut s-o vedeți moartă pe mama? Ei bine, puteți fi satisfăcut. Am pierdut-o acum o lună.

Bătrânul nu avu ipocrizia să-i prezinte condoleanțe. Dar când începu să vorbească, glasul lui era mai blând.

– Și ea ți-a cerut să vii la La Roseraie, din câte am înțeles? Ca să locuiești cu noi?

– Categoric nu! exclamă cu vioiciune tânăra.

După care făcu un gest de neștiință.

– Nu știu de ce mi-a cerut să fac așa ceva.

Apoi își luă geanta de voiaj.

– Acum, că mi-am respectat promisiunea, pot să plec! Adio!

Și brusc, simți nevoia să plângă. Doliul ei era de dată prea recentă. La cea mai mică emoție, îi dădeau lacrimile. Și întrevederea asta o tulburase foarte mult.

Ajunsese deja în prag.

– Unde te duci?

Bunicul ei o ajunsese din urmă cu o agilitate surprinzătoare pentru un om de vârsta lui.

– Acasă, îi răspunse Alandra.

– Nu ți-am văzut mașina în fața casei.

Mașina! Ea nu avusese bani nici măcar pentru o barcă cu motor!

– Am venit cu trenul, îi explică ea. Și o să-l iau pe cel de ora optsprezece spre Londra.

– Nu circulă sâmbăta.

Alandra se întoarse brusc. Era rândul ei să pară neîncrezătoare.

– Dar șoferul taxiului mi-a spus că...

– Dacă Jim Lasky ți-a dat o asemenea informație, nu trebuie să te mire. Jim e întotdeauna cu capul în nori și a uitat probabil că azi e sâmbătă.

– Dar...

– Nu există astăzi un tren spre Londra.

Ea îl privi fără să mai scoată nici un cuvânt. Probabil că bătrânul se bucura văzând-o într-o asemenea situație fără ieșire!

– Adio, repetă ea pe un ton aspru.

– Ți-am mai spus că nu există astăzi un tren pentru Londra.

– Și v-am auzit, declară ea fără să-și întoarcă măcar capul. O să mă descurc eu. Va accepta cineva din sat să-mi închirieze o cameră pentru la noapte.

– Doar n-o să-mi faci așa ceva! exclamă el.

Alandra rămase nemișcată, încruntându-se.

– Să vă fac ce? se miră ea.

O enerva că o reținea astfel, când ea mai avea un drum lung de făcut. Era tentată să se ducă la comisariatul de poliție din Ferny Druffield și să întrebe dacă vreun sătean obișnuia să închirieze camere.

– Numele nostru e respectat la Ferny Druffield, îi spuse cu mândrie bunicul ei. Dar oamenii vorbesc... Bârfele circulă repede aici, ca peste tot de altfel.

Inspiră adânc înainte de a continua:

– Văd că ești la fel de orgolioasă ca și tatăl tău. Și eu sunt orgolios... N-aș vrea să se vorbească pe la toate colțurile că am refuzat să-i ofer o cameră fiicei fiului meu Edward.

Alandra făcu ochii mari și spuse stupefiată:

– Vreți să-mi petrec noaptea aici? Aici?!

– Perspectiva asta ți se pare atât de absurdă?

– Da, răspunse cu răceală tânăra.

El o fixă.

– Tatăl tău n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Nimeni din sat nu știe de cearta noastră. Neînțelegerile noastre nu trec de porțile de la La Roseraie.

Apoi, clătină din cap.

– El n-ar fi apelat la ospitalitatea unui locuitor din Ferny Druffield.

Pentru prima oară, Alandra ezită. Avea impresia că se găsește într-o situație fără ieșire.

Închise ochii pentru o clipă și își revăzu tatăl. Întotdeauna surâzător, întotdeauna vesel... și atât de orgolios! Dar era foarte grijuliu cu aparențele. Și probabil că în locul ei ar fi acceptat să-și petreacă noaptea la La Roseraie decât să dea naștere la cleveteli în sat.

Alandra oftă.

– Foarte bine, șopti ea, mărturisindu-și prin asta înfrângerea. Bunicul ei nu triumfa însă. Expresia lui rămăsese de nepătruns.

Împinse ușa și, cu o voce de stentor care răsună în tot holul și pe casa scării, strigă:

– Doamnă Pinder!

După cinci minute, Alandra se găsea singură în camera ei, o încăpere mare și luxoasă, dotată cu o baie superbă.

Dădu din cap, copleșită de desfășurarea evenimentelor.

„De ce am acceptat? se întrebă ea surprinsă. Probabil că nu mai sunt în toate mințile..."

Își scoase din geanta de voiaj trusa de toaletă și cămașa de noapte.

– În orice caz, continuă ea cu o jumătate de voce, plec mâine dimineață. Cu primul tren!

Va trebui ca la cină să pună aceeași rochie pe care o purtase toată ziua. Nu putea coborî în blugi într-o casă ca asta, unde probabil că se respectau tradițiile de a se îmbrăca special pentru seară.

Întârzie mai mult în cadă. Ce plăcut era să lenevească în apă caldă și parfumată!

Se hotărî în sfârșit să se îmbrace și să se fardeze. Doamna Pinder îi spusese că cina se servea la ora opt. La ora opt fără cinci, Alandra coborî.

Pe cine va găsi la masă? Pe Matt Carstair probabil. Și pe soția lui, poate. Și copiii?

Pe cine altcineva? Pe mătușa Eunice care locuia la La Roseraie acum douăzeci și trei de ani? Și pe fiul ei, Robert?

„Vărul meu", se gândi Alandra strâmbându-se.

Dar ce rost avea să-i poarte pică vărului ei care nu avea nici o vină în tot ce se întâmplase? Bunicul ei scrisese acea scrisoare oribilă. Și nu trebuia să-i înglobeze și pe ceilalți locuitori ai acestei case în ura ei.

Toate ușile erau închise. Era vizibil că nu era așteptată cu brațele deschise! Și nici măcar nu știa unde se află sufrageria...

Împinse ușa salonului unde doamna Pinder o condusese când sosise. Imediat îl zări pe Matt Carstair. Ținând un pahar în mână, discuta cu un tânăr și o tânără.

Când o văzu se îndreptă spre ea și îi spuse pe un ton rece:

– Vino să faci cunoștință cu verii tăi.

Verii? Deci avea mai mulți?

Îl urmă pe Matt Carstair, căznindu-se să zâmbească. Nu avea nici un motiv să fie nesuferită cu verii ei...

Bunicul ei, care stătea lângă o fereastră, o cântări din priviri, fără să scoată nici un cuvânt. Îi susținu privirea cu insolență înainte de a-și îndrepta atenția spre cei doi tineri cu care stătea de vorbă adineaori Matt.

Verișoara ei era blondă, frumoasă și incredibil de elegantă pentru o cină în familie. Era cam de vârsta ei.

Iar vărul ei, ar fi fost foarte prezentabil fără acea incredibilă claie de păr de culoarea grâului copt care stătea vâlvoi.

– El este Robert, spuse Matt.

Deci nu se înșelase. Era Robert! Acesta îi strânse mâna fără pic de entuziasm.

– Bună, mormăi el.

– Și Josephine, adăugă Matt. Dar toată lumea îi spune Jo.

Aceasta din urmă se mulțumi să-i adreseze Alandrei o privire distantă însoțită de un scurt semn de cap. Apoi îi întoarse spatele și-și puse mâna pe brațul lui Matt, bătând din gene foarte sugestiv.

– Matt, nu mi-ai spus încă nimic despre vânzarea la care ai fost cu bunicul.

Manevra tinerei era clară... Deci Matt Carstair nu era însurat. Dar el și Jo nu erau încă oficial logodiți, fiindcă pe degetul inelar al mâinii stângi, Jo nu purta nici un inel.

– Nu e nimic de spus, micuța mea Jo, răspunse Matt.

Alandrei îi veni să zâmbească. Dacă verișoara ei îl privea cu adorație, el părea s-o considere tot un copil.

– Fiindcă nu e nimic de spus, repetă el.

Privirea lui se opri asupra Alandrei și adăugă pe un ton ușor.

– Piesa rară pe care bunicul tău o credea autentică s-a dovedit a fi un fals...

Alandra înghiți în sec. Fraza aceasta cu dublu sens părea s-o vizeze direct...

Strânse din maxilare, hotărâtă să lupte. O să le arate ea din ce aluat era făcută.

– Cina e servită, veni să anunțe doamna Pinder.

Matt făcu o mișcare, degajându-se astfel de mâinile lui Jo care îi cuprinseseră brațul ca niște tentacule.

– Hai să mergem... spuse el.

– Hai, repetă Alandra îndreptându-și bătăioasă spatele.

Se apropie de bunicul ei.

– Arată-mi, te rog, unde este sufrageria, bunicule. Mă simt pierdută în casa asta mare!

Îi zâmbi și-și strecură brațul sub cel al omului pe care îl ura. Dar fu recompensată văzându-se ținta privirilor a trei perechi de ochi dușmănoși.

Cina începu printr-un aperitiv necunoscut Alandrei, dar din care gustă fără nici o ezitare. Apoi trecu imediat la atac. Se adresă verișoarei sale care se așezase vizavi de ea.

– Locuiești la La Roseraie împreună cu bunicul? o întrebă ea.

O clipă crezu că Jo va refuza să-i răspundă.

– Da, mormăi aceasta în cele din urmă.

– Și părinții tăi locuiesc tot aici? se mai interesă Alandra.

Matt interveni.

– Părinții verilor tăi au divorțat de câțiva ani.

– Oh, îmi pare rău...

Se întrerupse, furioasă pe ea însăși că i-au scăpat aceste câteva cuvinte care îi veniseră automat pe buze.

– Nu prea știu multe lucruri despre familia mea, le explică ea.

„Și nici n-am nici un chef să aflu mai multe!" își spuse ea în gând.

Își mușcă buzele, amintindu-și cât de vesele și animate erau mesele, pe vremea când părinții ei mai trăiau încă. Și totuși ei aveau bani puțini și meniurile erau extrem de simple...

Cât de sumbră era atmosfera în această sufragerie luxoasă! Degeaba o priveau verii ei de sus, în fond erau mai de plâns decât ea. Se părea că nu avuseseră o copilărie prea fericită.

Trecu din nou la atac, adresându-i-se tot lui Jo.

– Mama ta – mătușa mea Eunice – adăugă ea insistând voit asupra posesivului, ce mai face?

– Eunice s-a recăsătorit, rosti bunicul ei pe un ton morocănos. Nu ne mai vedem deloc în momentul de față.

Alandra ridică din sprâncene.

– A putut părăsi toate astea?! exclamă ea.

Unindu-și gestul cu vorba, indică parcul și casa.

O tăcere grea urmă, dar ea zâmbi nepăsătoare.

– Aha, dragostea... rosti ea, dând din cap cu subînțeles.

– Dragostea? repetă Matt Carstair. O cunoști?

Ea îl fixă.

– Dar tu, tu ești căsătorit, Matt?

– Nu, răspunse Jo în locul lui.

„Ce familie ciudată, își spuse Alandra. Trebuie ca întotdeauna unii să vorbească în locul celorlalți!"

Îi zâmbi din nou lui Jo al cărei chip rămăsese posomorât...

– Ah, nu e însurat? se miră ea. Va trebui să încercăm să-i găsim o logodnică... Flăcăii bătrâni devin atât de repede maniaci și plicticoși!

Robert, care stătea alături de ea, se înecă. Din cauza mâncării sau de râs? Alandra se întoarse spre el.

– Probabil că ți-ai terminat studiile, Robert, îi spuse ea. Cu ce te ocupi acum?

„Oh, ce păr are! gândi ea. Niște oameni atât de bogați ar trebui să dispună de un frizer mai priceput!"

– Presupun că lucrezi, nu-i așa? insistă ea.

– Dar tu?

Matt fusese cel care intervenise în discuție.

– În acest moment, nu, răspunse ea.

Curiozitatea o împinse pe Jo să încerce să afle mai multe.

– Și când lucrezi, ce faci? o întrebă ea pe un ton de superioritate.

– Sunt secretară.

– Aha!

Jo dădu din cap.

– Ai urmat probabil un curs de secretariat?

Fără să se grăbească, Alandra privi în jurul ei. Toată lumea o privea... Și nu vedea nici un pic de înțelegere, nici un pic de căldură în ochii acestor oameni care erau totuși de același sânge cu ea.

În ochii bunicului ei se putea citi neînduplecarea. La fel ca și în ochii lui Matt. Jo o fixa cu dispreț. Iar Robert părea stu-

pefiat de tot ce auzea în această seară. Era în mod sigur pentru prima oară când cineva îndrăznea să le vorbească alor săi cu o asemenea impertinență.

– Bineînțeles, se hotărî ea să răspundă, că nu știți mai multe despre mine decât știu eu despre voi...

Și le mai zâmbi o dată cu gura până la urechi. Sperând că nimeni nu va ghici cât de prefăcut era acel zâmbet.

– Pentru început, dați-mi voie să vă spun că i-am furnizat bunicului toate probele în privința identității mele.

Și adresându-se direct lui, continuă:

– Nu-i așa, dragul meu bunic?

Ochii lui Robert și ai lui Jo părură să iasă din orbite. Probabil că nimeni nu-i mai spusese până acum „dragul meu bunic"...

Iar cel vizat era cel mai uimit dintre toți și îi trebuiră câteva clipe ca să-și regăsească graiul.

– Asta rămâne între mine și tine! bombăni el.

Cu câteva clipe înainte, Alandra avea chef de râs. Toți patru i se păreau atât de caraghioși... dar pofta de râs o părăsi brusc. Bunicul ei îi recomandase în acest fel să nu pună pe nimeni la curent cu faimoasa scrisoare care făcuse atâta rău. Întâi mamei sale, apoi ei...

În timpul atacurilor Alandrei, cina își urmase cursul ei firesc. Doamna Pinder își făcu acum apariția cu desertul și tânăra așteptă ca aceasta să iasă din sufragerie pentru a răspunde la întrebarea pusă de verișoara ei mai înainte.

– Nu, n-am urmat un curs de secretariat, mărturisi ea. Tatăl meu...

Făcu o pauză înainte de a continua.

– Med, cum îi spunea toată lumea...

Știa prea bine că pentru Alan Todd, fiul lui fusese întotdeauna Edward. Nu putuse niciodată să se hotărască să folosească diminutivul care i se părea prea copilăros.

– Tatăl meu, Med, reluă ea, a murit pe când aveam doar paisprezece ani. Nu eram destul de bogată ca să mă pot gândi să-mi continuu studiile. Așa că le-am întrerupt la șaisprezece ani și m-am înscris la seral în timp ce aveam și serviciu.

Reușise să vorbească pe un ton nepăsător, ca și cum totul ar fi fost extrem de ușor... Doar nu era să le povestească acestor oameni antipatici cât de greu îi fusese să învețe puținul pe care îl știa! Când ieșea de la birou, trebuia să fugă la colegiu unde erau organizate niște cursuri speciale pentru adulți, înainte de a se întoarce acasă ca să facă de mâncare sau curat, mama ei fiind prea slăbită ca să se ocupe de treburile gospodărești.

– Ah, ai urmat la seral? o întrebă Mat pe un ton neîncrezător.

– Mai și chiuleam, mărturisi ea râzând.

Când mama ei se simțea prea rău, se ducea direct acasă. Dar prefera să-l lase pe Matt să creadă că, numai pentru a se amuza chiulea ea de la cursuri.

Robert se decise în sfârșit să-i adreseze cuvântul.

– Unde... unde locuiești? îngăimă el.

– La Londra. Dar nu mereu în același cartier.

– Da?! făcu Jo pe un ton disprețuitor.

Nu era greu de ghicit cursul pe care-l urmaseră gândurile ei...

– Te descurcai de pe o zi pe alta, nu-i așa? o întrebă ea, prefăcându-se îngrozită.

Alandra își termină crema de zahăr ars fără să răspundă nimic. Apoi se ridică și o privi printre gene pe frumoasa ei verișoară.

O păpușă frumoasă cu ochi albaștri, își spuse ea. O păpușă frumoasă, cu capul gol... O păpușă frumoasă, dar snoabă și rea!

– Scumpa mea verișoară, trebuie să știi să te descurci în viață! îi lansă ea pe un ton sarcastic.

Și fără să-și mai dea osteneala să spună bună seara, părăsi încăperea. Un râs răsună în urma ei. Un râs bărbătesc care semăna puțin cu un lătrat.

Cine râsese? Bunicul ei, Matt sau Robert?

Ridică din umeri. La urma urmei, puțin îi păsa.

Capitolul 3

A doua zi dimineața – după o noapte excelentă, în ciuda tuturor celor întâmplate – Alandra se trezi foarte odihnită și în plină formă.

Își puse blugii și o bluză, tot întrebându-se cine râsese în ajun... În această casă lipsită de veselie, probabil că se auzea rar câte un hohot de râs!

Era încă foarte devreme. Dar Alandra ținea neapărat să ia primul tren. Coborî și făcu câțiva pași prin hol. Casa era cufundată în tăcere. Toată lumea părea să doarmă.

Rămase nemișcată în fața unui vas splendid de Sévres. Locuința asta era un adevărat muzeu! Cum de se putuse hotărî tatăl ei s-o părăsească pentru a duce un trai atât de modest?

Și de ce verii ei păreau s-o deteste? Făcu ochii mari, înțelegând brusc motivul atitudinii lor. Își imaginau probabil că venise să-și reclame partea de moștenire!

– Bună dimineața, domnișoară Todd!

Doamna Pinder își făcuse apariția în hol.

– Oh... bună dimineața, doamnă Pinder!

– Micul dejun e deja servit în sufragerie.

Alandra nu se gândise deloc la micul dejun. O urmă totuși pe menajeră. La urma urmei, o ceașcă de cafea nu i-ar prinde rău deloc.

Sufrageria era goală. Alandra se așeză în același loc pe care-l ocupase în ajun, în timp ce doamna Pinder îi propunea un mic dejun pantagruelic.

– Nu, nu, nu vreau ouă cu șuncă, vă mulțumesc. Doar puțină cafea cu pâine prăjită, dacă sunteți amabilă. Nimic mai mult!

Ferestrele dădeau spre o minunată grădină de trandafiri. Probabil de aceea casa fusese numită La Roseraie.

Zări o siluetă printre tufele înflorite și îl recunoscu pe bunicul ei. Deci și lui îi plăcea să se scoale dis-de-dimineață!

„Măcar de-ar rămâne în grădina lui în timp ce-mi beau cafeaua, gândi ea. N-am nici un chef să stau de vorbă cu „domnul tot îi tună și îi fulgeră"!

Nu înțelegea nici acum cum de putuse fi atât de naivă. Motivul ostilității verilor ei era totuși evident! Pentru ei doar dorința de câștig o adusese până aici. Nu avea ea dreptul la jumătate? În timp ce ei trebuiau să împartă pe din două cealaltă jumătate...

„Dacă ar putea ghici că n-aș accepta niciodată nici un cent de la bunicul meu!"

Mândria îi interzicea să se gândească la faptul că avea dreptul să reclame ceea ce îi revenea din imensa avere acumulată de familiile Todd și Carstair...

„Dacă sunt atât de nesuferiți doar pentru că au bani, își mai spuse ea, prefer să n-am deloc!"

Se gândi la cina din ajun și ajunse la concluzia că Matt Carstair fusese cel care râsese... El ghicise în mod precis gândurile lui Robert și Jo. Și bineînțeles că și el își închipuia că ea venise la La Roseraie pentru a încerca să-i smulgă bunicului ei cât mai mulți bani!

Probabil că li se păruse atât de transparentă! Dar nu le mărturisise chiar ea că nu avea bani și că trebuia să muncească pentru a trăi?

Se înroși, amintindu-și de ultima ei săgeată: „Scumpa mea verișoară, trebuie să știi să te descurci în viață".

Această frază putea fi interpretată în multe feluri. Și nu exista nici o îndoială că cei patru comeseni o făcuseră în sensul cel mai rău posibil!

Se simți din nou cuprinsă de mânie. Strânse din pumni. Și brusc avu chef să muște, să se apere cu ghearele.

Ușa de deschise și în pragul ei își făcu apariția doamna Pinder, urmată de Matt Carstair.

– Vă aduc imediat ouăle cu șuncă, domnule, îi spuse menajera lui Matt.

După cum se vedea, îi cunoștea gusturile...

Alandra reuși să-și ascundă enervarea. Un zâmbet îi lumină chipul și luă cafetiera.

– Bună, Matt! rosti ea.

Rezistă cu greu tentației de a-i arunca în față conținutul recipientului de argint.

– Te servesc? îl întrebă ea cu o bună dispoziție prefăcută. Vrei cafea neagră sau cu lapte?

– Neagră, mormăi el.

În dimineața asta, după cum se vedea, nu mai avea chef de râs. Nici de vorbit măcar...

Ce atmosferă! gândi Alandra ridicându-și ochii spre tavan.

Îl servi cu o ceașca de cafea. Apoi, cu o insolență calculată, îl întrebă:

– Suferi de ficat?

Matt se încruntă.

– De unde ai scos asta?

– Să știi că ar trebui să te îngrijești, rosti ea cu un aer candid. Când te scoli atât de prost dispus, cel mai adesea e vorba de suferința ficatului... Dacă ai lua medicamentele necesare, ai fi la fel de surâzător și destins ca mine!

Dar Matt rămase la fel de încruntat și, timp de o clipă, Alandra crezu că o să sară la ea ca s-o sugrume.

– Ia te uită?! furtuna plutește în aer! remarcă ea pe un ton nepăsător.

– Cât timp ai de gând să bântui pe aici? mârâi el.

„Cel puțin o lună" avu chef Alandra să-i răspundă pentru a-i vedea reacția.

Dar surprinse luminița care dansa în ochii lui și își spuse că ar face mai bine să nu-l provoace...

– Toți patru sunteți o companie fermecătoare, îl asigură ea cu ironie. Și m-ați primit atât de bine încât parcă mi s-a făcut chef să-mi prelungesc șederea...

Redevenind serioasă, adăugă pe un ton sec:

– Dar o să plec la Londra chiar în această dimineață.

El o privi neîncrezător.

– Atât de repede?

Apoi își încrucișă brațele pe piept.

– Doar n-o să părăsești La Roseraie, înainte de a obține ceea ce doreai?

– Să obțin ceea ce...

Se întrerupse.

– Oh, bineînțeles! exclamă ea râzând. Vorbești despre partea mea de moștenire? Acea moștenire la care verii mei țin morțiș!

Luă un aer gânditor.

– La urma urmei, poate că n-ar fi o idee atât de rea... Ce crezi? Eu...

– N-ar fi o idee prea bună, îți spun eu, o întrerupse el.

– De ce? Mi se pare că...

El o întrerupse din nou.

– Nu știi despre ce vorbești.

Alandra își lovi palmele una de cealaltă.

– Doamne! exclamă ea, făcând o mutră îngrozită. Bunicul și-a lăsat întreaga avere în scopuri de binefacere?

Se miră și ea că poate juca atât de bine teatru. Începuse să se prindă în propriul ei joc...

– Doar n-o fi făcut așa ceva! oftă ea.

Matt Carstair o privi fără să scoată nici un cuvânt. Apoi, cu un zâmbet la fel de fals ca și cel pe care îl arbora Alandra, declară:

– Ar fi fost în stare... dacă ar fi avut ceva de lăsat moștenitorilor lui.

Ochii de culoarea smaraldelor se făcură și mai mari. Societatea Carstair & Todd ajunsese în faliment? I se părea un lucru imposibil! O firmă de renume internațional nu dispărea așa, fără ca ziarele să scrie despre asta.

Mult mai probabil era că Matt Carstair ar încerca s-o facă să creadă că afacerile mergeau prost pentru ca ea să renunțe la așa-zisul ei proiect.

– Societatea Carstair și Todd nu mai are beneficii? se miră ea. Imposibil...

– Societatea Carstair și Todd este în expansiune în întreaga lume.

– Atunci...

Dar Alandra nu mai avu timp să pronunțe vreun cuvânt în plus.

– Singura problemă, spuse el cu un aer satisfăcut, e că bunicul tău nu mai are nici o acțiune a companiei.

Alandra nu-l credea însă.

– Vrei să zici că...

– Vreau să zic că bunicul tău mi-a vândut mie partea lui.

– Ție?!

Mințea în mod sigur... era convinsă de asta. Niciodată n-ar fi acceptat Alan Todd să-și vândă acțiunile de la societatea pe care o fondase. Și avea nepoți... Trebuie să se fi gândit la interesele lui Robert și Jo!

Alandra aruncă o privire în direcția grădinii, unde bunicul ei, cu un foarfece mare în mână, trecea printre tufele de trandafiri.

Omul acesta îl renegase pe Edward, fiul lui... Dar nu-și renegase fiica, pe Eunice. Și Robert era aici pentru a prelua conducerea societății alături de Matt.

– Toate astea n-au sens, șopti Alandra...

Își îndreptă din nou atenția spre bărbatul din fața ei. Și avu brusc intuiția că el putea fi la fel de dur, la fel de necruțător ca și bunicul ei.

– Toate astea n-au sens, repetă ea cu convingere.

– Și totuși ai înțeles bine.

– Ești acum proprietarul întregii firme? se interesă ea. Atunci de ce nu se numește doar Societatea Carstair?

Matt ridică din umeri.

– Fiindcă nu mi s-a părut potrivit să schimb numele unei firme cunoscute de mai mult de patruzeci de ani.

– Tu...

– Doar n-o să pretinzi că nu știai asta! exclamă el.

Ea îl privi stupefiată, fără să poată scoate nici un cuvânt.

– Și ingenuitatea prefăcută are totuși niște limite, adăugă el repezit.

– Cum aș fi putut ghici așa ceva?! exclamă ea.

Matt râse fără nici un pic de veselie.

– Dar nu ți-a trebuit mult timp ca să debarci aici!

Alandra se încruntă fără a pricepe sensul remarcii făcute de Matt. Doar trecuseră mai multe săptămâni de când ezita să respecte promisiunea făcută mamei sale.

– Ce vrei să zici cu asta? întrebă ea în cele din urmă.

– Toate ziarele de vineri au anunțat că preiau controlul firmei Carstair & Todd! Și îndrăznești să spui că nu erai la curent?

Alandra deschise gura, o închise, o redeschise... Dar nici un sunet nu ieși din gâtul ei pe care și-l simțea ca iasca. Dacă Matt spunea adevărul – și era convinsă de asta – sosirea ei la La Roseraie a doua zi după publicarea acestui anunț, părea mai mult decât suspectă. Nimeni nu putea crede că e vorba de o simplă coincidență!

Bunicul ei încasase probabil o sumă enormă în urma acestei tranzacții. Și ea apărea din senin, exact a doua zi...

„Dar eu știu că sunt cinstită" încercă ea să se consoleze.

Alandra declară pe un ton sarcastic:

– Sper că bunicul meu a făcut o afacere bună! Jumătate din Societatea Carstair & Todd... dar asta reprezintă o adevărată avere!

Dădu din cap silabisind:

– O adevărată avere!

– Așa s-ar putea crede, spuse Matt.

Vocea i de aspri.

– Din nefericire pentru tine, ziariștii nu știau chiar totul! De fapt tranzacția avusese loc cu mulți ani înainte. Pe vremea când bunicul tău avea nevoie de bani pentru a-și plăti creditorii. Vânzarea efectuată vinerea trecută era de fapt o simplă problemă administrativă.

Alandra se încruntă. Dacă bunicul ei avea creditori, însemna că avusese o mulțime de probleme financiare. Și poate exact în acel timp sosise scrisoarea mamei ei la La Roseraie. Acest om orgolios nu avusese curajul să mărturisească faptul că este ruinat. Preferase să adâncească prăpastia care îl despărțea de ai săi.

Se minună singură. Încerca acum să-i găsească scuze bunicului ei că scrisese o asemenea scrisoare? Nu, nu avea nici o scuză.

Își îndreptă spatele și susținu privirea lui Matt care se uita la ea fără să scoată nici un cuvânt. Probabil că o credea dezamăgită de vestea că bunicul ei nu mai avea nici un ban. Ah, dacă ar ști!

– Deci Alan Todd nu este omul bogat pe care și-l închipuie lumea?

– Dezamăgită?

În sinea ei, era furioasă foc. Abia se abținu să nu-i trântească în față individului ăstuia tot ce gândea despre el.

Cu prețul unui imens efort reuși să zâmbească și să bată din gene. Apoi, pe un ton indiferent, replică:

– Dezamăgită? Nu chiar, dragul meu Matt... Că bunicul meu nu mai are un ban, e mare păcat! Dar există măcar un bărbat bogat la La Roseraie!

– Nu te avânta! exclamă el brusc. N-am nevoie de chestii de genul ăsta!

Părea atât de amenințător încât Alandra se trase înapoi cu un pas, speriată.

– Nu-mi plac femeile interesate! îi spuse el privind-o din nou cu dispreț.

În acel moment doamna Pinder apăru cu o farfurie plină de ouă cu șuncă. Sosirea ei mai destinse puțin atmosfera din cameră.

„Am împins prea departe lucrurile, gândi Alandra. Trebuie să am grijă... E atât de furios, încât ar fi în stare să-mi rupă gâtul dacă o să continuu să-l provoc astfel!"

Bunicul ei împinse ușa dinspre grădină și intră în sufragerie. Nu păru să remarce nici prezența ei nici pe a lui Matt.

Nici măcar nu-și dădeau osteneala să se salute în această casă...

Caracterul ei poznaș ieși la iveală indirect. Ea exclamă imediat:

– Bună dimineața, bunicule!

Alan Todd o învălui într-o privire surprinsă și, în chip de răspuns, se mulțumi să dea din cap.

Un zâmbet lumină atunci chipul Alandrei:

– Și îți mulțumesc, bunicule! Am dormit foarte bine...

Îi întâlni privirea în care se putea citi o uimire neprefăcută. Se părea că nu e obișnuit să fie astfel tratat.

– Insolentă dis-de-dimineață! oftă el.

Își scoase apoi șervețelul din inelul de argint. Alandra își dădu abia acum seama că se abține cu greu să nu zâmbească.

– Nu-ți face probleme, bunicule! îl asigură ea. N-o să mai fii mult timp nevoit să-mi suporți insolența!

El o privi întrebător.

– O să-mi iau rămas-bun, fiindcă plec, îi explică ea.

– Ca să te duci unde?

Ridică mirată din sprâncene. Oare uitase că ea avea intenția să se întoarcă azi la Londra?

– În seara asta o să dorm în propriul meu pat! preciză ea.

Bunicul schimbă o privire cu Matt. O privire a cărei semnificație Alandra n-o pricepu.

– Da, plec. După ce mai beau o cafea.

Luă cafetiera pe care doamna Pinder o lăsase pe masă și, după ce își servi bunicul, își umplu din nou ceașca.

Învârtind linguriţa prin ea, îi examină pe cei doi bărbaţi din faţa ei. Expresia lor rămânea de nepătruns. Totuşi – ar fi putut jura – păreau să comunice între ei fără să schimbe nici un cuvânt, nici o privire, nici un gest...

– Dacă vrei să te întorci astăzi la Londra, va trebui să aştepţi cam mult trenul, rosti în cele din urmă Alan Todd.

– De ce?

Din nou părea să-i vină greu să-şi ascundă un zâmbet amuzat.

– Fiindcă nu există un tren spre Londra duminica. Matt nu ţi-a spus?

– Nu mi-a spus nimic! exclamă ea.

Bineînţeles că el nu considerase necesar. Doar îşi închipuise că avea de gând să-şi impună prezenţa cât mai mult timp la La Roseraie.

Brusc, Alandra se ridică, îşi aruncă şervetul pe masă şi părăsi încăperea.

În cursul zilei simţi că furia o părăseşte încetul cu încetul. Mersese la întâmplare, încotro văzuse cu ochii şi nu se întorsese la ora prânzului, deşi îi chiorăiau maţele de foame.

Îi detesta pe toţi. Fără nici o excepţie. Pe bunicul ei, pe verii ei şi mai ales pe Matt Carstair. Doamna Pinder îi era cea mai simpatică.

Din păcate, era obligată să se întoarcă la La Roseraie! Şi să-şi mai petreacă o a doua noapte sub acest acoperiş... Ce corvoadă!

Se decise în sfârşit să se întoarcă. Din fericire, nu întâlni pe nimeni, nici în parc nici pe hol. Urcă direct în camera ei.

Ar fi avut un chef nebun să-și ia bagajul și să se ducă la Ferny Druffield ca să facă apel la ospitalitatea sătenilor.

Dar știa că n-ar putea proceda așa.

I-ar fi putut ruga pe Matt, pe Robert sau pe Jo s-o conducă la o altă gară de unde plecau trenuri spre Londra.

– Dar sunt cu toții atât de nesuferiți, încât ar refuza în mod sigur să-mi facă un asemenea serviciu! spuse ea cu jumătate de glas.

Apoi strânse din pumni.

– Și nu vreau să le datorez nimic!

Mușcându-și buza de jos, privi singura rochie pe care și-o adusese. Ar fi trebuit călcată puțin.

– Cu atât mai rău, bombăni ea. Pentru ei, bineînțeles. Dacă nu le place, să nu se uite la mine.

După ce făcu un duș, se fardă discret, se îmbrăcă și coborî. Era exact ora opt când deschise ușa salonului.

Jo, îmbrăcată într-o rochie roșie de mătase, era mai elegantă ca niciodată și Alandra se simți ca o sărăntoacă cu toaleta ei mototolită.

– Ne pregătim să ne așezăm la masă, îi spuse Matt. Vrei să bei ceva înainte?

Părea că e singurul care i-a remarcat prezența. Robert își admira vârfurile pantofilor și Jo discuta cu bunicul ei.

– Nu, mulțumesc, îi răspunse Alandra. Nu vreau să vă fac să întârziați la masă. Doamne ferește să se răcească mâncarea!

Jo se agăță de brațul bunicului ei. Alandra avu impresia că prin asta voia să spună: „E bunicul meu! Bunicul e al meu!"

Alandra ar fi rămas cu plăcere în camera ei în loc să coboare la cină. Dar murea de foame! Toată ziua nu mâncase decât o felie de pâine prăjită cu unt și băuse două cești de cafea.

Era atât de înfometată încât se mulțumi să mănânce cu poftă, fără să scoată nici un cuvânt.

– Ești tăcută în seara asta, remarcă Matt.

Oare dorea ca ea să redeschidă ostilitățile?

– Am petrecut o zi extraordinară, declară ea pe un ton satisfăcut. M-am plimbat pe coline. Ce vedere frumoasă oferă La Roseraie de acolo, de sus!

Toate privirile erau acum fixate asupra ei. Alandra nu se putu opri să adauge pe un ton ironic:

– Proprietatea asta trebuie că valorează o avere!

Ochii lui Matt deveniseră brusc foarte reci. Probabil își închipuia că evaluează casa spunându-și că o parte îi revenea și ei, de drept...

Într-o tăcere apăsătoare, ea continuă:

– Ce păcat că sunt obligată să plec mâine!

Pentru prima oară, Jo se arătă ceva mai amabilă:

– Aha, pleci mâine?

Părea grăbită s-o vadă odată plecată de la La Roseraie.

– Da, cât mai devreme posibil.

– Există un tren la ora opt fix, o informă Jo. Dacă vrei, te conduc eu la gară.

– Nu te scoli niciodată înainte de nouă! remarcă bunicul ei.

– Dar pentru mine, Jo este gata să pună deșteptătorul, spuse Alandra cu ironie.

Verișoara ei deveni stacojie la față și Alandra își regretă sarcasmul. Poate că Jo nu era chiar atât de rea după cum o credea ea.

„Nu-ți face iluzii! își spuse ea. Jo, la fel ca și bunicul meu, ca și Robert sau Matt, credea că am venit în goana mare aici după ce am aflat din presă că Matt Carstair a răscumpărat de la Alan Todd partea lui din firmă!"

Incapabilă să mai rămână mult timp așezată la această masă, se ridică. Oh, cât de mult și-ar fi dorit să fie deja mâine, ca să poată lua trenul care o va duce departe de toate ființele astea antipatice!

Doamna Pinder abia pusese desertul pe masă, dar Alandrei îi era indiferent dacă este nepoliticoasă.

Urcă scara. Abia ajunsese sus pe coridor, că auzi un zgomot de voci pe hol. Deci nici ei nu-și mâncaseră desertul? Și ei ieșiseră din sufragerie?

Nici nu-și dădu măcar osteneala să tragă cu urechea. N-aveau decât să spună ce vor! Ei puțin îi păsa...

Vocea bunicului ei îi ajunse totuși la urechi, foarte hotărâtă, foarte clară:

– Robert, ce naiba, tunde-te odată!

Nu ascultă mai departe și, fără zgomot, închise ușa camerei în urma sa.

Un sfert de oră mai târziu, în cămașă de noapte, își punea unica ei rochie în geanta de voiaj. Mâine dimineață o să plece în blugi.

Ușa se deschise fără nici un zgomot. Ridică repede capul și, cu o exclamație de surpriză, îl văzu intrând pe Matt Carstair.

El o cântări din priviri fără să scoată nici un cuvânt și Alandra se simți brusc aproape goală în cămașa ușoară de noapte.

Își puse repede pe ea halatul.

– Ai fi putut bate la ușă înainte de a intra! exclamă ea, șocată de comportarea lui.

– Îți faci bagajul? se miră el.

– După cum vezi. N-am nici un chef să mai rămân o zi în plus în... monumentul ăsta funerar! Ah, sunteți unul mai politicos și mai ciudat decât celălalt!

– N-ai bani, remarcă el.

Alandra ridică din umeri.

– Asta se întâmplă și la case mai mari!

– Și n-ai nici de lucru în acest moment.

– Închipuie-ți că am fost nevoită să-mi dau demisia ca să mă pot ocupa de mama mea bolnavă!

Dar Matt nu părea s-o creadă. Lacrimile umplură ochii Alandrei pe neașteptate. Își întoarse capul, jenată.

– Sunt gata să te plătesc ca să rămâi la La Roseraie, declară Matt.

Uluită, Alandra întoarse capul să se uite la el. Lacrimile i se uscaseră pe loc.

– Cum?!

– Sunt gata să te plătesc ca să rămâi la La Roseraie, repetă el.

Capitolul 4

– Ești... ești gata să mă plătești ca să...

Se bâlbâia, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Oferta era o adevărată surpriză. Și nu mai înțelegea nimic. Era convinsă că Matt Carstair ar fi vrut s-o vadă la mii de leghe de La Roseraie. Și uite că...

Revenindu-și în fire, continuă:

– Explică-mi!

Era acum la fel de neîncrezătoare în privința lui cum fusese el față de ea.

– Vorbesc serios, spuse el cu o oarecare nerăbdare.

Și avea într-adevăr un aer serios. Ceea ce o intriga pe Alandra.

– De ce îmi faci o asemenea propunere? îl întrebă ea.

El o privea mijindu-și ochii și Alandra începu să nu se mai simtă în largul ei.

Reuși totuși să reintre în pielea personajului pe care se hotărâse să-l adopte: acela al unei intrigante interesate doar de bani.

– Deci, ești gata să mă plătești ca să rămân la La Roseraie? Nu m-aș fi așteptat!

– N-ai auzit? întrebă el pe un ton repezit. N-am obiceiul să-mi bat gura degeaba.

– Ei bine, dacă m-aș fi așteptat la așa ceva... rosti ea în doi peri.

Apoi Alandra îi indică un fotoliu.

– Te rog, așază-te. Merită să discutăm o asemenea propunere.

Ea se așeză pe marginea patului.

– La prima vedere, propunerea ta mi se pare destul de interesantă, îl asigură ea.

El rămăsese în picioare și se plimba nervos între ușă și fereastră.

Apoi se opri în fața ei și o privi. Alandra își aruncă pe spate părul blond ca aurul și îl privi cu îndrăzneală drept în ochi.

Cu siguranța unei aventuriere experimentate, își spuse ea în gând.

Ochii lui Matt se opriră asupra buzelor ei pline, asupra decolteului de la halat, pe care ea și-l strânse instinctiv cu mâna.

– De ce vrei să rămân? îl întrebă ea.

– Ai reușit să-l binedispui pe bunicul tău.

Alandra făcu ochii mari.

– Îți bați joc de mine! El, bine dispus? N-am văzut în viața mea un om atât de posomorât, care bombăne mereu, în cazul că nu tace mâlc...

– Nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu, o întrerupse el.

– Și nici n-am chef să-l cunosc mai bine! exclamă ea, ieșindu-și pentru o clipă din rol.

Matt își mușcă buzele.

– Dacă nu dorești să-l cunoști mai bine, de ce ai venit la La Roseraie? Din cauza anunțului apărut în ziarele de vineri, bineînțeles, trase el concluzia.

– Tu pui întrebările, tu răspunzi, șopti ea îmbufnată.

– Citesc în tine ca într-o carte deschisă.

– Dragul meu Matt, n-ai cumva nevoie de ochelari? îl luă ea peste picior.

Matt ridică din umeri.

– Deci, după părerea ta, reluă ea, vizita mea a reușit să descrețească fruntea acestui încântător bătrân?

Regăsindu-și tonul sarcastic pe care îl adopta cu atâta ușurință când se găsea în fața acestui om, Alandra adăugă:

– Și ești gata să mă plătești pentru a continua să-l distrez? Deci, grație mie, va continua să fie bine dispus?

Matt își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Se vedea de la o poștă că nu avea deloc chef de glumă.

– L-am văzut de când ai sosit, declară el. E limpede că îți apreciază simțul umorului.

– Aha! Deci, după părerea ta, am umor... Ai spirit de observație.

– Nu prea îmi scapă mare lucru.

Cel puțin așa credea el. Dar în cazul ei, se cam înșelase...

– Nu te-ai pierdut deloc cu firea, continuă Matt. Și erai una împotriva tuturor...

– Împotriva a patru persoane, da. Fiindcă te număr și pe tine laolaltă cu snobii mei de veri.

– Eu n-am timp să fac pe snobul, rosti el pe un ton sec.

După o scurtă tăcere, remarcă:

– De câtva timp, Alan părea că s-a săturat de viață. Dar eu l-am cunoscut ca pe un om plin de viață. Și brusc, totul a început să-l plictisească...

O fi crezut că ea o să se înduioșeze de soarta acestui bătrân egoist și fără inimă!

– Înaintează în vârstă, așa că e normal să nu mai fie același, declară ea.

– Nu are decât șaizeci și nouă de ani. Fizic e în plină formă.

Alandra clătină din cap.

– Și tu vrei să rămân să-l înveselesc!

Apoi șopti ca pentru sine, surprinsă:

– Îl iubești...

Matt se încruntă.

– Ei și? mormăi el. E vreo crimă? Îl cunosc de o viață. L-a înlocuit pe tatăl meu când acesta a murit.

La ce vârstă își pierduse tatăl? se întrebă Alandra. Suferise oare la fel de mult ca ea când rămăsese orfană?

Se crispă, furioasă pe sine. Doar n-o să se lase înduioșată tocmai acum!

– În acest caz, aproape că suntem rude! exclamă ea cu o bună dispoziție forțată. Să ne sărutăm!

Chipul lui Matt devenise glacial.

– Ți-am mai spus o dată să nu-ți pierzi timpul cu mine, rosti el pe un ton dur. Cunosc eu fetele de genul tău!

– Greșești, dragul meu Matt, când generalizezi! Dar gata cu banalitățile, să revenim la subiectul care ne interesează. Ca... ce slujbă îmi oferi și pentru cât timp?

El reflectă un timp.

– Să zicem... trei luni.

– Trei luni! repetă ea stupefiată.

Perspectiva de a petrece atât de mult timp la La Roseraie, o îngrozi.

„Preferam să merg la închisoare!" gândi ea.

Dar nu trebuia să-și uite rolul. Se prefăcu deci că se gândește la propunerea lui Matt, chiar dacă intenția ei de a lua trenul a doua zi dimineață la ora opt era de neclintit.

– O să te coste scump, spuse ea în cele din urmă.

– Ți-am spus că sunt gata să plătesc. Dacă accepți să rămâi trei luni, la sfârșitul acestui interval o să-ți înmânez un cec de o mie de lire sterline.

O mie de lire sterline! Pentru ea, asta reprezenta o adevărată avere. Mai ales că la La Roseraie va avea și casă și masă.

Făcu totuși o strâmbătură.

– O mie de lire? Nu mai mult?

Alandra ridică din umeri.

– Dacă îți plătești atât de prost angajații, înțeleg cum te-ai îmbogățit!

– Cecul va fi plătit din contul meu personal, nu din cel al societății!

O fixă, mânios la culme.

– Și imaginează-ți că angajații mei sunt foarte bine plătiți! Salariile de la Carstair & Todd sunt superioare celor oferite de celelalte companii cu același profil!

Brusc, se îmblânzi.

– Ascultă, nu va fi o muncă grea. Nu va trebui decât să trăiești după bunul tău plac!

– Îl cunoști pe bunicul meu. Ți se pare o persoană ciudată?

Dar Matt nu-i răspunse. Era deja la ușă și îi aștepta răspunsul, Cum Alandra nu spunea nimic, el insistă:

– Ei?

– Îmi ceri prea mult, declară ea în cele din urmă. Refuz.

– De ce?

Ce explicație putea să-i dea? Tot ceea ce dorea acum, era ca el să plece. Abia aștepta să se bage în pat ca să doarmă și să uite de cele patru personaje, unul mai antipatic decât celelalte.

– De ce? o întrebă din nou Matt.

Apoi reflectă o clipă.

– Te temi că verii tăi se vor purta urât? În cazul ăsta, pot...

Alandra sări în sus.

– Mă doare-n cot de verii mei! Sigur, ei au tot ce le pot oferii banii și își privesc de sus rudele sărace. Poate că le e rușine cu mine. Dar lasă-mă să-ți spun, Matt Carstair, că eu mă simt umilită să am niște veri ca ei!

Ochii ei verzi aruncau fulgere. Era furioasă. În schimb, ciudat lucru, mânia lui Matt părea că se evaporase.

Timp de o veșnicie, după cum i se păru ei, Matt o studie fără să scoată nici un cuvânt. Apoi îi spuse:

– Dacă așa stau lucrurile, de ce să nu rămâi, ca să le dovedești din ce aluat ești făcută?

– Ca să le dovedesc că valorez mai mult decât ei? întrebă ea, brusc tentată să primească provocarea.

– Toate ființele omenești s-au născut egale.

Alandra ridică din umeri, rostind cu sarcasm:

– Numai că unele sunt mai egale decât celelalte!

Matt își consultă ceasul.

– Ei? insistă el.

– O să mă mai gândesc, decise ea.

– Bine...

– Și o să-ți dau răspunsul mâine dimineață.

– Bine.

Fără să mai adauge ceva, el părăsi încăperea. Ușa se închise cu grijă și Alandra o privi mușcându-și buzele. Se întrebă dacă nu visase că avusese loc această întrevedere atât de neașteptată...

Se băgă în fine în pat. Dar nu-și găsea deloc somnul...

Probabil că Matt Carstair îl iubea foarte mult pe bunicul ei de îi făcuse o asemenea propunere. Nu o considerase la început o dușmancă? Și uite că îi propunea să rămână, exact celei pe care o considera drept o intrigantă. Și asta doar pentru a-l distra pe un bătrân care se săturase de viață.

***

După o noapte albă, se sculă în zori. Se săturase să se tot zvârcolească în pat fără să reușească să adoarmă.

Traversă sufrageria. Fața de masă și tacâmurile pentru micul dejun erau deja aranjate. Doamna Pinder le pusese probabil aseară după cină.

Deschise ușa care dădea spre parc și făcu câțiva pași prin grădina de trandafiri care dăduse numele proprietății.

Cât de liniștit părea totul aici... Cu pași înceți, trecu de la o tufă înflorită la alta. Și puțin câte puțin se liniști.

„Mi-ar plăcea să rămân", gândi ea.

Se crispă, surprinsă de această constatare.

Da, i-ar plăcea să rămână, la ce bun să se mai ascundă după deget? Deja adora această locuință frumoasă, parcul ei, grădina de trandafiri și peisajul liniștit al împrejurimilor.

Ce n-ar fi dat să-i poată pune la punct pe nesuferiții ei de veri! Ca și pe Matt Carstair, de altfel...

O altă ușă se deschise și bunicul ei își făcu apariția în grădină. Era îmbrăcat foarte modest, în pantaloni de catifea reiată și o haină din păr de cămilă, care cunoscuse și zile mai bune.

Alandra rămase acolo unde era. Știa că el o văzuse... Bătrânul se îndreptă direct spre ea.

– Bună! se forță ea să spună.

„E de necrezut, gândi ea. Dacă mai rămân mult timp aici, o să ajung să nu mai salut pe nimeni dimineața!"

– Te scoli devreme, bunicule, remarcă ea.

– Întotdeauna.

– Ei bine, avem măcar un lucru în comun!

– Și e atât de surprinzător?

Dar Alandra nu avea chef să continue această discuție și schimbă subiectul.

– Matt mi-a spus că ai șaizeci și nouă de ani. Nu mai lucrezi?

– Mi se mai întâmplă să mă duc la birou.

Alandra scotoci prin amintiri. Tatăl ei nu-i vorbise despre birourile din Ferny Druffield?

– La Ferny Durffield? îl întrebă ea.

El ridică din sprâncene.

– De zece ani și mai bine au fost transferate în altă parte.

Se aplecă apoi spre un trandafir și îi inspiră parfumul, cu ochii pe jumătate închiși.

– Cea mai mare dintre uzinele noastre se află la Bedewick, la circa șaisprezece kilometri de La Roseraie. Acolo ne-am instalat birourile.

Cu un ton acru, adăugă:

– Ce, nu știai?

Alandra făcu un gest indiferent cu mâna.

– Probabil că adresa figura în ziarele de vineri. Dar îți spun – așa cum i-am spus și lui Matt – că n-am citit ziarele din acea zi!

El clătină din cap.

– Nu asta voiam să spun. Mă întrebam dacă tatăl tău a urmărit mișcările societății.

– Dar tu, bunicule? Tu ai încercat să afli ce a devenit el?

Alan Todd nu răspunse. O tăcere apăsătoare se instaură. Alandra fu prima care o rupse.

– De ce n-ai dat nici un semn de viață după plecarea tatălui meu? insistă ea.

– De ce aș fi făcut-o? ripostă el fără menajamente.

Își încrucișă apoi brațele pe piept.

– Edward a fugit cu o orfană care nu avea nici un ban și mai era și bolnăvicioasă pe deasupra. Nici măcar nu s-a dus să-și sărute mama înainte de plecare.

Alandra înțelese atunci ce multe lucruri îi scăpaseră. Vina nu era de o singură parte, așa cum crezuse atâta timp...

– Îl iubeai pe tatăl meu? îl întrebă ea.

Alan Todd o privi în tăcere.

– Afecțiunea e ca și dragostea, Alandra. Trebuie să fie doi...

Era prima oară când îi spunea pe nume.

– Dacă Edward m-ar fi iubit măcar un pic, ar fi luat legătura cu mine în cursul acestor ani, șopti el.

Se întoarse cu spatele. Mâinile lui tremurau ușor și Alandrei îi păru rău că trezise în el toate aceste emoții, toată această tristețe.

Și brusc se simți la fel de tulburată.

Se auzi declarând cu blândețe:

– Te iubea, bunicule, te iubea foarte mult...

Doar un mormăit îi parveni drept răspuns.

– Da, te iubea mult! repetă ea cu convingere. Altfel crezi că mi-ar fi pus numele de Alandra?

– Alandra...

– Femininul de la Alan.

Bătrânul se întoarse brusc spre ea. Ochii lui spălăciți se încețoșară. Tăcea, dar tânăra înțelese că era prea emoționat ca să vorbească.

Alandra căută ceva de spus pentru a-i lăsa timp să-și revină.

– Matt m-a rugat să mai rămân, îi mărturisi ea. Tu ce părere ai?

Alan Todd își limpezi glasul.

– E casa lui, spuse el în cele din urmă. Poate să invite pe cine vrea.

– Casa lui! exclamă Alandra. Credeam c-ai cumpărat La Roseraie împreună cu tatăl lui Matt.

– Da, această proprietate îmi aparținea pe jumătate, pe vremuri...

Reflectă o clipă.

– Tatăl lui Matt a fost ucis într-un accident de mașină, pe când fiul său avea doar șaisprezece ani. Pe vremea aceea tatăl tău mai locuia încă aici...

– Cred că tatăl meu nu era interesat de Societatea Carstair & Todd... N-a vrut să devină inginer.

– Era principalul subiect de ceartă dintre noi, admise Alan Todd.

Și oftă din adâncul pieptului.

– După plecarea tatălui tău, soțul lui Eunice, care se ocupa de partea comercială a firmei, a făcut niște afaceri proaste. Apoi bunica ta a murit și totul a mers din ce în ce mai prost la uzină...

Alandra se încruntă, încercând să înțeleagă.

– Pe vremea aceea, Matt mai era încă la universitate?

– Da. N-am avut curajul să-i spun că intrasem în datorii până peste cap. Când și-a terminat studiile și a venit să mă secondeze la conducerea societății, a descoperit că aceasta era în pragul falimentului.

– Care a fost reacția lui?

– Matt nu e genul să se lamenteze. S-a pus pe muncă...

Alandra și-l imagină fără greutate.

– Și ce s-a întâmplat? Cum ați reușit să urcați din nou panta? Cu tot curajul lui, un băiat abia ieșit de pe băncile universității nu poate transforma o afacere falimentară într-una înfloritoare!

– Matt a muncit zi și noapte. Cu un fel de furie care m-a înmărmurit... Îl ajutam și eu cum puteam mai bine, dar entuziasmul pe care îl avusesem la fondarea societății dispăruse.

Oftă iar din adâncul pieptului.

– Fără Matt, Societatea Carstair & Todd n-ar mai exista de mult timp!

– Grație lui...

– Da. El supraveghea totul. De la producție până la contabilitate. A reușit să obțină importante împrumuturi bancare și, puțin câte puțin, a putut să restabilească echilibrul... Și să știi că într-adevăr ne aflam pe marginea prăpastiei!

Aparent familia Todd avea motive să-i fie recunoscătoare lui Matt Carstair.

„Dar nu și eu!" își spuse Alandra.

– Și atunci ai fost obligat să vinzi casa? se interesă ea.

– Jumătate din ea, o corectă el, fiindcă cealaltă jumătate aparținea de drept familiei Carstair. Fusesem deja obligat s-o ipotechez. Când Matt mi-a propus s-o cumpere, m-am simțit ușurat. N-aș fi vrut ca această locuință să cadă pe mâini străine.

Alandra se miră că îi spune totul cu atâta ușurință. Apoi înțelese că îi făcea bine să vorbească. Probabil că nu avea prea des ocazia să-și deschidă inima...

– Deci, acum Matt Carstair posedă nu numai toată societatea – după câte mi-a spus – ci și toată proprietatea?

– Am impresia că Matt îți spune o mulțime de lucruri!

Remarca bunicului ei o lăsă fără glas câteva clipe.

– Și Robert? îl întrebă ea ceva mai târziu.

Vărul ei nu-i era deloc simpatic. Dar pentru el, care probabil că spera să-și facă o carieră într-o mare companie din care o parte îi va reveni într-o zi, șocul fusese probabil dur...

– Robert nu are vocație de inginer. Seamănă în această privință cu tatăl tău.

– Și el ce face?

– Matt i-a oferit un post la uzină. Se duce acolo cinci zile din șapte... și nu se obosește deloc! încheie el mormăind.

Într-o clipă, din volubil și deschis, redevenise bătrânul arțăgos pe care Alandra îl văzuse când venise la La Roseraie.

Schimbarea era frapantă, dar ea era absurd de fericită descoperind că personalitatea bunicului ei avea mai multe fațete. Și ceea ce descoperise îi plăcea...

Acum era sigură că își iubise mult fiul și că suferise îngrozitor când acesta din urmă părăsise pentru totdeauna locuința familiei.

Și, brusc, nu mai avu chef nici să-l tachineze, nici să fie impertinentă. Dorea pur și simplu să-l facă să zâmbească.

– Nu trebuie să mă antipatizezi, bunicule, spuse ea cu căldură. Nici eu n-am nici un ban!

Rămase tăcut și ea se întrebă dacă nu mersese prea departe. Apoi un surâs amuzat îi destinse fața.

– Uite! spuse el întinzându-i un boboc de trandafir pe care tocmai îl culesese.

– Oh, mulțumesc!

Chipul lui Alan Todd redeveni serios.

– Ți-ai pierdut părinții, dar ai totuși o familie, nu uita asta! declară el cu seriozitate.

– Nu uit, îl asigură ea.

Și se îndreptară împreună spre sufragerie. Alandra se simțea aproape fericită în această dimineață. Și asta nu i se mai întâmplase de la moartea mamei sale...

Dar acest sentiment nu dură. Fiindcă Matt Carstair se afla acolo, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, perfect croit.

O învălui într-o privire rece. Ea duse bobocul de trandafir la nas și îl mirosi cu delicatețe.

– Bună, Matt! rosti ea.

Dar el nu-i răspunse.

Și totuși, ar fi trebuit să fie mulțumit să vadă că se înțelege atât de bine cu bunicul ei! gândi ea. Nu asta voia el?

Doamna Pinder sosi cu ouăle cu șuncă pentru Matt

– Și pentru mine, vă rog, doamnă Pinder, un ou cu șuncă! îi ceru Alan Todd.

– Ia te uită, apetitul revine! spuse menajera cu satisfacție.

Jo împinse ușa abia respirând, ca și cum fugise nu știu câți kilometri.

– Beau o ceașcă de cafea, apoi te conduc la gară, Alandra!

Jo părea într-o dispoziție excelentă. De fapt, nu fusese niciodată atât de surâzătoare ca în această dimineață.

– Foarte drăguț din partea ta, scumpa mea verișoară, o asigură Alandra.

Și fără să se grăbească luă o felie de pâine prăjită și începu s-o ungă cu unt.

Când își ridică ochii întâlni privirea intensă a lui Matt fixată asupra ei.

– Da, foarte drăguț din partea ta, reluă ea. Dar cine va veni să mă aștepte la gara din Ferny Druffield diseară?

Jo își holbă ochii la ea.

– Te întorci diseară? rosti ea uluită. Și de ce?

Nici măcar nu-și dădea osteneala să-și ascundă dezamăgirea.

– Dacă aș avea posibilitatea, nici n-aș pleca de la La Roseraie, o asigură Alandra. Dar trebuie să-mi aduc niște lucruri dacă vreau să-mi prelungesc șederea.

– Doamnă Pinder, pregătește-mi două ouă cu șuncă! strigă bunicul ei.

– Ai intenția să mai rămâi? insistă Jo, necrezându-și urechilor.

Alandra susținu privirea dură a lui Matt.

– Bineînțeles că da! exclamă ea. Am o mie de motive s-o fac.

În privirea lui Matt se putea citi că era convins de un singur lucru: hotărârea ei era motivată doar de cecul pe care i-l promisese dacă rămâne timp de trei luni.

Capitolul 5

Era foarte frumos în acea după-amiază de duminică. Alandra mergea repede pe o cărare de pe coasta abruptă a colinei. Jos se zărea La Roseraie în mijlocul unei mări de verdeață.

Tânăra trebuia să recunoască faptul că viața la Ferny Druffield era mult mai plăcută decât și-o închipuise acum o lună, când sosise pentru o vizită care, după părerea ei, nu trebuia să depășească un sfert de oră...

Nu reușise încă să elucideze motivele care o făcuseră să rămână... Poate doar instinctul ei bătăios care o împingea să se opună fiecărui ocupant al acestei case? Ei o provocaseră, fiecare în felul lui, și ea nu mai voia să se dea bătută...

În schimb, nu avea nici cea mai mică intenție să accepte banii lui Matt. Bineînțeles că îl lăsa să creadă în continuare că doar dorința de câștig o reținea... Dar mândria îi interzicea să accepte un singur cent de la acest om, cel mai odios, cel mai nesuferit din câți cunoscuse vreodată.

Da. Matt Carstair i se părea și acum la fel de antipatic. Totuși, părerea despre verii ei începuse să i se schimbe.

Știa acum că, dacă Robert nu-i spusese aproape nici un cuvânt în primele zile ale ședерii ei la La Roseraie, asta se datora faptului că era foarte timid.

La fel ca și sora lui, se scula foarte târziu și Alandra nu-și vedea verii în cursul dimineții. Avea ocazia să flecărească puțin cu Robert seara, în timpul cinei.

Timiditatea lui se topea încetul cu încetul, la fel ca zăpada la soare. Mai ales că Alandra îl încuraja cu drăgălășenie să vorbească.

În ajun, în timpul mesei, îi adresase un surâs de încurajare și, miracol, el îi zâmbise la rândul lui.

Alandrei i se șterse însă zâmbetul de pe buze când întâlnise privirea lui Matt. O fixa cu un aer iritat, imaginându-și probabil că încerca să-l seducă pe bietul Robert...

Iuțind și mai mult pasul, tânăra ridică din umeri.

– Nu vreau să mă gândesc la Matt Carstair! rosti ea cu voce tare. Mă înfurii de fiecare dată când fac asta!

Strânse din pumni.

– Îl detest!

Când nu erau singuri, era destul de amabil. Când se întâlneau întâmplător, fără martori, el o ignora sau se arăta de o politețe glacială.

Alandra știa că nici acum nu avea încredere în ea. Îi atribuia cele mai îngrozitoare defecte și o judeca fără milă.

***

Seara, Matt nu-și făcu apariția la masă. Alandra se simți încântată. Din contră, chipul lui Jo se crispă când înțelese că nu-l va mai vedea în acea seară.

– Unde este? întrebă ea.

Nimeni nu-i răspunse, așa că Jo își băgă nasul în farfurie.

– Unde este? repetă ca pentru sine. S-a dus să ia masa într-o companie galantă?

– Cred că Matt e destul de mare ca să hotărască felul cum își folosește timpul fără să ne dea nouă socoteală, rosti Alan Todd pe un ton oarecum sarcastic.

După cină, Jo urcă direct în camera ei. Alandra se instală la televizor în compania lui Robert. Iar bunicul lor se duse în biroul lui, unde obișnuia să-și fumeze pipa în fiecare seară după ce mâncau.

– Nu mi se pare interesant, mormăi Robert părăsind micul salon unde era instalat televizorul.

După plecarea lui, Alandra schimbă câteva canale. Dar nici un program nu-i plăcu.

Urcă în camera ei și începu să citească o carte. Dar și aceasta i se păru la fel de insipidă ca filmele și dezbaterile pe care încercase să le urmărească pe micul ecran...

„Ciudat, gândi ea. Dacă Matt nu e aici, toată casa pare în derută...

Și totuși nu era prima oară când cina în oraș. O fi fost de fiecare dată în compania aceleiași femei?

Și dacă, într-o bună zi, îi anunța că se căsătorește?

Jo ar fi disperată...

Încercând să și-l alunge din minte pe Matt, Alandra se gândi la Robert. Avuseseră de curând o discuție serioasă, în cursul căreia el îi mărturisise că nu-i plăcea deloc să lucreze la Societatea Carstair & Todd.

Și ce ți-ar plăcea să faci? îl întrebase ea.

– Nu știu... Orice altceva! Dar în nici un caz o meserie care să aibă legătură cu profesia de inginer. N-am nici o treabă cu tehnica.

***

Alandra nu reuși să doarmă prea bine în acea noapte. Totuși, a doua zi era în picioare dis de dimineață, așa cum avea obiceiul.

– Te-ai sculat chiar mai devreme decât mine! îi spuse bunicul ei venind în grădina de trandafiri, unde le plăcea la amândoi să se plimbe înainte de micul dejun.

– Bună dimineața, bunicule!

– Bună...

– Oh! Un spin ți-a agățat haina...

– Așa e...

Ridică din umeri.

– Știi să cârpești, fetițo?

– Bineînțeles. Dacă vrei o repar eu. Nu va fi prea greu!

Făcură câțiva pași în tăcere și Alandra se aventură să-i pună întrebarea care îi stătea pe limbă.

– Matt s-a întors?

În loc să-i răspundă, bătrânul își ridică ochii spre cer.

– Doamne! exclamă el. Și tu?

– Cum asta, și eu?

– La fel ca și Jo, a trebuit să te îndrăgostești de Matt!

– Eu?! Eu îndrăgostită de Matt Carstair?! exclamă ea oripilată. Bunicule, cred că ai luat-o puțin razna!

El nu se supără și îi întinse doi trandafiri.

– La vârsta mea, ai dreptul s-o iei puțin razna, glumi el. Uitasem că tu și Matt sunteți la cuțite...

– Dacă ar fi primit mai multă bătaie în copilărie, ar fi în mod sigur mai ușor de trăit cu el acum, declară Alandra. Mama lui n-a fost destul de severă...

După un timp de gândire, întrebă:

– Mama lui mai trăiește?

– Da. E pictoriță și locuiește în sudul Spaniei. Climatul e mai bun acolo pentru reumatismul ei.

Și mama Alandrei era reumatică și tânăra simți că între ea și Matt se crează o punte de legătură...

Îl văzu apoi intrând în sufragerie. Era gata să plece la birou. În costumul gri-închis și cămașă albă, părea un adevărat om de afaceri.

Privirea lui se opri pe cei doi trandafiri pe care Alandra îi avea în mână și buzele lui făcură o strâmbătură dezaprobatoare. Exact ca și în dimineața când Alandra venise cu un boboc de trandafir...

– Bună, Matt! rosti ea.

Apoi se duse să se așeze pe locul ei și puse florile lângă farfurie.

– Când o să plec, o să iau un buchet întreg! spuse ea ca să-l calce pe nervi.

– Dacă n-o să pleci decât cu un buchet, valiza nu va fi prea grea.

Ciudat, dar această remarcă o îndureră pe Alandra. Și totuși, de obicei, nimic din ceea ce spunea Matt nu reușea s-o afecteze...

– Nu-ți face probleme, spuse ea pe un ton provocator. O să vă las adresa mea... Așa că veți putea veni să recuperați argintăria familiei în cazul că o voi lua cu mine din nebăgare de seamă.

– Ai un apartament la Londra? se interesă el.

Fără să-i răspundă, ea luă cafetiera și se servi.

– În ce cartier? insistă Matt. Nu mi-ai spus niciodată.

– Și nici n-am intenția să-ți spun.

– Iartă-mă. Credeam că îți va face plăcere să te vizitez...

Ea puse jos cafetiera cu un gest atât de brusc, încât câteva picături de cafea stropiră fața albă de masă.

– Ia te uită ce idee bună! exclamă ea cu ironie. Vino să mă vezi la Londra! Locuiesc la etajul unu și o să-ți arunc cu plăcere o căldare de apă în cap! Eu...

Dar bunicul ei intră exact în acel moment în sufragerie și Alandra tăcu.

***

Venise luna octombrie și zilele de toamnă erau splendide.

– Nu va mai dura mult! spuse cu regret Jo.

O însoțise pe Alandra în oraș. Merseseră amândouă pe jos ca să cumpere puțină lână la culoare pentru repararea hainei bunicului. Jo nu înceta să vorbească despre marele bal care urma să aibă loc la Bedewick săptămâna viitoare.

– O să meargă și Matt? o întrebă Alandra.

– Nu cred. L-am rugat dar n-a părut prea tentat.

Un oftat ieși din pieptul lui Jo.

– Dar o să-i mai spun și diseară. Mi-ar plăcea atât de mult să vină cu mine!

***

Cina aproape că se terminase când Jo se hotărî să abordeze subiectul care-i stătea pe inimă. Dar în loc să i se adreseze direct lui Matt, se adresă bunicului ei care se strâmbă.

– Îți mărturisesc, fetițo, că balurile nu mă mai atrag deloc!

– Vor avea o orchestră atât de bună! Și se duc toți oamenii pe care-i cunoaștem...

Făcu o mutrișoară drăgălașă.

– Și am chef să dansez!

Fiindcă nimeni nu deschidea gura, adăugă:

– Și mi-aș dori și o rochie nouă...

Pe neașteptate, Alan Todd se întoarse spre Alandra.

– Dar tu? Te duci și tu la bal?

Era gata să rostească un „nu” categoric. Dar își dădu seama că Matt o privea încruntat.

Și, nici de data asta, nu putu rezista dorinței de a-l tachina...

Luă o expresie candidă.

– Mi-ar plăcea, spuse ea. Dar, ca și Jo, n-am nimic de îmbrăcat.

Bineînțeles că Matt se va gândi că încerca să obțină o rochie nouă de la bunicul ei. De fapt, ea nu avea deloc intenția să se ducă la bal și spera că bunicul nu se va supăra când, mâine dimineață, îi va spune că nu are nevoie de rochie.

– Am priceput, veți avea amândouă toalete noi de seară, mormăi el.

Dar un surâs îi plutea pe buze.

Jo scoase un strigăt ușor de plăcere. Alandra se mulțumi să-i zâmbească bunicului cu căldură. Nu îndrăznea să se întoarcă spre Matt, fiindcă se temea că o să izbucnească în râs...

Robert se agită pe scaunul lui.

– Alandra...

Își drese glasul și continuă cu o voce mai puternică:

– Alandra, mi-ar face plăcere să te însoțesc la bal.

– Dar... începu ea.

Era să zică: „dar eu nu vreau să merg!". Totuși, când văzu că bietul Robert se înroșise până peste urechi după acest efort de a-și învinge timiditatea, nu îndrăzni să revină asupra spuselor ei.

– Și mie mi-ar face plăcere să merg cu tine, îl asigură ea.

Robert, care cu o clipă mai înainte părea gata să se ascundă sub masă, arboră acum un zâmbet triumfător.

Matt se ridică.

– Vom merge cu toții! decise el.

Alandra îi aruncă o privire ucigătoare. Dar nu riscă totuși să protesteze.

Într-al nouălea cer, Robert părăsi sufrageria urmat de Matt. Jo se grăbi să se ia după ei.

Alandra rămase singură cu bunicul ei. Rapiditatea cu care se desfășuraseră evenimentele o lăsase fără glas. În urmă cu cinci minute era hotărâtă să nu se ducă la acest bal, și pentru a-i face plăcere lui Robert, acum era obligată să se ducă...

– Să te duci împreună cu Jo la Bedewick, îi spuse Alan Todd. Am cont deschis la câteva magazine.

– Dar am glumit când am spus că n-am nimic de îmbrăcat, se apără Alandra.

Și totuși, ăsta era motivul! Nu avea nici o toaletă mai ca lumea în garderoba ei destul de sărăcăcioasă.

Bunicul se încruntă.

– Doar n-o să fii la fel de încăpățânată ca tatăl tău?

Alandra îl privi. Nu voia ca el să-i ofere cadouri...

– Eu...

Se întrerupse. Revedea urechile roșii ale lui Robert. Ridicându-și privirea, întâlni ochii bunicului și-și reaminti emoția pe care o citise în ochii lui spălăciți în urmă cu câteva zile.

Așa era... omul acesta o făcuse să sufere pe mama ei. Dar și el suferise când fiul lui îl părăsise...

„Viața este foarte complicată, gândi ea. Nu trebuie să judec pripit. Mai ales că nici o ființă omenească nu e perfectă."

– Ei bine? o întrebă el.

Alandra ezită. Încăpățânarea era, la fel ca și orgoliul, o calitate – sau un defect? – care părea să-i caracterizeze pe toți membrii familiei Todd. Bunicul ei, tatăl ei și acum chiar ea...

Dacă bunicul și tatăl ei n-ar fi fost atât de încăpățânați, ar fi reușit probabil să-și rezolve disensiunile.

***

A doua zi de dimineață, o însoți pe Jo la Bedewick ca să bată magazinele.

Verișoara ei nu întârzie să-și fixeze alegerea asupra unei rochii lungi imprimate care îi venea foarte bine.

– Acum trebuie să găsim ceva pentru tine, îi spuse ea Alandrei.

Dar aceasta nu era prea entuziasmată. Însă când văzu o rochie splendidă din mătase roșie, drapată ca o tunică pe un umăr, în timp ce celălalt rămânea gol, nu mai rezistă. Niciodată nu-i făcuse atâta plăcere să probeze ceva...

Când se văzu în oglindă, rămase fără glas. Ea era fata aceea înaltă, cu alură de manechin?

Și brusc se văzu însoțită nu de Robert, ci de Matt... Bătu din gene și imaginea nebunească dispăru imediat.

– Ce se întâmplă cu mine? șopti, supărată pe sine.

Dar gândul ei fugea tot spre Matt Carstair. Cum de își putea pierde astfel timpul?

„Aș face mai bine să mă gândesc la Robert...” își spuse ea mușcându-și buza de jos.

Atitudinea vărului ei îi făcea probleme. De când îi acceptase invitația, părea într-al nouălea cer. Și înțelegea acum că greșise încurajându-l astfel. Fiindcă își va face iluzii... Va trebui să pună foarte repede lucrurile la punct și să-l facă să înțeleagă că nu e posibilă o relație între ei.

***

În timp ce cobora la cină, nu se simțea deloc în largul ei. Cum să-l respingă pe Robert fără să-l bruscheze?

– Ah, iată-te în sfârșit, Alandra! exclamă vărul ei de cum o zări. Începusem să mă întreb dacă o să te arăți...

– Știi bine că vin întotdeauna la masă, îi răspunse ea zâmbind.

Matt o privi cu un aer glacial. Și avu impresia că, în tot timpul cinei, n-o scăpă din ochi... La fel ca și Robert...

Șervetul îi alunecă de pe genunchi și căzu pe covor. Robert se repezi să-l ridice.

– Mulțumesc, șopti ea.

Abia își înghițise ultima bucățică de desert că se și ridică.

– Vă rog să mă iertați... dar vreau să scriu niște scrisori.

Robert o privea. În ochii lui citi adorația umilă a unui câine.

Traversă holul cu pas vioi, dar nu avu timp să ajungă la primele trepte ale scării: o mână de fier o prinse de încheietura mâinii...

Robert o urmărise!

Își ridică ochii și, cu mirare, constată că nu vărul ei o strângea de mână atât de posesiv, ci Matt Carstair.

Vru să se degajeze. Dar el nu-i lăsă timp și, cu brutalitate, o împinse în biroul lui.

Capitolul 6

Matt o prinse de umeri și o scutură fără pic de blândețe. Ochii îi străluceau.

– Unde te crezi?! exclamă el.

Îi dădu drumul la fel de brusc și își încrucișă brațele, privind-o acuzator.

– N-ai pic de minte! Comportarea ta este incalificabilă!

– La fel ca a ta, ripostă ea frecându-și încheietura înroșită. Te comporți exact ca omul cavernelor! Dar poate că așa este moda la Ferny Druffield. Nu uita însă că eu vin de la Londra, unde suntem puțin mai civilizați...

– Dar aici nu suntem la Londra, o întrerupse el. Ci la țară. Și închipuie-ți că aici lucrurile se petrec mult mai simplu.

– Tu ești un om simplu, Matt? Tu? îl ironiză ea.

– Nu vorbesc despre mine, știi perfect asta!

– Atunci despre cine vorbești?

– Despre Robert.

Alandra clătină din cap.

– Foarte bine... rosti ea sarcastic. Să vorbim despre Robert, dacă așa vrei.

O fixa și se simți pe neașteptate foarte vulnerabilă în fața acestui bărbat dur.

– Și să știi că n-o să-ți repet de două ori, începu el vehement.

– În consecință, sunt numai ochi și urechi.

Cu cât glumea ea mai mult, cu atât se întuneca Matt la față. Alandra se simțea oarecum în starea de spirit a unui toreador care flutură pânza roșie în fața unui taur înfuriat... Oricum ea nu avea intenția să-i explice faptul că atențiile lui Robert o deranjau și că nu știa cum să scape de ele.

– Lasă-l în pace pe Robert! îi spuse el. Nu e pentru o fată ca tine. Știi prea bine asta!

O fată ca tine. Cu cât dispreț pronunțase aceste patru cuvinte!

Atunci Alandra se zbârli.

– Sunt liberă să fac ceea ce-mi place! Robert e major și eu la fel. De ce te amesteci?

Matt strânse pumnii și Alandra ridică din umeri.

– Vin dintr-un mare oraș, îi reaminti ea. Și mă cam plictisesc la țară. Trebuie să-mi găsesc niște distracții!

Reuși chiar să-i zâmbească ironic.

– Mi-ai spus să nu-mi încerc dinții pe tine, scumpul meu Matt. A doua opțiune de aici fiind Robert, ți se pare surprinzător că m-am orientat spre el?

Era furioasă, dar reușise totuși să vorbească pe un ton glumeț. Își dădea seama că lui Matt îi venea extrem de greu să-i suporte sarcasmele.

– Ești... începu el.

Dar nu avu timp să spună mai mult: soneria telefonului se făcu auzită. Luă receptorul și mârâi:

– Alo?

– Of! Salvată de telefon! exclamă Alandra pe un ton batjocoritor.

– Alo? repetă Matt înfuriat.

Încruntat, își ascultă interlocutorul invizibil. Apoi dădu din cap, în timp ce o privea pe Alandra.

– Cine e? urlă el.

Alandra se pregătea să părăsească încăperea în vârful picioarelor, când Matt aproape că aruncă aparatul spre ea.

– E pentru tine!

Ridicând din sprâncene, Alandra luă receptorul. Era pentru prima oară când primea un telefon la La Roseraie!

Matt nu se prefăcu deloc că ar vrea să iasă din birou. Rămase lângă ea, decis să nu piardă nici un cuvânt din această convorbire telefonică.

Încercând să nu țină cont de prezența lui, Alandra întrebă:

– Alo? Cine e la telefon? Aici Alandra Todd...

– Nu prea ești bine primit când riști să formezi numărul tău de telefon, se auzi o voce bărbătească la celălalt capăt al firului.

– Henry! exclamă Alandra, încântată să-și audă patronul și prietenul totodată.

Singurul ei prieten de pe lume, poate... Se arătase atât de înțelegător, la fel ca și soția lui, când ea își pierduse mama.

– Dar cum de mi-ai găsit numărul de telefon? se miră ea.

– N-a fost greu. Mi-ai dat adresa de la Ferny Druffield și a trebuit doar să consult cartea de telefon.

– Deci ți-a fost dor să-mi auzi vocea? rosti ea, amuzată.

Alături de ea, Matt Carstair se crispa și ea se hotărî să-l înfurie și mai mult:

– Trebuia neapărat să mă contactezi? Era atât de urgent? spuse ea cu o voce pisicoasă.

– Oh, da! Înlocuitoarea ta tocmai și-a dat demisia. Și oricum, nu era prea pricepută! N-am încetat nici o clipă să-ți regret plecarea și mă întrebam dacă, din întâmplare, n-ai avea chef să-ți reiei slujba?

– Hmm, eu...

Alandra ezită. Matt făcu un gest nerăbdător.

– Mi-ar plăcea, Henry, spuse ea în cele din urmă. Din nefericire, nu pot pleca de aici pentru moment...

Apoi, pe un ton confidențial, adăugă:

– Mi-am luat o slujbă temporară.

– Lucrezi! exclamă el.

– Provizoriu.

Îi aruncă o privire lui Matt. Un Matt cu o față dezaprobatoare și ale cărei buze strânse nu prevesteau nimic bun...

– Vezi, Henry, reluă Alandra, munca asta este cam prost plătită. Dar cu puțin noroc, o să obțin o primă grasă la sfârșit, fiindcă...

Dar nu mai avu timp să spună mai mult. Matt înhățase receptorul și îl trântise în furcă, întrerupându-i astfel convorbirea.

Apoi se apropie amenințător de Alandra care se dădu înapoi, speriată cu adevărat.

Dar în acel moment, ușa se întredeschise și în cadrul ei apăru mutrișoara drăgălașă a lui Jo.

– Am crezut că aud soneria telefonului...

Făcu ochii mari când îl văzu pe Matt, palid de furie, și pe Alandra, vizibil speriată.

– Iar vă certați! exclamă ea.

– Am terminat, am terminat, se grăbi s-o asigure Alandra. Nu-i așa Matt, că am terminat?

Și fără să-i mai aștepte răspunsul, dispăru în mare grabă, întrebându-se ce gândise Henry despre acest mod deloc ceremonios de a întrerupe o convorbire telefonică...

***

În cursul zilelor următoare, Matt o ignoră cu desăvârșire. Și ea făcu la fel. Totuși îi simțea adesea privirea fixată asupra ei, mai ales când Robert se găsea prin preajmă.

Apoi atmosfera se mai dezgheță, Matt ajungând chiar să-i ofere un pahar de Xeres într-o seară, înainte de cină.

În seara balului, părea să fie într-o dispoziție excelentă.

– Toată lumea e gata? întrebă el. Atunci, hai...

Cu răsuflarea tăiată, Alandra îl privea. Era extrem de seducător în smochingul de o croială perfectă... Toate femeile vor fi la picioarele lui!

Și Robert arăta bine. Mai ales că se hotărâse în sfârșit să se ducă la frizer. Acesta reușise să-i disciplineze oarecum ciuful rebel, după ce-l scurtase destul de mult.

Matt se urcă la volan și, considerând că e îndreptățită, Jo se așează alături de el. Alandra se instală deci în spate, împreună cu Robert.

O dată ajunși, Alandra și Jo se îndreptară spre garderobă. Capa de catifea pe care o purta Alandra îi fusese împrumutată de verișoara ei.

O întinse femeii de la garderobă și Jo scoase o exclamație admirativă.

– Arăți splendid, Alandra!

Tânăra surâse.

– Și tu la fel, Jo!

Privirea acesteia din urmă se opriră pe colierul de perle pe care Alan Todd i-l împrumutase Alandrei pentru această seară specială. Refuzase la început, dar bineînțeles că el insistase și obținuse câștig de cauză.

– Sunt perlele bunicii? se interesă verișoara ei.

– Da. Te deranjează? Bunicul a insistat să le port în seara asta și...

– Nu mă deranjează deloc! exclamă Jo.

Ridică brațul, făcând să sclipească o brățară splendidă.

– Uite, eu port diamantele bunicii!

Și împreună se duseră să-i întâlnească pe Matt și Robert care îi așteptau în hol. Fără voia ei, Alandra se înroși brusc, conștientă de umărul ei gol și de decolteul generos al rochiei.

Cu puțină timiditate, ridică ochii spre Matt și remarcă faptul că nu decolteul ei îl interesa, ci perlele...

În seara asta, ar fi vrut să facă un armistițiu cu el. Dar era prea obișnuită să-l provoace...

– Frumos cadou, nu-i așa? îi lansă ea cu un aer satisfăcut.

El ridică din sprâncene și întrebă neîncrezător:

– Alan ți-a dat colierul?

Abia se abținu să nu-l pălmuiască. Din fericire niște prieteni de familie îpărură exact în acel moment. Matt o prezentă drept nepoata lui Alan Todd și Alandra își uită furia...

Dacă Robert ar fi avut posibilitatea să fie organizatorul balului, el n-ar fi dansat decât cu Alandra. Dar tânăra nu ducea lipsă de cavaleri și îi rezervă vărului său doar două sau trei dansuri.

– E pentru prima oară când ieșim împreună, îi șopti el la ureche în timp ce o strângea în brațe.

Ea reuși să-l împingă cu blândețe și să lase puțină distanță între ei. Nu-i plăcea să-i vorbească despre acest bal ca despre o ieșire în doi, părând să sugereze că vor mai exista încă multe altele.

Încercând să schimbe subiectul, spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

– Îmi place tunsoarea ta.

Robert zâmbi încântat.

Matt m-a trimis la frizerul lui în această după-amiază.

– Și dacă am face un tur pe la bufet? îi sugeră Alandra, fiindcă orchestra ataca un tangou prea languros.

– Cum vrei, spuse Robert fără entuziasm.

Fu și mai dezamăgit când câțiva tineri se repeziră spre ei.

– Când o să te hotărăști odată să ne-o prezinți pe verișoara ta?! exclamă unul dintre ei.

Cu regret, Robert se execută:

– Dudley Nillan... Alandra Todd, mormăi el.

Un alt tânăr, cu care Alandra dansase la începutul serii, îi zâmbi cu gura până la urechi.

– Și tu vrei să fii prezentat? se strâmbă Robert. Nigel Morgan...

– Nu-i cazul, îl întrerupse acesta. Eu am dansat deja cu verișoara ta.

Apoi se adresă Alandrei:

– Și o să mai dansăm, nu?

Robert scutură cu încăpățânare din cap.

– Alandra a venit cu mine și cu mine o să danseze!

Nigel Morgan ridică din umeri.

– Verii nu intră la socoteală!

Atmosfera începea să fie încordată. Alandra încercă o portiță de ieșire.

– Dar unde e Jo? se interesă ea.

– Adineaori dansa cu Jonathan Noseby, spuse Dudley Nillan.

În acest caz, unde era Matt? se întrebă Alandra.

Evită totuși să pună întrebarea cu voce tare. Mai ales că răspunsul apăru singur, chiar în persoana lui Matt... Cu mersul lui suplu, felin, își făcea intrarea în sala unde organizatorul plasase bufetul.

O găsi imediat în mijlocul curtezanilor ei. O clipă ea crezu că o să li se alăture și, ciudat, inima începu să-i bată nebunește.

Dar Matt le întoarse brusc spatele și se înapoie în sala de bal.

Ceva mai târziu, Alandra îl revăzu din întâmplare. De data asta zâmbea. Și i se întâmpla atât de rar, încât ea rămase cu gura căscată – îi zâmbea unei tinere de vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie strâmtă de lame auriu care nu ascundea mare lucru din formele ei perfecte. Părul îi era strâns pe ceafă într-un coc de culoarea abanosului, lăsându-i liberă fața cu un oval perfect.

Alandra dansase de mai multe ori cu Nigel Morgan și Dudley Nillan. Începea să se plictisească și ar fi vrut să plece acasă, dar nimeni nu părea să se gândească la plecare.

Robert făcea opriri din ce în ce mai îndelungi la bar. Jo se învârtea în mijlocul ringului de dans, cu un aer extaziat, în brațele unui tânăr zâmbitor. Iar Matt părea fascinat de conversația acelei brunete frumoase cu trup de zeiță.

Un bărbat, mai în vârstă decât tinerii cu care dansase până acum Alandra, o invită. Și ea îl urmă pe ringul de dans.

Se părea că noul ei cavaler nu știa cine este, fiindcă o întrebă dacă locuiește la Bedewick.

– Nu, sunt aici... în vacanță la niște rude din Ferny Druffield, îi explică ea.

Printre gene aruncă o privire spre locul unde se afla Matt în urmă cu o clipă. Dar el dispăruse.

– Ferny Druffield! exclamă necunoscutul. Locuiesc foarte aproape de acolo! Ne-am putea revedea și...

O mână se așeză pe umărul Alandrei.

– Mi-ai promis următorul vals, rosti Matt.

Și o luă, pur și simplu, din brațele cavalerului ei. Alandra nu știa să danseze prea bine vals. Dar Matt era un excelent dansator și o antrenă într-un vârtej amețitor în care ea îl urmări fără nici o greutate.

– Nu-mi amintesc să-ți fi promis acest vals! remarcă ea, extrem de bine dispusă.

Cum Matt rămânea tăcut, ea adăugă:

– Nu sunt de acord cu felul în care mi-ai izgonit cavalerul. Un asemenea procedeu nu-ți prea stă în obicei!

Fiindcă el continua să tacă, Alandra rosti exasperată:

– Ți-au trebuit patru ore ca să-ți amintești de existența mea?

– Crezi că aș fi putut să te uit? o întrebă el sarcastic.

Ochii lui fixau de data asta decolteul generos al rochiei, din care se putea ghici începutul sânilor.

Tonul ironic al lui Matt o atinse până în adâncul sufletului pe Alandra. Deși era inexplicabil, așa se întâmplase. Niște lacrimi trădătoare îi umeziră ochii.

Înghiți în sec. Era pentru prima dată când o remarcă în doi peri făcută de Matt Carstair o supăra.

– Ce s-a întâmplat? se interesă el în șoaptă.

Remarcase faptul că se schimbase la față. Din fericire, nu știa care este cauza...

– La ce oră se va termina balul? întrebă ea.

– Nu prea târziu. Presupun că la Londra ți se întâmpla adesea să te culci în zori...

– La Londra e altceva.

Valsul se terminase. Alandra vru să se desprindă din brațele lui, dar Matt nu-i dădu drumul.

– Plecăm, hotărî el.

– Și Jo? Pare să se distreze de minune. Tu...

– Și Robert? rosti el ca un ecou. Sărmanul de el s-a dus să-și înece necazul la bar...

– Ar trebui să te hotărăști odată ce vrei! explodă ea. Într-o zi mă acuzi că vreau să-l seduc pe sărmanul Robert și îmi poruncești să-i dau pace! Și a doua zi te super fiindcă nu mă ocup destul de el!

– Pe drumul de întoarcere o să-i explici că nu țineai neapărat să dansezi cu tot Bedewick-ul!

Apoi zâmbi ironic.

– Dar dacă nu te simți în stare să-l înfrunți pe Robert, poți să stai în față, lângă mine.

Alandra ridică disprețuitoare din umeri.

– Mă simt în stare să înfrunt orice bărbat, îl asigură ea.

Ceva mai târziu, în mașina care îi ducea înapoi la La Roseraie îi veni destul de greu să-l respingă pe Robert. Un Robert beat care uitase de timiditatea lui obișnuită și tot încerca s-o ia în brațe...

În tot timpul drumului Alandra duse cu el o bătălie tăcută. Nici una din mișcările ei nu-i scăpa lui Matt, care se uita aproape în permanență în oglinda retrovizoare pe care o reglase în așa fel încât să-i poată supraveghea pe pasagerii din spate...

Alan Todd se retrăsese de mult în camera lui, când Matt, Alandra și Jo intrară în hol, urmați de Robert care se împleticea.

– Ai face mai bine să te bagi în pat, Robert, spuse Matt cu severitate.

Clătinându-se, tânărul se îndreptă spre Alandra.

– Vino... vino cu mine...

Fu gata să cadă; tânăra întinse repede mâna ca să-l ajute să-și recapete echilibrul.

Matt îl luă de umeri și îl împinse pe scări.

– Să nu te superi pe el, Alandra! rosti Jo pe un ton de scuză. Săracul Robert! A băut atât de mult încât nu mai știe nici ce zice nici ce face! O să-i fie rușine mâine când o să-și reamintească de această seară. Dacă o să-și mai reamintească...

– Nu sunt deloc supărată pe el, o asigură Alandra.

Urcă la rândul ei scara, însoțită de Jo.

– Te-ai distrat bine? o întrebă pe verișoara ei.

– Așa și așa.

– Totuși aveai aerul că te distrezi foarte bine!

Jo oftă.

– Pe de o parte da, pe de o parte nu.

– De ce?

– Fiindcă a apărut din nou acea... Hamilton!

– Oh! se mulțumi să rostească Alandra.

Nu-i fusese greu să ghicească că femeia în rochie de lame auriu era acea... Ce reprezenta doamna sau domnișoara Hamilton pentru Matt? Era amanta lui? Voia s-o ia de nevastă?

În timp ce își scotea colierul de perle în camera ei, Alandra întorcea problema pe toate fețele.

Nu avea somn. Seara asta nu se desfășurase așa cum sperase... Un sentiment ciudat de insatisfacție punea stăpânire pe ea.

Și, brusc, avu chef să facă o plimbare pe afară. Fără să se mai gândească, ieși din camera ei.

„Nu voiam să-l supăr pe Robert! gândi ea. Chiar că nu voiam..."

Oftă. Traversă încet sufrageria și împinse una din ușile care dădeau spre grădină. Era prea cufundată în gândurile ei ca să remarce faptul că aceasta nu era închisă.

Alese aleile presătare cu nisip. Parfumul trandafirilor era amețitor.

– Nu reușești să dormi, Alandra?

Tânăra tresări recunoscând vocea lui Matt.

– Ia te uită... și tu ai ieșit la plimbare? îngăimă ea.

Simți că inima începe să-i bată din ce în ce mai repede. Gâtul îi era uscat și regreta că n-a găsit ceva mai inteligent de spus.

– Nu reușești să dormi fiindcă l-am împiedicat pe Frank Millington să-ți dea o întâlnire amoroasă?

Deci bărbatul de vreo patruzeci de ani cu care dansa când își făcuse Matt apariția ca s-o invite la dans se numea Frank Millington...

– Ți-ai scos pârleala în seara asta! rosti Matt cu dispreț.

Alandra se încruntă.

– Ce vrei să zici cu asta?

– Pretindeai că te plictisești aici. N-am avut impresia că așa a fost cazul și la bal! Ți-ai făcut o mulțime de relații...

Tânăra ridică din umeri.

– Dacă îți închipui că sunt în căutarea unei întâlniri amoroase, conform propriilor tale cuvinte, nu uita că m-aș fi putut mulțumi cu Robert.

– În seara asta Robert n-a fost tovarășul visat! De aceea ai ieșit după mine în grădină?

– Eu, să mă țin după tine?! exclamă ea.

Timp de o clipă, rămase fără glas. Apoi continuă:

– Nici măcar nu știam că...

Apoi furia își spuse cuvântul:

– Ce pretenție! Chiar că ești un... ești un...

Se întrerupse, căutând insulta potrivită. Apoi o revăzu pe acea Hamilton cu Matt, și îl asigură disprețuitoare:

– Celelalte femei n-au decât să se învârtească în jurul tău ca fluturii de noapte pe lângă lampă. Închipuie-ți că nu e și cazul meu, Matt Carstair! Închipuie-ți că nu va fi niciodată cazul meu!

– Ah, da? Deci pretinzi că n-ai chef să te distrezi puțin?

Și brusc, o trase spre sine.

– Vedem noi acum, mormăi el.

Înainte ca ea să-i fi putut ghici intențiile, pusese stăpânire pe buzele ei cu o sărutare care nu avea nici un pic de blândețe în ea.

În primele clipe, Alandra se zbătu ca o nebună. Dar el o ținea cu putere... Și puțin câte puțin, simți că începe să-i curgă foc prin vine.

– Oprește-te! reuși ea să-i spună.

El își ridică o clipă capul.

– Vrei să mă opresc? Chiar vrei?

Acum depunea o ploaie de sărutări pe umărul ei gol și ea se înfiora de plăcere, de dorință...

– Oprește-te, repetă ea mai slab.

Acum nu se mai zbătea. Dimpotrivă, toată ființa ei tânjea după trupul lui bărbătesc. El puse din nou stăpânire pe buzele ei. Nu era sărutată pentru prima oară, dar nu fusese niciodată atât de tulburată de un simplu sărut.

Un simplu sărut? Nu, acela al lui Matt nu era deloc obișnuit... Avea puterea s-o transporte într-o lume necunoscută. O lume senzuală a cărei existență o ignora.

Pe neașteptate, Matt îi dădu drumul. Cu ochii închiși, ea îi întinse buzele.

– Ei, acum știm! remarcă el zeflemitor.

Alandra tresări, ca trezită dintr-un vis, și deschise ochii.

– Ce... ce știm? îl întrebă ea.

Cu brațele încrucișate pe piept, el o privea de sus.

– Că suporți cu greu abstinența, îi aruncă el în față.

Această adevărată insultă parcă o plesni.

– Cum... cum îndrăznești! se indignă ea, roșie de umilință.

Deci, acea sărutare nu avea nici o semnificație! Pentru el era vorba doar de un test! Un test la care dădea răspunsul care îi convenea...

– Nu conta pe mine să-ți potolesc simțurile, draga mea! o asigură el. O să ai cecul tău de o mie de lire sterline și nimic mai mult! Dacă tu cauți... altceva, adresează-te în altă parte.

Alandra pălise. Tot sângele îi fugise din obraji. O furie fără nume pusese stăpânire pe ea. Fără să se mai gândească, ridică mâna și îl pălmui cu toată puterea.

– De mult timp meritai asta! exclamă ea. Cred că palma asta valorează o mie de lire!

După aceste cuvinte, îi întoarse spatele și se îndreptă spre casă.

Capitolul 7

Când Alandra deschise ochii a doua zi de dimineață, evenimentele serii îi reveniră imediat în minte.

Satisfacția pe care o încercase pălmuindu-l pe Matt Carstair dispăruse. Se simțea nehotărâtă, prost dispusă...

Și când coborî să-și ia micul dejun, își dădu seama că nu era singură.

– Bună, spuse ea după cum obișnuia.

Nimeni nu-i răspunse. Evită să-l privească pe Matt. Și lucru uimitor, Jo și Robert erau prezenți.

Jo părea teribil de deprimată. Iar Robert arăta îngrozitor. Ai fi crezut că era un câine bătut.

Las' că merită! gândi fără milă Alandra.

O pendulă bătu jumătatea de oră. Robert se strâmbă și Matt se ridică. Jo se luă în fugă după el... Atunci Robert se hotărî la rândul lui să părăsească încăperea, cu capul plecat, fără să îndrăznească să arunce nici o privire în direcția Alandrei.

În acel moment Alan Todd își făcu apariția în sufragerie.

– Bună dimineața, bunicule!

– Bună, mormăi el.

Tânăra deschise poșeta și scoase perlele pe care le primise în ajun.

– Îți mulțumesc foarte mult că mi le-ai împrumutat, declară ea, nereușind să pară prea entuziasmată.

Alan Todd o fixă, apoi își îndreptă privirea asupra perlelor care străluceau fără ostentație pe masă, fără a face însă vreun gest să le ia.

– Mi-ar face plăcere să păstrezi perlele bunicii tale, Alandra, spuse el în cele din urmă.

Dar tânăra scutură din cap.

– Mulțumesc, dar nu vreau.

Ar fi putut vorbi mai altfel... Dar era prea demoralizată.

Alan Todd oftă.

– Doamne! exclamă el. Și se zice că sunt orgolios! Dar orgoliul meu nu e nimic în comparație cu al tău.

Luând colierul, îl băgă în buzunarul hainei.

Jo reveni în sufragerie.

– Pe Robert îl doare capul, declară ea turnându-și o ceașcă de cafea.

Nimic de mirare!

– Am observat că nu părea prea în formă, șopti Alandra.

– Ai remarcat că și Matt e foarte prost dispus? o întrebă Jo.

– Nu...

Ar fi trebuit să-l privească. Măcar să vadă dacă îi rămăseseră urme pe obraz de la degetele ei. Cu puțin noroc, poate că avea și un ochi învinețit...

– Știi de ce este prost dispus? întrebă Jo. Pur și simplu pentru că am avut proasta inspirație să-l pun în gardă împotriva Corinnei Hamilton!

Alandra făcu ochii mari.

– Da? se mulțumi ea să spună.

– Dat fiind că s-a întors aici, se va face luntre și punte ca să reînnoade relația lor! exclamă disperată Jo.

– Să reînnoade?

– Era gata să-l facă s-o ia de nevastă, acum vreo doi sau trei ani, explică Jo. Dar cum Matt nu se hotăra destul de repede după gustul ei, prins în mreje un bărbat bogat...

– Și este măritată? se interesă repede Alandra.

– Era, o corectă Jo. După câteva luni de la căsătorie a divorțat. Și se pare că primește de la fostul ei soț o pensie mai mult decât bună!

Alandra clatină din cap.

– Crezi că s-a întors din cauza lui Matt?

– Bineînțeles! N-ai văzut-o aseară? Se ținea după el ca o lipitoare...

Jo strânse din pumni și puse cu zgomot ceașca pe masă.

– O să fac un tur cu mașina, decise ea. Vii cu mine, Alandra?

– Nu, mulțumesc.

Alandra prefera să meargă pe jos. În acest fel se putea gândi și își putea pune ideile în ordine...

Regreta acum că refuzase perlele bunicii sale cu atât de puțin tact. Bineînțeles că nu le voia. Dar ar fi putut să-i ofere o explicație bunicului ei.

Se gândi apoi la Jo. Aseară verișoara ei păruse să-l uite pe Matt în favoarea tânărului Jonathan Noseby.

„Ar fi în mod sigur mult mai fericită cu un băiat de vârsta ei" gândi Alandra. „Nu cred că Matt e în stare să facă fericită o femeie. Mai ales o copilă ca Jo, care e și atât de sensibilă...

Gândurile îi reveniră în sfârșit la Robert. Trebuia neapărat să găsească o ieșire din această situație...

Săracul Robert! Avea un aer atât de nefericit în această dimineață...

Timp de o clipă se gândi să părăsească La Roseraie. N-ar fi mai rezonabil? Dar abia îi trecuse prin cap această idee că se simți disperată.

Nu, nu voia să plece.

***

În acea seară, îmbrăcată doar într-un halat ușor, examina conținutul dulapului, întrebându-se ce să îmbrace la cină.

Alegerea nu era prea grea și avea impresia neplăcută că mereu coboară îmbrăcată la fel... Spre deosebire de celelalte, care...

Cineva bătu la ușă întrerupându-i șirul gândurilor. În prag era Robert.

– Aș vrea să-ți vorbesc, Alandra.

– Poți să-mi vorbești jos, peste 10 minute, răspunse ea cu răceală.

– Întotdeauna e lume de față. Nu poți avea o convorbire fără martori!

– Bine, intră, spuse ea fără chef.

– Aș vrea să-mi cer scuze, spuse el imediat. Comportarea mea de aseară a fost incalificabilă...

Oftă, fixându-și vârfurile pantofilor.

– Matt mi-a povestit totul, șopti el. Nu-mi aminteam de nimic! Când ne-am întors la La Roseraie, se pare că ți-am zis să... să...

Se întrerupse, roșu ca sfecla la față. Alandra se simțea jenată pentru el.

– Să nu mai vorbim despre asta, Robert.

Și adăugă cu un zâmbet.

– Pe viitor, încearcă să te stăpânești.

– Oh, fii fără teamă! exclamă el. Nu mi se va mai întâmpla niciodată.

Roșeața feței se accentua.

– Vezi, Alandra, cred că... cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine.

– Oh, Robert! exclamă ea, dezolată că îl face să sufere.

Dar era momentul ca, acum sau niciodată, să pună lucrurile la punct între ei.

– Nimic nu este posibil între noi, îi spuse ea cu hotărâre.

– Fiindcă suntem veri?

Alandra oftă.

– Nu, Robert...

– Atunci...

Ea îl întrerupse cu blândețe.

– Fiindcă nu sunt îndrăgostită de tine, Robert.

„Și n-o să fiu niciodată", avu ea chef să adauge.

– Dar... dar nu mă detești? o întrebă el cu timiditate. Știu că sunt departe de a fi foarte

***

A doua zi, Alandra se sculă tot foarte de dimineață, așa cum era obișnuită. Dar nu coborî imediat. Prefera să aștepte să plece mai întâi Matt cu Robert. Nu ținea să-i vadă nici pe unul nici pe celălalt.

Din nefericire, când ajunse în josul scărilor, îl văzu pe Matt, care ridica telefonul din hol.

El îi întinse receptorul.

– E pentru mine? îl întrebă ea.

– Evident, mormăi el.

Se aștepta se audă vocea lui Henry și fu destul de surprinsă când interlocutorul ei se prezentă:

– Frank Millington. Am dansat împreună la balul de la Bedewick...

– Sigur că da, îmi amintesc!

Atunci când dansa cu el, venise Matt și intervenise destul de nepoliticos, despărțindu-i...

– Iartă-mă că îți telefonez atât de devreme, dar voi lipsi toată ziua. Vrei să cinăm împreună diseară?

De fapt, Alandra nu avea nici un chef. Abia îl cunoștea pe tipul ăsta care avea cu cel puțin douăzeci de ani mai mult decât ea.

– Hmm, eu...

Căuta cu disperare o scuză.

– Am încercat de mai multe ori să-ți vorbesc, continuă Frank Millington. Matt mi-a spus mereu că nu ești acasă. L-am rugat să-ți transmită să-mi rezervi această seară. Ți-a parvenit mesajul meu?

Alandra se încruntă.

– Da, mi-a transmis mesajul tău, îl asigură ea în cele din urmă.

Dacă mințea, era din spirit de solidaritate față de locuitorii de la La Roseraie și totodată fiindcă ea considera că Frank Millington procedase cu un om extrem de manierat.

– O clipă, te rog, îi spuse ea.

Acoperind cu mâna receptorul, îl întrebă în șoaptă pe Matt:

– Spune-mi, Frank e bogat?

Așa după cum prevăzuse, Matt se uită urât la ea și rosti cu dispreț:

– Precum Cresus!

Dar nu părea să vrea să plece de lângă telefon. Alandra se prefăcu atunci că reflectează.

– Spune-mi, Matt, îl mai întrebă ea. O „fată ca mine" ar trebui să-i accepte invitația?

Matt mormăi:

– Ar putea merge dacă reușești să-l faci să creadă că nu ești o pradă ușoară! șuieră el printre dinți.

Și, după aceste cuvinte, îi întoarse spatele. După o clipă, dispăruse din raza ei de vedere. Alandra închise ochii, având impresia că a primit un pumn în piept. Îi dispăruse complet cheful de râs.

Trase adânc aer în piept și duse receptorul la ureche.

– Alo? Alo? se impacienta Frank Millington. Mai ești la aparat?

– Da. Regret, dar în seara asta nu sunt liberă.

Și fără să-și dea osteneala unei explicații închise telefonul.

Spre sfârșitul după-amiezii, se afla în salon unde frunzărea una dintre numeroasele reviste pe care le cumpăra Jo.

– Alandra!

Robert își făcuse apariția în salon.

– Ești gata să iei prima lecție de conducere?

– Oh...

Uitase complet de asta.

– Când înveți în afara școlii, nu ai nevoie de o autorizație specială? îl întrebă ea.

– Adevărat! exclamă Robert. Am cumpărat semnele care indică faptul că un șofer începător se află la volan, dar nu m-am gândit...

Apoi își ridică brațele cu un gest triumfător.

– Nu departe de aici se găsește un teren de aviație, dezafectat. Nu e nevoie de autorizație ca să conduci acolo!

Ar fi fost atât de dezamăgit dacă ea ar fi zis nu, încât Alandra îl urmă, fără să mai caute vreo portiță de scăpare.

Ajunși pe terenul de aviație, schimbară locul și Alandra începu să se inițieze în subtilitățile șoferiei.

Dar Robert, care se dovedea un excelent instructor, profita de situație, ca s-o țină prea mult de mână când schimba vitezele sau întorcea volanul.

Brusc, îi șopti la ureche cu o voce tulburată.

– Alandra...

Chipul lui era foarte apropiat de al ei și tânăra ghici că are intenția s-o sărute.

– Nu, Robert, șopti ea.

Ridică picioarele de pe pedale și motorul se că, zguduindu-i puțin.

– Îmi placi, Robert. Dar ca o verișoară... nimic mai mult.

– Dar ai putea să mă iubești într-o bună zi? rosti el plin de speranță.

– Nu.

– De unde știi?

– Știu, declară ea cu convingere.

Robert își plecă trist capul.

– De ce?

Fiindcă o singură explicație îi venea în minte, o întrebă imediat:

– Pentru că iubești un altul?

Fără să ezite, ea se agăță de această explicație.

– Da, asta e, Robert. Iubesc pe altcineva.

Se întoarseră la La Roserie fără să mai schimbe vreun cuvânt. Alandra își dădea prea bine seama că îl îndurerase pe Robert. Dar fusese onligată să facă asta... Poate că va înceta de acum înainte s-o mai bată la cap?

Abia intrase în camera ei, că Matt Carstair își făcu apariția ca o tornadă.

– Nu obișnuiești niciodată să bați la ușă înainte de a intra?! exclamă ea.

– Unde ai fost?

Alandra ridică din umeri.

– Dacă arunci o privire pe fereastră, o să vezi că mașina lui Robert poartă niște plăcuțe care, dacă e nevoie să-ți mai spun, indică faptul că un șofer începător...

Matt nu-și dădu osteneala să verifice.

– N-are decât să-și scoată plăcuțele! exclamă el. O să te duci la o școală de șoferi, te-am înscris deja!

– Oh!

Alandra reuși să-i adreseze un surâs încântat.

– Îmi oferi lecții de conducere? se miră ea.

Apoi clătină din cap.

– Înțeleg...

– Ce înțelegi? mormăi el.

– Nu vrei să-l seduc și mai mult pe Robert...

– Faptul e deja consumat!

– Eu...

Alandra se întrerupse, surprinsă să constate că n-o mai țineau picioarele.

Matt o privea cu un aer ostil și ea reuși să ridice din umeri cu un aer indiferent.

– Nu-ți face probleme pentru Robert! Știe că nu are nici o șansă cu mine.

Alandra simțea că i s-au înmuiat genunchii. Dacă ar fi făcut vreun pas, s-ar fi prăbușit.

„Ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea cu înfrigurare. Mă simt atât de ciudat, sunt atât de slăbită...

– I-am spus lui Robert că nu poate fi nimic între noi, repetă ea. Și el m-a crezut.

– Mă întreb de ce!

Alandra simți că se înfurie și asta o făcu să-și regăsească întreaga vitalitate.

– Fiindcă i-am mărturisit că sunt îndrăgostită de un altul! se auzi ea declarând cu vehemență.

Matt strânse din pumni.

– Minți! Nu-i adevărat!

– Ce idee! ripostă ea. Știu totuși când sunt îndrăgostită sau nu sunt!

– Doar nu poți fi îndrăgostită de un...

– Doamne! îl întrerupse ea. Ia te uită cine îmi dictează sentimentele. Uite unde poate duce excesul de autoritate!

Își regăsise verva care, timp de o clipă, o părăsise.

– Haide, scumpul meu Matt, doar n-aș respinge un tânăr celibatar ca vărul meu dacă n-aș avea un motiv foarte valabil! Și o să-ți fac cunoscut acest motiv.

Matt făcu un pas spre ea. Chipul lui era crispat de furie și ochii îi străluceau. Alandra se dădu înapoi, speriată. Și de data asta, își spuse că împinsese lucrurile prea departe...

Matt o prinse cu brutalitate de umeri și o scuturâ.

– Știu că minți! Știu! spuse el furios.

O ridică fără pic de efort și o aruncă pe pat. După o clipă, o urmă. Panica o cuprinse pe Alandra, care începu să se zbată din răsputeri.

– Minți! repetă el. Și o să avem imediat dovada!

Buzele lui puseră pătimaș stăpânire pe ale ei.

– Nu...

Alandra continua să se zbată. Îi era frică. De el, dar mai ales de ea... Fiindcă simțea că rezistența îi scade și pentru nimic în lume, n-ar fi vrut să cedeze, victimă a simțurilor ei.

Fiindcă asta voia Matt! Și pe urmă o va umili.

– Nu! strigă ea.

Buzele lui Matt coborâră de-a lungul gâtului ei. Și, din nou, trupul ei nu mai vru s-o asculte.

– Nu, spuse ea mai încet.

Cu multă îndemânare, el îi desfăcu nasturii de la bluză, apoi închizătoarea de la sutien, și sânii ei feciorelnici ieșiră la iveală.

Buzele lui atingeau ca o mângâiere pielea ei goală, trezind în ea mii de fiori, mii de dorințe, dar și o plăcută moleșeală.

– Nu, gemu ea.

Dar acest „nu" era acum aproape un „da".

Mâinile lui Matt, atât de dure cu câteva minute în urmă, erau atât de mângâietoare. Degetele lui reușeau să facă să vibreze toate fibrele trupului ei tânăr.

Alandra se arcui, lipindu-se și mai mult de el.

– Matt... șopti ea.

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, cu un geamăt venit din adâncul ființei sale.

– Matt...

Cu ochii închiși, se abandonă complet. Atunci el se îndepărtă. Alandra își întinse brațele spre el.

– Matt...

Dar Matt se ridicase. Ea se hotărî să-și deschidă ochii și îl văzu stând în picioare la capătul patului. O fixa cu un dispreț nemărginit și, brusc, Alandra își dădu seama cum arăta.

Probabil că era foarte roșie la față și ciufulită. Își trase instinctiv bluza pentru a-și ascunde sânii goi.

– Deci astfel îmi răspunzi când pretinzi că ești îndrăgostită? îi aruncă el cu dispreț.

Apoi Matt ridică din umeri.

– Dragostea! Habar n-ai ce înseamnă!

După aceste cuvinte, ieși din cameră. Alandra își ascunse chipul în pernă, înăbușindu-și un hohot de plâns.

Da, era îndrăgostită.

De Matt Carstair...

Capitolul 8

Cum reuși Alandra să găsească destulă energie să coboare la cină, după această teribilă revelație? N-ar fi fost în stare să răspundă la această întrebare...

Dacă ar fi fost după ea, ar fi rămas în pat sau ar fi plâns pe rupte...

Dar mândria ei era mai puternică decât orice. Apăru în sufragerie fără să lase să i se întrevadă emoția.

– Iertați-mă că am întârziat puțin, reuși ea să spună părând bine dispusă. Pierzi noțiunea timpului când te distrezi...

Susținu privirea lui Matt câteva clipe. Apoi întoarse capul, cu obrajii în flăcări.

– Ai luat prima lecție de conducere cu Robert, spuse bunicul ei. A fost atât de amuzant?

Doamne! Uitase complet de aceste lecții.

– Robert e un șofer extraordinar, îi asigură ea.

Îi zâmbi vărului ei care se umflă în pene de mândrie.

– Dar eu... hmm...

Se întrerupse, încercând cu disperare să spună ceea ce avea de spus fără să-l rănească.

– Îmi amintesc că o prietenă a început să învețe să șofeze cu fratele ei. Și au reușit să se certe într-un asemenea hal încât au trebuit să renunțe...

Întoarse paharul între degete și încheie:

– În consecință, nu cred că ar fi rezonabil să continuu lecțiile cu Robert. N-aș vrea să mă cert cu el!

Robert ridică mâinile.

– Dar...

Alandra nu-i lăsă însă timp să spună mai multe.

– Aș prefera să rămânem prieteni, Robert. Ar fi păcat să ne certăm din cauza volanului.

– În acest caz, spuse Jo, ar trebui să iei lecții la o școală de șoferi.

Matt o să creadă că aranjase totul dinainte! Alandra se repezi să răspundă înainte ca el să deschidă gura.

– M-am gândit, îi spuse verișoarei sale, și m-am hotărât să nu mai învăț să conduc.

Jo ridică sprâncenele a mirare.

– Bunicul era gata să-ți ofere o mașină dacă obțineai permisul de prima dată! exclamă ea.

Fără să vrea, Alandra se întoarse spre Matt. El n-o scăpase deloc din ochi în timpul acestui schimb de cuvinte.

Cu un ton ușor, Alandra se eschivă:

– Am fost întotdeauna sub orice critică, atunci când trebuia să dau un examen. Mă pierd cu firea din cauza emoției! În concluzie, aș fi ratat precis permisul.

Bunicul ei zâmbi.

– Semeni prea mult cu tatăl tău, Alandra!

Tânăra își ridică ochii spre el și înțelese că el nu se referise la examene, ci compara orgoliul ei cu cel al fiului său. Și mai remarca faptul că amândoi disprețuiau bunurile materiale.

– Îți mulțumesc, bunicule, șopti ea, simțindu-se brusc emoționată.

După cină, Alan Todd se retrase în biroul lui, cu pipa în gură. Jo și Robert se instalară în fața televizorului. Matt se duse să se închidă în apartamentul lui.

Temându-se că îl va întâlni la primul etaj dacă urca imediat, Alandra mai întârzie în bibliotecă.

Luă la întâmplare o carte și, după ce le ură noapte bună verilor ei, se duse să se bage în pat.

Dar era prea enervată ca să poată urmări intriga romanului... Rândurile dansau în fața ochilor ei și cuvintele i se păreau fără nici un sens.

Pe la miezul nopții se îmbrăcă în halat și începu să se plimbe prin cameră, ca un leu în cușcă.

Niciodată nu se mai simțise atât de tristă, atât de demoralizată, atât de nefericită... Culmea era că Matt plecase imediat după cină... Probabil că acum se găsea în compania Corinnei Hamilton!

Strângându-și cordonul halatului, se hotărî să coboare ca să-și facă un ceai. Se duse în bucătărie și umplu ibricul.

Apoi se așeză în fața mesei de bucătărie și-și cuprinse capul în mâini.

De ce se îndrăgostise de acest bărbat? Cel mai îngrozitor din câți întâlnise vreodată! Ah, cât de ironică era câteodată soarta...

Își aminti de sărutările lui, de mângâierile lui și izbucni în lacrimi.

În fața cui și-ar fi putut deschide sufletul? Nu avea pe nimeni destul de apropiat... Doar mama ei ar fi putut-o înțelege și sfătui.

Mama ei... La gândul ăsta disperarea îi crescu și hohotele de plâns se întețiră.

După zece minute tot nu se putuse opri din plâns, și din ibric ieșeau aburi.

Când o mână se așeză pe umărul ei, Alandra tresări. Nu-l auzise pe Matt intrând... Și nici nu-l văzuse închizând aragazul. Nici privind-o îndelung în timp ce strângea din maxilare...

– Cine te-a supărat?

Îi vorbea ca unui copil.

– Biata Alandra, șopti el.

O bătu pe umăr cu blândețe. Alandra se ridică, gata s-o ia la fugă. Să fugă de el... Își ascundea fața în palme fiindcă nu voia s-o vadă plânsă.

– Hai, nu e atât de grav, continuă el. O să reușești tu să-l convingi pe bunicul să-ți dea ceea ce vrei!

Lacrimile Alandrei se uscară imediat. De ce Matt își închipuia că ea plânge fiindcă își jucase prost cartea și pierduse mașina?

– Din cauza asta plângi? insistă el. Am ghicit?

Alandra nu-i răspunse.

– Sau regreți că n-ai luat cina cu Frank Millington? continuă el.

Refuzând să asculte mai mult, Alandra se repezi spre ușă, abia stăpânindu-și plânsul.

Dar Matt o prinse chiar înainte să fi putut trece pragul. O strânse cu putere de braț, obligând-o să se întoarcă spre el.

– Dar sunt lacrimi adevărate, se miră el.

O privi apoi fără să mai spună nimic.

– Nu e vorba de o criză de furie sau de ciudă! Chiar plângi cu adevărat... Cum e posibil? O fată atât de dură, atât de insensibilă ca tine...

Alandra descoperi o batistă în buzunarul halatului și își șterse obrajii, cu o mână tremurătoare. Trăgând adânc aer în piept, încercă să-și revină.

Matt nu trebuia cu nici un preț să afle de ce plânsese. I-ar fi fost prea rușine dacă ar fi ghicit adevăratul motiv al lacrimilor ei.

Căznindu-se să zâmbească, îi spuse la întâmplare primul lucru care îi trecu prin minte:

– Închipuie-ți că tocmai curățasem niște ceapă.

– Da?!

– Ți se pare de necrezut, nu-i așa? adăugă ea cu o voce nesigură.

Matt o privi și în ochii lui Alandra descoperi o luminiță de admirație. Era un omagiu adus orgoliului ei. Ceea ce saluta el era puterea ei de caracter.

– Da, pare de necrezut, admise el. De altfel, nici nu te cred!

– Oh...

– Dacă mi-ai spune pur și simplu adevărul? o întrebă el. Ar fi mai ușor, nu-i așa?

Cu gesturi absente, ea își șterse din nou obrajii. Căuta cu disperare un pretext plauzibil pentru a-i explica criza ei de disperare.

Privind în jur, își dădu seama că pusese ibricul pe foc.

– Eu... nu puteam dormi, îi explică ea. Și atunci... am coborât să-mi fac... o ceașcă de ceai.

Considerând că s-a justificat, se pregăti să părăsească bucătăria. Degetele lui Matt îi strânseră însă și mai tare brațul.

– Și ți-ai băut ceaiul?

– Hmm... eu... eu...

Matt privi în jurul lui, în căutarea ceștii și a ceainicului.

– Nu mi se pare, rosti el.

Alandra îl privi încurcată.

– Vrei și tu? îi propuse ea.

Dacă își găsea ceva de făcut, poate că va reuși să-și recapete stăpânirea de sine? Poate că va reuși să se gândească și la altceva decât la dragostea ei fără speranță pentru Matt Carstair?

Fără speranță, da... Dar mai ales ridicolă! Cum de putea inima ei să bată pentru acest bărbat?

Cu blândețe, el o făcu să se așeze din nou în fața mesei de bucătărie.

O cută îi brăzda fruntea și pentru prima oară nu era nici agresiv nici disprețuitor. Lacrimile ei avuseseră puterea să-l emoționeze?

Se sprijini de spătarul scaunului, simțindu-se brusc epuizată. Matt scoase dintr-un dulap două cești și două farfurioare, apoi începu să facă ceaiul, cu dexteritate.

Fără să scoată nici un cuvânt, ea îl privea trebăluind. Nu se așteptase deloc ca el nu numai să accepte să bea o ceașcă de ceai în compania ei, dar chiar să-l și pregătească!

Matt nu-i vorbea și Alandra se întrebă dacă ăsta era scopul lui: să-i dea ocazia să-și vină în fire și să-și usuce complet lacrimile. Dar oare era el capabil de atâta solicitudine?

În curând, puse în fața ei o ceașcă plină cu un ceai fierbinte și parfumat.

– Mulțumesc, șopti Alandra.

Matt se așeză lângă ea, după ce se servise și el cu o ceașcă de ceai. Cu ochii plecați, Alandra învârtea lingurița în ceașcă, fără să îndrăznească a-l privi. Se temea că va fi trădată de expresia feței...

„Aș muri de rușine dacă ar ghici că sunt îndrăgostită de el!" gândea Alandra.

După ce bău o înghițitură de ceai, el puse ceașca pe masă și o privi gânditor.

– Dacă mă gândesc bine, Alandra, încep să cred că nu ești atât de încăpățânată și dură precum dai impresia.

Tânăra se simți cuprinsă de teamă. Nu voia ca el să se gândească prea mult la ea. Fiindcă, dacă începea s-o studieze într-o lumină nouă, ar fi în stare să-i descopere secretul...

Și dacă înțelegea că se lăsase cuprinsă de disperare fiindcă fusese destul de proastă ca să se îndrăgostească de el?

Trebui să-și adune tot curajul, toată mândria, toate puterile pentru a ridica în fine capul și a-i susține privirea fără să clipească. Acum, mai mult ca niciodată, el trebuia să rămână convins că ea era tipa dură, fără prea multe scrupule și principii, pe care el o disprețuia atât de mult...

– Ei! exclamă ea. Nu-ți face prea multe iluzii în privința mea. Reușise să vorbească destul de cinic. Dar Matt continua s-o studieze cu un aer gânditor.

Trebuia să găsească la iuțeală un pretext pentru a-i explica de ce plânsese.

– Nu credeam că te vei întoarce atât de devreme, declară ea. Altfel...

– Altfel nu m-ai fi lăsat să te văd plângând. N-ai fi permis nimănui, de altfel, să-ți vadă lacrimile. Ești prea orgolioasă pentru așa ceva.

Alandra rămase tăcută.

– Mă înșel? insistă el.

Tânăra oftă. Niciodată nu se mai simțise atât de vulnerabilă ca în această clipă. Nu era în stare să scoată nici un cuvânt... Dacă ar fi deschis gura, ar fi izbucnit din nou în hohote de plâns.

„Ar trebui să urc în camera mea, gândi ea. Mâine voi redeveni eu însămi... Mâine voi fi capabilă să-l înfrunt fără emoții...“

Dar nu avea deloc chef să plece. Era atât de plăcut să fie alături de el când toată casa era adormită.

– Haide, bea-ți ceaiul înainte să se răcească, o sfătui el.

Îi vorbea cu multă blândețe și o nesfârșită răbdare. Ca unui copil bolnav...

Alandra bău o înghițitură. Apoi alta. Și, puțin câte puțin, îi venea mintea la cap.

„Greșesc rămânând atât de mult timp aici, își spuse ea. Mă joc cu focul... Aș face mai bine să mă refugiez în camera mea cât mai am putere!"

Își îndreptă cu hotărâre spatele, pregătindu-se să-i spună noapte bună și s-o șteargă. Dar, ca și cum îi ghicise intențiile, Matt o reținu punându-și mâna pe mâna ei.

– Și dacă mi-ai spune acum de ce acești frumoși ochi verzi vărsau atâtea lacrimi? o întrebă el.

Ea îl privi stupefiată. Nu se așteptase deloc la un asemenea compliment. Fiindcă era un adevărat compliment... Acești frumoși ochi verzi... Cele câteva cuvinte răsunau continuu în urechile sale ca o muzică.

Da, nu avea deloc chef să părăsească bucătăria. De fapt, să-l părăsească pe el...

Matt voia să știe. Era omul care mergea până la capătul firului. Lacrimile ei nu se potriveau deloc cu imaginea pe care și-o făcuse despre ea. Și n-o va lăsa în pace înainte de a descoperi motivul durerii ei...

Alandra se căzni să zâmbească.

– Crezi că am ochi frumoși? îl întrebă ea, sperând să devieze discuția.

– Alandra, nu trișa! Ți-am pus o întrebare.

– Ești prea tare pentru mine, șopti ea îndepărtându-și mâinile într-un gest de neputință. Abandonez partida.

– Nu și eu. N-o să te las în pace până nu aflu de ce plângeai.

Alandra râse cu amărăciune. Dacă ar fi ghicit!

Dar ea nu-i va mărturisi niciodată că din cauza lui... Nu, nu va afla că îl iubește, că o roade gelozia închipuindu-și că își petrece timpul în compania Corinnei Hamilton.

– Ei? insistă Matt.

Aștepta ca ea să-i răspundă. Așa că trebuia neapărat să găsească o explicație plauzibilă...

– Hmm, eu... eu... mă gândeam la... la...

Se întrerupse. Dacă se simțea nefericită din cauza lui, plânsese și amintindu-și de mama ei, regretând că nu e alături de ea ca s-o sfătuiască.

– Mă gândeam la mama.

Alandra întoarse capul.

– A murit de curând, adăugă ea în șoaptă.

– Când?

I se păru că descoperă o notă metalică în vocea lui Matt. Începuse din nou să nu aibă încredere în ea?

În acest caz, cu atât mai bine! gândi ea cu disperare în suflet.

Se crispă și vocea îi deveni mai puternică.

– Acum două luni.

Matt făcu o pauză înainte de a întreba:

– Și moartea ei te-a dat peste cap? O iubeai mult?

Ce întrebări! Trebuia să fii un monstru ca să nu-ți iubești mama și ca moartea ei să nu te dea peste cap!

– Dar tu? îi întoarse întrebarea. Tu îți iubești mama?

Vorbise cu o agresivitate stăpânită. Dar Matt nu păru să ia asta în seamă.

– Ai venit la La Roseraie la o lună după moartea mamei tale, calculă el. Ai făcut acest pas fiindcă doreai să te apropii de familia ta?

Se înșelase închipuindu-și că el devenise din nou bănuitor în privința ei. Dacă o întreba, făcea asta în încercarea de a o înțelege.

– După părerea mea, doreai să te apropii de familia ta, își răspunse el singur la întrebare. E un lucru evident! Alandra trase adânc aer în piept. Nu voia să-l mintă în această privință...

– Nu, spuse ea pe un ton ferm.

Și îi susținu privirea.

– Nu, nu aveam nici un chef să-mi cunosc familia! îl asigură ea. El rămase tăcut. Interogatoriul se terminase în sfârșit? Matt descoperise că plângea din cauza doliului ei recent. Și ajunsese la concluzia că venise la La Roseraie pentru a încerca să stoarcă tot ce putea de la bunicul ei...

Acum că lucrurile păreau a fi puse la punct, nu-i mai rămânea decât să urce în camera ei.

Se ridică. Dar, din nou, Matt îi acoperi mâna cu mâna lui, obligând-o să se așeze la loc. Ce mai voia să știe?

Oftă, și fiindcă nu avea încotro, tânăra se așeză. Oricum era hotărâtă să nu-i vorbească lui Matt despre promisiunea făcută mamei sale. Și nici despre scrisoarea scrisă de bunicul ei...

Se aștepta ca Matt s-o întrebe de ce venise la La Roseraie. Și se pregătea să-i răspundă cu cinism: „Dar știi prea bine, dragul meu Matt!"

Spre marea ei surpriză, nu aceasta fu întrebarea care îi veni pe buze. Poate că, crezând-o mai vulnerabilă astăzi, încerca să afle mai multe despre viața pe care o dusese înainte de a sosi la Ferny Druffield?

– Alan mi-a spus că mama ta, pe când era foarte tânără, a avut o sănătate foarte delicată. Întotdeauna a fost atât de șubredă?

– Da.

– Din ce în ce mai rău?

Alandra se încruntă.

– Ce încerci să mă faci să spun?

Acum era în defensivă.

– Știu, a vrut să aibă un copil și asta a fost o greșeală. Medicii au sfătuit-o să întrerupă sarcina. N-ar fi trebuit să mă aducă pe lume, dar...

– Nu aici voiam să ajung, o întrerupse el.

O privi îndelung.

– Dacă am înțeles bine, aveați dificultăți financiare. Presupun că nu vă puteați permite să angajați o infirmieră... Cine se ocupa de mama ta când era bolnavă?

– Tatăl meu, răspunse Alandra fără cea mai mică ezitare.

– Tatăl tău...

– De altfel, pentru acest motiv aveam atâtea probleme materiale, adăugă ea.

Temându-se că va fi greșit înțeleasă, consideră că e bine să dea mai multe explicații:

– Înțelegi, pentru tatăl meu, mama era mai presus de toate. A trebuit să renunțe la orice speranță de avansare...

– Și se întâmpla des să nu se ducă la serviciu ca să poată rămâne lângă ea?

– Foarte des. Și din cauza asta era frecvent concediat. Rari sunt patronii care admit absențele dese, nejustificate pentru ei!

– Și au trecut șase ani de când a murit tatăl tău? o întrebă Matt cu blândețe.

Alandra se mulțumi să dea din cap.

– Și după moartea lui, continuă Matt, cine s-a ocupat de mama ta?

– Hmm...

– Tu aveai paisprezece ani pe atunci.

– Ne... descurcam totuși, îl asigură ea.

Nu-i povesti de câte ori lipsea de la ore ca să rămână la căpătâiul mamei sale. Dar probabil că el era destul de perspicace pentru a ghici asta...

– Și ți s-a întâmplat și ție destul de des să schimbi slujbele, nu-i așa? își continuă el interogatoriul.

Alandra se gândi la Henry Nolan și un zâmbet recunoscător îi apăru pe buze.

– Eu am avut mai mult noroc decât tatăl meu. Am avut un patron foarte înțelegător.

Îi datora foarte mult lui Henry. Nu el îi propusese să ocupe apartamentul situat deasupra birourilor? Și asta, pentru o chirie derizorie.

Nu o lăsa el să urce oricât de des era necesar? De câte ori nu sărise de la mașina de scris ca să fugă lângă mama ei! Și Henry nu-i reproșase niciodată... Dar ea făcea în așa fel încât să recupereze. De câte ori rămăsese la birou seara târziu, după orele de program? Nu voia ca munca ei să aibă de suferit din cauza absențelor repetate.

– Patronul tău era foarte înțelegător? repetă Matt cu un aer de îndoială. Atunci de ce ți-ai dat demisia?

– Fiindcă... trebuia.

– De ce?

Vocea lui redevenise dură. Și Alandra îi răspunse pe un ton sec:

– N-am fugit cu banii din casierie, după cum pari să-ți închipui!

Dar mânia ei dispăru la fel de repede cum apăruse și, cu ochii plecați, șopti:

– Când medicii mi-au spus că mama nu mai avea mult de trăit, am vrut să fiu mereu lângă ea.

O trecu un fior și o podidiră din nou lacrimile.

– Sărmana mea mamă! Se săturase de stat prin spitale. Voiam să stea acasă, s-o îngrijesc cu mâinile mele...

Matt îi cuprinse mâinile într-ale lui. Ea își ridică ochii și fu mirată să-i citească o oarecare înțelegere în privire.

– Probabil că a fost foarte greu pentru tine, spuse el cu o voce caldă.

Alandra încercă să nu mai plângă.

Cu o voce tremurătoare declară:

– Dacă această... această conversație era menită să-mi schimbe gândurile, să știi că nu ți-ai atins scopul!

Matt zâmbi. Un zâmbet care îi schimbă complet expresia feței... Pe neașteptate avea un aer atât de apropiat, atât de... omenesc!

Dar chipul îi redeveni imediat serios, aproape grav.

– Bărbatul acela... pe care îl iubești, precizează el, cum privea faptul că trebuia să-ți împarți timpul între mama ta și el?

Alandra ezită. Din nou se simțea pe un teren periculos. Întoarse repede capul pentru ca Matt să nu-i poată vedea expresia chipului.

– Aranjam eu în așa fel ca totul să fie bine, pretinse ea.

– Locuiai cu el?

– Nu! exclamă ea fără să se gândească.

– Dar erai amanta lui? insistă Matt.

De data asta, Alandra ar fi avut chef să răspundă „da". De ce îi punea asemenea întrebări? Curiozitatea lui nu mai avea limite?

– De fapt... începu ea.

Dar se întrerupse. Matt o apucă de bărbie și o obligă să se întoarcă spre el. Când o privea așa în ochi, nu era în stare să-l mintă.

– De fapt... repetă ea.

Apoi strigă:

– Nu!

Matt își cufundă privirea într-a ei.

– Deci bărbatul acela nu era amantul tău, recapitulă el. Dar ai avut amanți, Alandra?

– Este vorba despre... despre viața mea particulară...

Se ridică și fugi spre ușă. Dar Matt fu mai rapid decât ea. Ajunse înaintea ei, și îi bară trecerea.

– Matt...

Dar nu avu timp să spună mai mult. O trase spre el și, nemaiputând să reziste, Alandra se cuibări la pieptul lui și își sprijini capul de umărul lui Matt.

– Viața ta particulară? o întrebă el cu blândețe. Și eu fac acum parte din ea. Amintește-ți de sărutările noastre...

– Matt, te rog! Aceste... aceste mici jocuri au niște reguli. Reguli pe care eu nu le cunosc prea bine.

Ridică apoi capul, încercând să se degajeze. Toate astea nu aveau nici un sens... De ce nu-i dădea Matt drumul? De ce era atât de schimbat în seara asta? Dar până mâine dimineață el va uita totul... Iar ea își va aminti fiecare clipă a acestei seri. Toată viața ei, aceste clipe îi vor rămâne gravate în memorie.

Matt o strânse cu putere în brațe.

– Reguli pe care nu le cunoști deloc, asta vrei să spui, Alandra? o întrebă el.

– Eu... hmm... eu...

Matt o sărută ușor pe frunte.

– O anumită... candoare pe care o dovedeai când mi-ai răspuns la mângâieri m-a făcut la început să cred că joci teatru.

Alandra se crispă. Întotdeauna dorise ca el s-o considere capabilă de ce este mai rău. Iar acum, gândul ăsta îi displăcea...

– Matt, eu...

– Cred că m-am înșelat, șopti el. Nu, nu jucai teatru...

Alandra își plecă privirea, roșie la față.

– Am reușit să deschid o poartă, eliberând astfel anumite instincte, continuă el. Și, la fel ca un animal sălbatic, te-ai abandonat, fără să cunoști urmările...

Alandra simțea că îi ard obrajii. Instinctele ei? Era dragostea, doar dragostea...

– Te rog, Matt! îl imploră ea. Nu mai analiza fiecare din cuvintele mele, fiecare din gesturile mele!

Alandra trase aer în piept.

– Mai devreme, când ai venit în camera mea, erai furios pe mine. E adevărat, n-am prea multă experiență, dar...

Tânăra oftă din adâncul sufletului.

– ... dar să încercăm să uităm asta, reuși ea să adauge. Să nu mai vorbim despre așa ceva!

Îl privea implorator. Splendizii ochi de smarald păreau și mai mari încă...

– Ești obosită, remarcă el cu blândețe. Crezi că acum vei reuși să dormi?

– Da...

Se aplecă și, timp de o clipă, buzele lui se lipiră de ale ei, într-o sărutare plină de tandrețe.

– Du-te repede la culcare, Alandra. Pleacă atâta timp cât mai sunt destul de stăpân pe mine ca să te las să pleci!

Capitolul 9

Când Alandra deschise ochii a doua zi de dimineață, era doar șase și jumătate.

Se întinse lenește.

– N-o să reușesc să adorm din nou, șopti ea.

Și imediat evenimentele nopții trecute îi reveniră în minte. Era posibil să nu fi visat totul? Matt chiar venise după ea în bucătărie? Pentru prima dată de când se cunoșteau, el nu dăduse dovadă de agresivitate, neîncredere sau dispreț...

Așa ceva părea de necrezut...

Și dacă își revizuia impresia pe care și-o făcuse despre ea?

Pe de o parte ar fi vrut s-o privească altfel. Ar fi vrut ca el să înțeleagă că ea nu este fata dură pe care o disprețuia atât de mult. Dar unde putea duce asta?

Fără să se mai gândească la toate astea, Alandra sări din pat ca să facă un duș. Apoi se îmbrăcă repede.

– Nu trebuie să-și schimbe impresia pe care o are despre mine, spuse ea în șoaptă. Fiindcă, dacă și-ar da seama că sunt îndrăgostită de el...

Strânse din pumni.

– Și nu vreau deloc asta! decise ea.

Îl revăzu pe Matt zâmbindu-i cu indulgență lui Jo. Cu nici un preț nu voia să fie tratată în același fel! Era prea mândră...

Coborî scările din patru în patru și fu gata să se ciocnească de bunicul ei care venea din sens invers.

– Puțină atenție, fetițo! mormăi el. Nu mai ai vârsta să te dai pe balustrada scării!

– Iartă-mă, bunicule, îngăimă ea.

Apoi îi zâmbi.

– Și bună dimineața!

– Bună...

– Nu te duci în dimineața asta să-ți vezi trandafirii?

– Întâi mă duc să-mi caut pipa.

– Am chef să dau o fugă până la Londra, se auzi ea declarând.

El ridică din sprâncene.

– Iată o hotărâre destul de neașteptată!

– Doar cunoști femeile, bunicule! replică ea pe un ton ușor.

– Vino până în biroul meu, îi porunci el.

Alandra îl urmă.

– Și ce o să faci la Londra? se interesă el.

– Hmm...

Căută un pretext plauzibil.

– Magazinele din Bedewick nu se compară cu cele din capitală, găsi ea în cele din urmă.

– Aha! Despre asta e vorba! exclamă el amuzat.

Deschise un dulap, dar Alandra nu era atentă la ceea ce face el.

– La Londra, continuă ea, știu exact unde trebuie să mă duc ca să găsesc ceea ce-mi trebuie. Și, pe urmă, am chef să-mi revăd câțiva prieteni! Probabil că se întreabă ce s-a întâmplat cu mine!

Alan Todd îi puse în mână un teanc de bancnote.

– Dar... protestă ea. Eu nu...

– Dacă o să faci cumpărături, o să ai nevoie de bani.

„Și să nu-ți treacă prin minte să-mi refuzi cadoul!" păreau să spună ochii lui.

– E prea mult! exclamă ea.

Și îi întinse bancnotele.

– Nu vreau banii tăi, bunicule!

– Așa ai refuzat și perlele bunicii tale, îi reaminti el. Ca și mașina pe care ți-aș fi oferit-o, chiar dacă ai fi obținut permisul de conducere la a zecea încercare! Ești foarte orgolioasă, Alandra. Dar îți dai seama că procedând astfel, rănești propriul meu orgoliu?

– Bunicule, eu...

– Deci nu vrei nimic de la mine? o întrebă el cu tristețe.

– Oh, bunicule...

– Ești nefericită aici? insistă el.

Și îi băgă din nou banii în mână. Ea îi privi oftând, neștiind ce să facă...

– Am rămas la La Roseraie, îi reaminti ea.

Alan Todd zâmbi.

– Și sunt fericit pentru asta. Îmi face atâta plăcere să te am aici, lângă mine, Alandra!

Tânăra simți că îi dau lacrimile. Bunicul ei vorbea cu o sinceritate și o căldură care îi mergeau drept la inimă.

– Și acum, dacă ne-am lua micul dejun? mormăi el pe un ton posomorât, destinat să-i mascheze emoția.

Deschise ușa biroului și se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

– Oh, mi-am uitat pipa! exclamă el.

Se întoarse s-o caute, în timp ce Alandra rămăsese în prag, privind bancnotele pe care bunicul ei o obligase să le accepte.

În acel moment apăru Matt și imediat ochii lui se îndreptară spre banii pe care tânăra îi ținea în mână.

Alandra se înroși ca focul. Și de data asta, aparențele erau împotriva ei... Matt o să creadă că se dăduse bine pe lângă bunicul ei...

Îi era atât de rușine încât nici nu se simți în stare să-l salute. Cu un aer vinovat, înghesui bancnotele în buzunarul blugilor și se îndreptă spre sufragerie.

El o urmă. Alandra ridică plină de timiditate capul spre el și descoperi că o privea cu expresia disprețuitoare care îi era obișnuită.

Episodul din ajun nu fusese decât un scurt intermezzo în relația lor... Matt continua s-o judece la fel de rău.

Și ce dacă! Își îndreptă spatele cu mândrie și se așeză la locul ei obișnuit.

Alan Todd veni imediat după ei.

– Alandra ți-a spus că-și va petrece ziua la Londra, Matt? îl întrebă el.

– Nu, mormăi acesta.

Și mârâi apoi la adresa ei:

– Ce ai de făcut acolo?

– Chiar trebuie să-ți spun motivele mele? ripostă ea pe un ton acru.

– Și când te întorci? o întrebă el pe același ton.

Alandra oftă, ușurată dar și dezamăgită că nu se schimbase nimic în relația lor.

– Nu-ți face probleme, dragul meu Matt! rosti ea sarcastică. O să mă întorc înainte să fi avut timp să-mi simți lipsa!

– O să te conduc la gară, hotărî el.

Era deci atât de grăbit s-o vadă plecată?

– Nu-ți da atâta osteneală!

Constata cu satisfacție că mai reușea să-l ia peste picior.

– Pot să mă duc să-l trezesc pe Robert și să-l rog să mă conducă, spuse ea cu un surâs angelic.

Matt îi aruncă o privire ucigătoare.

– Încearcă să fii gata la ora opt! îi porunci el.

La ora stabilită, Alandra îl aștepta în fața casei. Matt apăru la volanul mașinii și se opri în fața ei. Se aplecă și deschise ușa din partea pasagerului. Alandra abia avu timp să se instaleze că Matt demară, făcând să scrâșnească sub pneuri pietrișul de pe alee.

– Sper că n-ai uitat de târgul pe care l-am făcut! îi spuse el printre dinți.

– Nu, bineînțeles că nu!

– Îți precizez că-ți vei primi cele o mie de lire, doar dacă vei petrece toate, mă auzi? Toate nopțile la La Roseraie!

– Acum aud pentru prima oară asta! exclamă ea.

– Ori te întorci diseară, ori am stricat înțelegerea, șuieră el.

Alandra abia se abținu să nu-i trântească vreo două. Dacă Matt credea că ea o să-i accepte banii, își făcea iluzii!

– Chiar și Cenușăreasa avea permisiunea să ajungă la miezul nopții, îi reaminti ea.

Matt nu-i răspunse. Doar când se aflau pe drumul spre Ferny Druffield, el declară pe un ton posomorât:

– Am greșit când te-am lăsat să pleci aseară fără să-mi încerc norocul.

Alandra ghici că va urma o remarcă neplăcută. Și nu se înșelase...

– Îmi dau seama că... erai dornică de așa ceva!

Vrând în mod sigur s-o insulte, continuă:

– Ai nevoie să fii strânsă în brațe! Ai nevoie de sărutările unui bărbat, de...

Ea îl întrerupse:

– Dragul meu Matt, am făcut o mică repetiție aseară și n-a mers prea rău...

Matt strânse din maxilare și Alandra adăugă pe același ton glumeț:

– Dar unele sărutări valorează mai mult decât altele!

Matt frână cu brutalitate în fața gării. Mașina se opri, opintindu-se parcă. Fără să-i arunce vreo privire, Matt cumpără un bilet dus-întors pentru Londra, la clasa întâia.

– O să te întorci cu trenul de ora șase și zece, îi spuse el pe un ton care nu admitea replică. Vin să te aștept la gară.

– Și dacă lipsesc la întâlnire? N-aș vrea să fii dezamăgit, așteptând în zadar, rosti ea cu un zâmbet ipocrit. Tu...

Dar nu avu timp să spună mai mult. El se așezase deja la volan, după ce aproape că îi aruncase în față biletul pe care i-l cumpărase. După o clipă, mașina demară în trombă.

***

O dată ajunsă la Londra, Alandra luă un taxi care o duse acasă. Deschise la perete ferestrele apartamentului ca să aerisească. Apoi începu să se plimbe cu nervozitate de colo-colo.

Încerca să-l uite pe Matt și amintirile din noaptea trecută, care nu încetau s-o asalteze... Dar era foarte greu! Clipă de clipă, mintea ei o trăda.

Matt... Sărutările lui Matt... Mâinile lui Matt care îi cuprinseseră talia...

Oftă din adâncul pieptului. Dacă ar fi fost după ea, s-ar fi aruncat pe pat ca să plângă în voie.

Soneria de la intrare se făcu auzită și se duse să deschidă. Nu fu surprinsă să-l descopere în prag pe Henry Nolan.

– Am auzit zgomot, îi explică el. Și mi-am zis: ori sunt niște șoareci, ori Alandra s-a întors...

Tânăra se căzni să zâmbească.

– Alandra s-a întors, după cum poți constata!

– Cu vești bune pentru mine? Îmi accepți oferta? Îți reiei slujba? Dacă zici da, îmi iei o mare povară de pe umeri, crede-mă!

– Lucrurile merg deci atât de rău?

Henry clătină din cap.

– Înlocuitoarea ta nici măcar nu și-a încheiat luna de preaviz! Dosarele se îngrămădesc și n-am timp să răspund la corespondență. Pe scurt, e un dezastru!

– Doar atât? îl întrebă ea râzând.

– Întoarce-te, Alandra! o rugă el. Cât îmi ceri atâta îți dau...

– Cum să refuz o asemenea ofertă?

– Of! exclamă el. Dacă ai ști cât de ușurat mă simt!

Ea îi răspunsese fără să se gândească. În sinea ei, nu sperase că Henry îi va face o asemenea propunere? Nu pentru asta se decisese să vină la Londra, în această dimineață?

Trase adânc aer în piept și își îndreptă bătăioasă spatele. Știa în sfârșit ce are de făcut! Viața ei își relua cursul aproape normal, cu obligații, cu un program.

O să părăsească La Roseraie. Și n-o să-l mai vadă niciodată pe Matt. Era mai bine. Știa în fundul sufletului ei că hotărârea luată era cea mai înțeleaptă.

***

La ora stabilită, sosi la Ferny Druffield. Matt o aștepta la gară. Nu părea nici mai amabil, nici mai zâmbitor decât în urmă cu câteva ore...

Având în vedere că Alandra nu venise nici măcar cu un pachețel, își închipuia probabil că se dusese să-l vadă pe bărbatul pe care pretindea că-l iubește.

– L-ai văzut? o întrebă el fără nici o altă introducere.

– Cum m-aș fi putut duce la Londra și să nu-l văd? replică ea.

Se întoarseră la La Roseraie fără să mai schimbe nici un cuvânt pe drum.

„Parcă ar fi gelos", gândi Alandra.

El? Gelos din cauza ei? Cum se putea gândi la așa ceva? Era ridicol...

Matt frână în fața casei. Abia coborâse Alandra, că el plecă din nou spre Ferny Druffield, apăsând până la fund pe accelerator.

Alandra se duse să se schimbe înainte de a coborî. Cina urma să fie servită peste câteva minute, dar numai Jo se găsea în salon.

– Dacă aș fi știut că te duci la Londra, te-aș fi însoțit, declară ea.

Părea la fel de deprimată ca și Alandra.

– Bunicul e îngrozitor de prost dispus, adăugă ea. Iar Robert n-a fost niciodată atât de nesuferit!

– Ah, da? rosti Alandra din vârful buzelor.

– Matt a venit să te aștepte la gară?

– Da, dar părea foarte grăbit. Abia am ajuns la La Roseraie că a și plecat în mare viteză.

– Ei bine, sper că măcar Corinna Hamilton va reuși să-l binedispună.

Deci Matt se întâlnea în seara asta cu ea!

„N-am de ce să fiu geloasă, gândi Alandra. Nu intenționez eu oare să părăsesc pentru totdeauna La Roseraie?"

– Poate că are nevoie să se odihnească puțin? continuă Jo. Muncește atât de mult. Și nu-și ia niciodată concediu! Nu l-am văzut oprindu-se decât o singură dată: atunci când bunicul s-a îmbolnăvit.

– Bunicul a fost bolnav?

– Oh, nimic grav... Și de mult timp! Aveam paisprezece ani pe atunci și îmi amintesc că Matt mi-a recomandat să mă port foarte drăguț cu el fiindcă primise niște vești proaste care îl afectaseră foarte mult.

Alandra rămase tăcută. Jo avea aceeași vârstă ca și ea... Acum șase ani, când amândouă aveau paisprezece ani, murise tatăl ei. Și mama ei considerase că e necesar să-l informeze pe Alan Todd. Acestea erau „Veștile proaste" care afectaseră sănătatea bunicului ei?

– Și... ce-a avut? întrebă ea.

– Cred că niște probleme cu inima.

În acel moment își făcură apariția Alan și Robert și ele schimbară subiectul.

Alandra hotărî să mai aștepte puțin înainte de a-i anunța bunicului ei hotărârea de a se întoarce la Londra și să-și reia serviciul.

După cină, bătu la ușa biroului.

– Intră!

Alandra pătrunse în încăperea plină de fum și îl puse pe scurt la curent cu intențiile ei.

– Cum, vrei să pleci?! exclamă el. Când?

– Mâine.

– Mâine, repetă el stupefiat. Dar de ce?

– Nu voiam să stau mai mult de zece minute la La Roseraie, îi reaminti ea. Dar, fiindcă nu exista un tren spre Londra, a trebuit să-mi amân plecarea. Și uite că m-am instalat aici de două luni.

– Ți-a trebuit revederea capitalei, remarcă el. Înainte să pleci, păreai foarte fericită să locuiești aici.

Alandra înghiți în sec.

– Trebuie să muncesc, bunicule. Șederea la La Roseraie mi-a făcut bine. A fost o adevărată vacanță pentru mine.

Apoi se ridică.

– Dar îți repet: simt nevoia să muncesc. Sunt obișnuită să fiu independentă!

– Matt ar putea să-ți găsească un post de secretară la uzină, îi sugeră el.

– Nu! exclamă Alandra.

Își plecă apoi capul.

– E imposibil, șopti ea.

Să-l vadă pe Matt în fiecare zi? Să lucreze cu el? Nu, categoric nu...

– Totuși, îți place să te ciondănești cu Matt, remarcă bunicul ei cu blândețe.

– Ți-ai dat seama de asta?

El clătină din cap fără să mai spună nimic și, timp de o clipă, Alandra se temu că i-a ghicit secretul.

Dar se înșela.

– Deci nu este Matt. Atunci e Robert? o întrebă el.

Alandra ridică mirată din sprâncene.

– E puțin îndrăgostit de tine, insistă bunicul ei. Ai observat și tu asta, nu-i așa?

Alandra dădu din cap.

– Bineînțeles. Dar... o să mă uite repede!

– De aceea nu vrei să lucrezi la uzină? Ca să-l uiți pe Robert?

I-ar fi fost ușor să răspundă „da". Însă n-ar fi fost cinstit din partea ei.

– Nu, afirmă ea. Nu din cauza lui Robert plec!

Alan Todd oftă.

– Și o să ne mai dai vreun semn de viață? O să vii să ne mai vezi din când în când? Sper că n-o să dispari cu desăvârșire...

– Drept cine mă iei? îl întrebă ea cu un zâmbet călduros.

– Drept o fată bună și drăguță. O fată pe care o iubesc mult... Chiar dacă este un pic cam orgolioasă.

Apoi Alan ridică dintr-o sprânceană.

– Dar dacă ți-aș propune să-ți ofer lunar o mică rentă, ca lui Jo, ai...

– Aș refuza, termină ea în locul lui.

După spusele lui Matt, bunicul ei era ruinat. Dar se părea că nu de tot... Pentru acești oameni extrem de bogați, nu era probabil nici o diferență între să nu ai bani deloc sau să mai ai încă, dar foarte puțini.

– Nu pot să accept, adăugă ea cu blândețe. Știi asta!

– Ești prea independentă, Alandra!

– Aș putea să te rog, bunicule, să nu spui la nimeni că plec?

El o studie fără să scoată nici un cuvânt, imaginându-și probabil că încerca să scape de Robert, pe când adevărul era că ea se gândea la Matt...

La Matt, căruia îi promisese să rămână trei luni și care va fi în mod sigur foarte supărat dacă afla că va pleca înainte de data fixată. Și nu avea curajul să-i audă reproșurile și vorbele tăioase. Prefera să fugă... cu riscul de a trece drept o lașă.

– Îți promit că n-o să spun nimănui nimic, o asigură bunicul ei.

– Îți mulțumesc.

***

A doua zi de dimineață, când coborî la ora obișnuită, îl găsi pe Matt în sufragerie în compania bunicului ei.

Totul se terminase... Deja și atât de repede! Deci sosise la La Roseraie cu ura în suflet, pleca plină de dragoste și afecțiune. Afecțiune pentru bunicul ei, pentru Jo, chiar și pentru Robert.

Și de dragoste pentru Matt.

El aproape că își terminase micul dejun. Abia îndrăzni să-și îndrepte ochii spre el. Apoi Matt se sculă brusc și, fără să rostească nici un cuvânt, părăsi încăperea.

„Adio, Matt!" gândi ea disperată.

***

Oftând, Alandra băgă o foaie nouă de hârtie în mașina de scris. Trecuseră exact șapte săptămâni de când părăsise La Roseraie. Și nu reușise să-l uite...

În cursul acestor șapte săptămâni slăbise mult. Și cât de palidă era! Când Henry făcea vreo remarcă în privința minei ei proaste, se mulțumea să răspundă printr-o ridicare din umeri. El își închipuia că nu-și revenise încă în urma doliului recent și ea nu-l contrazicea.

La ce bun? Doar nu era să-i povestească tot ce se întâmplase la La Roseraie.

Și nu era să-i spună că, în fiecare clipă, gândul ei se îndrepta spre Matt Carstair.

La început abia se abținea să nu fugă la gară și să ia un bilet numai dus spre Ferny Druffield...

Dar reușise să reziste acestui impuls. Totuși îi dădu telefon bunicului ei. Nu-i promisese ea să țină legătură?

De fapt – și nu-și făcea iluzii în această privință – era vocea lui Matt cea pe care ar fi dorit s-o audă. Dar formă numărul de la La Roseraie la o oră când el se găsea la birou. Și după cum se aștepta, bunicul îi răspunse la telefon.

– Ce plăcere îmi face să-ți aud vocea, Alandra! exclamă el. Ce mai faci?

– Mi-am reluat vechea slujbă

– Toată lumea îți duce dorul aici.

Alandra nu putu rezista dorinței de a-l întreba:

– Chiar și Matt?

– Matt e destul de ciudat acum. Întotdeauna e prost dispus... ceea ce îi rupe inima lui Jo, după cum îți închipui!

Inima Alandrei făcu un salt în piept. Și dacă Matt se schimbase din cauza ei? Dacă îi regreta plecarea? Oare suferise din cauza asta?

„Nu fi caraghioasă, fetițo!" se mustră singură.

– Jo pretinde că e îndrăgostit, adăugă bunicul ei. Și că faimoasa Corinna Hamilton îi face viața amară...

Corinna Hamilton? Tot ea?

– Și Jo ce mai face? reuși să-l întrebe Alandra cu o voce neutră.

– Foarte bine. I se întâmplă să cineze destul de des cu Jonathan Noseby. Ăștia doi par să se înțeleagă foarte bine. Dacă Jonathan ar putea s-o facă să-l uite pe Matt, aș fi încântat! Fiindcă știu prea bine că Matt n-o va considera niciodată altfel decât o soră mai mică.

– Cu atât mai bine. L-am întâlnit doar o dată pe Jonathan Noseby, dar mi s-a părut foarte simpatic.

– Jo ar fi putut nimeri și mai rău! o asigură bunicul ei.

Vorbiră despre una și alta, apoi o întrebă dacă are intenția să vină luna viitoare la La Roseraie.

– Luna viitoare? repetă ea nehotărâtă.

– E ziua mea.

– Și dai o petrecere mare cu această ocazie? îl întrebă ea râzând.

Își imagină toată familia reunită. Jo împreună cu Jonathan Naseby, Matt cu...

Simți că i se pune un nod în gât și scutură din cap. Va avea curajul să se întoarcă la La Roseraie? Ce va găsi acolo?

– O petrecere mare! pufni în râs bunicul ei. Cine va veni să-i spună la mulți ani unui bătrân ca mine?

– Știi că ai mulți prieteni care te iubesc, bunicule!

În curând închise, după ce-i promise că va face măcar efortul să-i telefoneze de ziua lui, dacă nu putea fi liberă să se

repeadă până acolo. De fapt, nu ținea deloc să se ducă în acea zi la La Roseraie. Se temea de întâlnirea cu Corinna Hamilton. Precis că aceasta va fi moț în frunte, la o asemenea petrecere.

Câteva zile înainte de aniversarea bunicului ei, îi trimise prin poștă un pachet cu o haină nouă, împreună cu un scul de lână asortată la culoare. Știa că această atenție îl va face să zâmbească. Spinii trandafirilor nu-i distrugeau mereu hainele?

Îi scrise și o felicitare. Șaisprezece cădea într-o joi și, în acea zi, de câte ori se pregătea să formeze numărul de la La Roseraie, telefonul începea să sune sau apărea vreun client.

Abia în cursul după-amiezii avu un moment de liniște. Se grăbi să formeze numărul de la La Roseraie.

Culmea ghinionului, era ocupat... Închise bombănind. Exact în acel moment Henry intră în biroul ei.

– Mor de foame! Te deranjează să te duci să-mi cumperi un sandviș, Alandra? M-aș duce eu, dar aștept un telefon important.

– Imediat! spuse ea ridicându-se.

Și, glumind, adăugă:

– Atenție, Henry! Dacă o să continui cu regimul ăsta de sandvișuri, o să te îngrași!

Ajunsă jos, hotărî să mai sune o dată la La Roseraie dintr-o cabină. Dacă Henry aștepta un apel important, nu era momentul să monopolizeze linia biroului.

Cineva ridică imediat receptorul la celălalt capăt al firului.

– Alo?

Era vocea lui Matt... Receptorul îi căzu din mână. După o clipă ieșise din cabină.

Închisese sau nu? N-ar fi fost în stare să spună. Se așteptase atât de puțin să-l audă pe Matt în timpul zilei! Ce căuta la ora asta acolo?

Își aminti că Matt nu-și acorda niciodată o vacanță. O singură dată părăsise biroul: când Alan Todd fusese bolnav.

Se sperie și se întoarse din nou în cabina telefonică, unde receptorul atârna la capătul firului. Formă numărul, și imediat cineva ridică receptorul dar, de data asta, nimeni nu vorbi. Înțelese că ea trebuia să ia inițiativa...

– Alo? îngăimă ea cu greu.

După o veșnicie, după cum i se păru ei, Matt răspunse:

– Nu închide, Alandra!

Ea înghiți în sec...

– Bunicul... șopti ea.

Și brusc i se făcu frică. Decoperea cu uimire că îl iubea mai mult decât își închipuise.... Gândul că era poate grav bolnav o îngrozea.

– Avem nevoie de tine aici, spuse simplu Matt.

– Sosesc! promise ea. Imediat.

– Dă-mi adresa, vin să te iau.

– Nu, nu, ar dura prea mult. Aranjez în așa fel încât să ajung cât mai curând posibil.

Dacă n-o să prindă trenul, o să ia un taxi. Simțea că trebuie să ajungă la La Roseraie în cel mai scurt timp posibil.

Când se întoarse la birou, era extrem de palidă.

– Am uitat să-ți cumpăr sandvișul, șopti ea.

– Ce ți s-a întâmplat, Alandra? se miră Henry.

Împinse un scaun spre ea și Alandra se trânti pe el. În câteva fraze dezlânate, îi explică ce se întâmplase.

– Bunicul e foarte bolnav. Muribund, poate... Trebuie neapărat să iau trenul și...

– Nu ești capabilă să călătorești în starea asta! Te duc eu până acolo, declară el pe un ton fără replică. Du-te repede să-ți pregătești valiza...

– Nu mai am timp!

– Aruncă două-trei haine într-o geantă. Nu poți totuși să pleci fără nimic. În timpul ăsta o să-i telefonez soției mele ca să-i spun că mai întârzii.

– Ce drăguț ești.

El îi adresă un zâmbet călduros.

– Nu-ți face probleme, micuța mea. În curând vei fi alături de ai tăi.

O privi clătinând din cap.

– Am impresia că ai fost întotdeauna acolo cu gândul... Nu te-ai întors niciodată cu adevărat la Londra.

Cât era Henry de perspicace!

– E adevărat, admise ea cu jumătate de glas.

Capitolul 10

Henry păru vizibil surprins când o luă pe aleea largă ce ducea spre impunătoarea reședință. Se vedea că nu se aștepta deloc ca familia tinerei lui secretare să fie atât de bogată...

Opri mașina în fața intrării. Alandra ezită. Nu avea curajul să intre în casă. Se temea de ce va găsi acolo...

– Intră, te rog, reuși ea să-i spună.

Însă Henry clătină din cap.

– Având în vedere împrejurările, prefer să plec. Numai un musafir nu-i mai lipsește astăzi familiei tale!

Îi întinse valijoara.

Și nu uita că mă așteaptă Bianca! Mă întorc imediat la Londra.

– Îți mulțumesc, Henry, spuse ea emoționată.

– Curaj, Alandra!

Când ea se hotărî în sfârșit să urce treptele, el băgă în viteza întâi și plecă. Nici măcar nu oprise motorul...

Tânăra sună și așteptă ca cineva să vină să-i deschidă.

„Curaj" îi spusese Henry. Dar ea nu se simțea deloc curajoasă...

Cuvintele lui Matt îi răsunau în minte: „Avem nevoie de tine aici..."

Îi dădură lacrimile. Probabil că bunicul se simțea foarte rău.

Doamna Pinder își făcu apariția în pragul ușii. Ea se aștepta să-i vadă pe Jo, Robert sau Matt. Dar probabil că ei se aflau la căpătâiul bolnavului.

– Domnișoara Todd! exclamă doamna Pinder zâmbindu-i cu gura până la urechi. Ce surpriză plăcută!

Alandra rosti cu greu:

– Bunicul... bunicul meu... începu ea.

– O să fie mulțumit să vă vadă!

– Urc imediat...

– Dar nu e sus, spuse menajera. Îl găsiți probabil în biroul lui.

În birou! Asta însemna că se simțise atât de rău încât nu-l putuseră transporta până în camera lui!

Lăsându-și valiza pe trepte, traversă holul în fugă și fără să mai bată măcar în ușă, intră în birou.

Bunicul ei stătea în picioare în fața ferestrei, fumându-și liniștit pipa...

Alandra încremeni locului, stupefiată.

– Alandra! exclamă Alan Todd. Nu mă așteptam să te văd astăzi! Ai reușit totuși să-ți iei liber?

– Bunicule... îmgăimă ea.

„ Avem nevoie de tine aici. Dă-mi adresa, vin să te iau eu..."

Ce însemna asta? De ce o păcălise Matt?

– Ai promis că telefonezi, continuă bunicul ei zâmbind. Mă întrebam dacă ți-ai uitat promisiunea...

Deci Matt nu îi spusese că ea dăduse telefon! Lucrurile păreau din ce în ce mai greu de înțeles! Ca prin vis, se așeză în fotoliul pe care i-l indica bunicul ei.

– Te... te simți bine, bunicule?

Îl examină cu atenție. Câteodată mama ei arăta bine, când se simțea mai obosită ca niciodată. Nu trebuie să te iei după felul cum arată bolnavii!

– Mă simt foarte bine, o asigură el, cu o veselie care i se păru forțată Alandrei.

– Ce-a spus doctorul?

– Doctorul?

Alan Todd ridică mirat din sprâncene.

– Doar n-o să-l chem de fiecare dată când mai îmbătrânesc cu un an!

Apoi zâmbi:

– N-am mai văzut un doctor de o veșnicie! Și sper să mai aștept tot atâta timp până să am nevoie de serviciile lui!

Încetul cu încetul, Alandra începea să înțeleagă. Matt o păcălise... Dar ce motiv avusese s-o sperie în halul ăsta?

– De ce îmi pui întrebările astea ciudate? se interesă bunicul ei. Par bolnav?

– Deloc!

Începuse să se înfurie la gândul că Matt o păcălise ca s-o oblige să vină. Dar în ce scop?

– Vizita mea va fi foarte scurtă, se auzi ea spunând. Un prieten care venea în zonă m-a adus și, la întoarcere, o să iau trenul. Eu... voiam să-ți spun la mulți ani!

– Doar n-o să pleci atât de repede!

Bunicul își consultă ceasul.

– Mai ales că e prea târziu pentru ultimul tren! Probabil că pleacă din gara din Ferny Druffield, chiar în acest moment.

Adăugă râzând:

– N-o prea nimerești când e vorba de orarul trenurilor, Alandra!

Tânăra se înroși.

– Atunci o să plec mâine.

– Așa repede?

Alan Todd oftă.

– Oricum, o vizită scurtă valorează mai mult decât un telefon! Sunt bucuros că o să iei parte la cina festivă pe care Matt a ținut s-o organizeze în cinstea mea. Jonathan Noseby e ca și logodit cu Jo – va veni și el. Iar Robert o va aduce pe tânăra cu care iese acum.

Iar Matt va fi precis în compania Corrinei Hamilton, continuă în gând Alandra.

Se ridică, extrem de agitată.

– Eu... nu pot rămâne, bunicule. Trebuie... trebuie să găsesc un taxi care să mă ducă la o altă gară. Eu... eu trebuie să ajung la Londra până diseară! Neapărat!

Alan Todd se încruntă.

– Nu te mai înțeleg, Alandra! Ba rămâi, ba pleci...

Părea supărat. Tânăra se duse să-i sărute obrazul zbârcit.

– E prea complicat de explicat, șopti ea. O să telefonez, ca să comand un taxi...

Bătrânul clătină din cap.

– N-o să înțeleg niciodată femeile!

Alandra traversă grăbită holul. Avea intenția să-i telefoneze lui Jim Lasky, cel care o adusese la La Roseraie, prima oară.

– Alandra?

Tresări. Matt era la mai puțin de un metru de ea, dominând-o cu silueta lui înaltă. Slavă Domnului că era singur! Probabil că nu sosise și Corinna Hamilton...

Tânăra o zări pe doamna Pinder urcând scara cu valiza ei și-și regăsi imediat graiul.

– Ce face doamna Pinder cu valiza mea?

Se pregăti să fugă după ea, dar Matt îi bară drumul.

– Eu i-am spus s-o ducă în camera ta.

– Ei bine, spune-i s-o aducă înapoi!

Își încrucișă brațele pe piept, în timp ce-i comunica:

– Plec chiar acum!

Și cum el nu făcea nici o mișcare, repetă foarte hotărâtă.

– Chiar acum!

Matt o privi strângând din pleoape.

– Cum ai venit?

Alandra nu-i răspunse însă.

– N-ai putut lua trenul... spuse Matt ca pentru sine.

– De unde știi?

– Vin de la gară. Nici un pasager n-a coborât la Ferny Druffield din trenul de Londra!

– Te-ai dus să mă aștepți? se miră ea.

– Te surprinde?

Alandra dădu din cap.

– Da, recunoscu ea.

Apoi, regăsindu-și spiritul caustic, adăugă:

– Sper că ai făcut pneumonie așteptând pe peron!

Dar Matt nu răspunse la provocare. O privea cu atenție și expresia chipului lui se întunecă.

– Ai slăbit, remarcă el în cele din urmă.

– M-am subțiat, vrei să zici? îl corectă ea. Nu ăsta e visul tuturor femeilor?

Și cu un ton mai puțin sigur, remarcă:

– Și tu ai slăbit...

Urmă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, o rupse Matt.

– Poate că pentru același motiv ca tine, Alandra? o întrebă el în șoaptă.

Ce voia să spună? Dar oricum ea nu voia să afle. Greșea continuând să rămână în această casă... Cel mai bine era să plece imediat, fără să se mai uite înapoi.

– Plec, anunță ea. Cu sau fără valiză!

Doamna Pinder cobora acum scara, cu mâinile goale.

– Camera e pregătită, domnișoară Alandra! spuse ea.

– Mulțumesc, doamnă Pinder, reuși să spună tânăra.

Doar nu era s-o pună la curent pe menajeră cu disensiunile dintre ea și familia ei... Dar era la fel de hotărâtă să plece.

Doamna Pinder dispăru în bucătărie și tânăra se repezi la primul etaj, cu intenția de a-și recupereze valiza și de a pleca

imediat. Pe jos, cu mașina... cu indiferent ce mijloc de transport. Și indiferent încotro! Un singur lucru conta: să fugă din această casă.

Să fugă de Matt...

Pătrunse val-vârtej în acea frumoasă încăpere în care locuise timp de aproape două luni. Matt, care o urmărise pe scară, intră la rândul lui în cameră.

O luă de umeri și o trase spre el. Alandra se zbătu din răsputeri.

„Dacă mă sărută, sunt pierdută!" gândi ea disperată.

– Lasă-mă! îi porunci ea.

În loc s-o asculte, el o strânse în brațe cu și mai multă putere. Alandra începu să-l lovească în piept cu pumnii. Dar loviturile nu păreau să-l atingă.

– Lasă-mă! strigă ea.

– Nu.

– Nu vreau ca un mincinos să-mi spună ce am de făcut! exclamă ea furioasă.

Ținând-o în continuare cu putere, el o întrebă:

– Eu? Eu, mincinos?

– Cel mai mare pe care l-am văzut vreodată! Cel...

– Când te-am mințit, Alandra?

Tânăra deschise gura, apoi o închise, stupefiată să-l audă vorbind cu un asemenea aplomb.

– Când? insistă el.

Ea îl privi cu ochii holbați.

– Cât cinism... șopti ea. Ești...

– Când te-am mințit? repetă el.

Alandra îl privi drept în ochi.

– De ce mă aflu aici? exclamă ea. Doar fiindcă mi-ai spus că trebuie să vin! Că era ceva foarte important! Dacă n-ar fi fost așa, crezi că aș fi venit atât de repede? Mă așteptam să...

Se întrerupse și scutură din cap.

– De ce te-ai distrat pe socoteala mea? M-ai speriat îngrozitor. Credeam că bunicul este bolnav și...

– Dar nu te-am mințit, repetă Matt.

– Ba da! explodă ea. Știi prea bine că da! L-am văzut adineaori pe bunicul. E în plină formă!

Strânse din pumni, pradă unei furii neputincioase.

– M-ai păcălit cu bună știință!

Matt clătină din cap.

– Aha, deci asta era! Dacă îți amintești termenii exacți ai conversației noastre telefonice, știi că n-am pomenit deloc de starea sănătății bunicului tău. Pur și simplu ți-am zis că avem nevoie de tine aici...

Alandra își mușcă buza de jos, înțelegând că ea singură trăsese niște concluzii greșite.

– Dar de ce... începu ea.

– Și tu m-ai păcălit, Alandra! spuse el cu o voce gravă. De câte ori m-ai indus deliberat în eroare? M-ai făcut să cred că nu ești decât o aventurieră în goană după bani...

Alandra nu se mai zbătea. Fără să scoată nici un cuvânt, îl privea... Deci își schimbase părerea în privința ei?

– Îți închipui că banii nu contează pentru mine? spuse ea, râzând prefăcut. Și asta doar fiindcă am părăsit La Roseraie, fără să-ți cer mia de lire promisă?

Matt ridică din umeri.

– Te-am ghicit încă dinainte de plecarea ta!

Apoi o luă brusc în brațe și o duse de cealaltă parte a culoarului, în apartamentul lui. Niciodată nu pusese Alandra piciorul în această încăpere confortabilă și luxoasă.

„Trebuie să fug, gândi ea. Dacă mai rămân mult aici, sunt pierdută!"

Asta i-o spunea instinctul. Dar trupul ei n-o mai asculta... Iar gândurile îi erau incoerente.

Matt se așezase între ea și ușă, tăindu-i orice posibilitate de fugă.

Alandra își încrucișă brațele la piept.

– Mă lași odată să plec? îl întrebă ea pe un ton provocator.

Nu îndrăznea să se apropie de el. Dacă Matt o atingea, o să-și piardă capul...

– Regret că te-am speriat, declară el. Crede-mă că n-am avut intenția să te fac să crezi că bunicul tău e bolnav! Abia după ce am închis, am înțeles că vei ajunge poate la această concluzie. Îl iubești mult pe Alan și ai atâta imaginație...

– Știi că... îl iubesc mult?

Cum de putuse ghici asta?

– Bineînțeles, o asigură el.

– Și totuși...

Alandra își mușcă buzele.

– La început îl detestam, îi explică ea cinstit. Când am venit aici pentru prima dată, îl uram și credeam că... mereu va fi așa.

Matt surâse.

– Și n-a fost așa, constată el oarecum amuzat. Nu-ți comanzi atât de ușor ura. Nici dragostea.

Alandra își feri privirea.

– Probabil că aș fi continuat să-l detest dacă vizita mea ar fi durat zece minute, după cum prevăzusem. Dar situația a fost de așa natură încât m-a obligat să-mi prelungesc șederea la La Roseraie. Mai întâi n-am avut tren. Pe urmă, primirea rece făcută de Jo și de Robert pe care i-am crezut niște snobi. Și tu...

Se întrerupse, întrebându-se cum de ajunsese să spună așa ceva. Pentru nimic în lume nu voia să-și deschidă inima în fața lui Matt!

– Și mai eram și eu, îi luă el vorba din gură. Eu care m-am limitat să te judec după aparențe, fără să încerc să-ți îndepărtez masca... Eu care am avut tupeul să-ți ofer bani ca să mai rămâi aici!

Râse cu amărăciune.

– Și mi-ai acceptat oferta. Doar pentru a avea plăcerea să rupi cecul când ți l-aș fi înmânat... Mă înșel, oare, Alandra?

Tânăra nu îndrăznea să-i răspundă. Da, reușise să-i ghicească intențiile! Fiindcă exact așa ar fi procedat... Cu ce plăcere i-ar fi aruncat banii în față, spunându-i cu dispreț că nu are nevoie de ei!

Dar cât de departe păreau toate! Uitase de ideile ei de răzbunare, de dorința de a-și lua revanșa.

– Dragul meu Matt, te înșeli cu desăvârșire, reuși ea să răspundă pe un ton sarcastic. Crezi că, asemeni tatălui meu, nu dau nici o importanță bunurilor materiale?

Matt ridică din umeri.

– Încerci să mă faci să cred că semeni cu mama ta? Și că ea era o persoană interesată?

– Ea știa în orice caz că nu are rost să faci apel la bunicul. Când i-a adus la cunoștință moartea fiului său, i-a răspuns imediat comunicându-i să nu se aștepte la nici un ajutor material din partea lui.

Dar regretă imediat că vorbise despre asta.

– Când ai aflat despre această scrisoare? se interesă Matt.

Alandra se încruntă.

– Cât a trăit mama, nu i-am scotocit niciodată prin lucruri! exclamă ea.

Matt dădu din cap.

– Înțeleg...

– Mă întreb ce înțelegi. Dar oricum, mi-e indiferent!

– Înțeleg acum de ce îl urai pe Alan, fără măcar să-l cunoști! Mama ta tocmai murise și tu ai descoperit acea scrisoare... Intenția ta era doar de a veni la La Roseraie pentru a-i înapoia bunicului tău faimoasa misivă. Și de a pleca imediat. Din nefericire, sau mai degrabă din fericire, orarul trenurilor ți s-a pus de-a curmezișul!

– Mama m-a pus să-i promit că voi veni la La Roseraie, se auzi ea spunând.

– Când te-a făcut să-i promiți asta? Pe patul de moarte?

Matt avea darul să ghicească totul...

– De unde... de unde știi? îngăimă ea.

Și oftă din adâncul pieptului.

– Nici acum n-am înțeles de ce ținea atât de mult să vin aici!

– Dar eu știu, o asigură el.

– Spune-mi! îl rugă ea, cu ochii strălucind de curiozitate.

– Se temea că vei rămâne singură pe lume și dorea să vii să trăiești în mijlocul alor tăi. Alandra vru să protesteze dar nu avu curajul. În fundul sufletului ei era convinsă ca Matt avea dreptate.

Încercând să nu se lase cuprinsă de emoție, ea declară:

– Uiți că am obținut un maximum de profit din șederea mea aici!

Matt ridică dintr-o sprânceană și ea continuă:

– N-am avut timpul necesar să-l conving pe bunicul să-mi ofere o mașină, dar aș fi avut prea mare bătaie de cap la Londra cu întreținerea! Însă am reușit să păstrez perlele bunicii! Sunt splendide...

Matt se mulțumi să zâmbească.

– Sunt cu adevărat splendide, asta e și părerea mea! Asta e și părerea firmei de asigurare. Săptămâna trecută Alan mi le-a dat să le expertizez și să le asigur. Atunci am aflat că ți le-a oferit și le-ai refuzat.

Alandra se înroși, dar nu se dădu bătută doar pentru atât.

– Îți amintești de ziua când am ieșit din biroul bunicului meu cu un teanc de bancnote în mână?

– Și în ajunul acelei zile, Alandra, te țineam în brațe. Cu ochii plini de lacrimi. În acel moment erai tu însăți. Nu mai încercai să pari o intrigantă.

– Ce... ce știi tu? îngăimă ea.

– În seara aceea am reușit să citesc în sufletul tău.

– Oh...

Alandra încercă să schimbe subiectul conversației.

– Erau furioasă că m-ai văzut cu banii ăia, de care îl extorcasem pe bunicul!

– Zi mai degrabă că te obligase să-i iei!

– Oh... exclamă ea din nou.

– Și Alan mi-a mai spus că ai refuzat să primești o mică rentă lunară, cum îi dă lui Jo. Fiindcă ești prea mândră...

Tânăra fu nevoită de data asta să-și recunoască înfrângerea. Era inutil să mai încerce să treacă drept ce nu era de fapt.

Reuși să zâmbească și să schimbe tonul.

– Am priceput! Sunt perfecțiunea însăși... Și acum, te rog, lasă-mă să plec...

Dar Matt o prinse de mână și izbucni în râs.

– Alandra, chiar că ești o fată ciudată!

Ea se încruntă.

– Mă întreb de ce!

Dar el nu mai râdea. Chipul lui devenise serios, aproape grav. Alandra simți că bătăile inimii ei se accelerează nebunește.

Matt se aplecă și ea ghici că o va săruta...

Și atunci se întoarse brusc. Matt oftă și o trase spre o canapea, obligând-o să se așeze. Apoi se instală alături de ea.

– Ar cam fi timpul să avem o explicație, Alandra.

– Nu văd de ce ar fi necesar.

– Ți-am spus la telefon că e nevoie de tine aici. Nu te întrebi de ce?

– Hmm, eu...

– Da, e nevoie de tine aici. O nevoie disperată!

– O nevoie disperată? repetă ea ca un ecou.

Ar trebui să plece... De ce să prelungească această discuție?

– Eu, eu am nevoie de tine, Alandra. Și asta de când te-am văzut prima oară, așezată în salon. Soarele îți lumina părul și s-ar fi putut crede că un halou de aur strălucitor îți încadra chipul...

Cu respirația tăiată, ea îl privea fără să găsească nimic de spus. Pentru prima oară îi vorbea astfel... și nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Eu... eu ți-am lipsit? îl întrebă ea uimită.

Apoi se corectă:

– Vrei să zici că le-am lipsit tuturor de-aici?

– Da, tuturor.

Apoi o luă de mână.

– Dar mie mai mult decât oricui, Alandra.

– Matt... șopti ea, roșie ca para focului.

– Ai fost mult timp plecată. Iată de ce trebuia să revii cât mai repede posibil... Dar atunci când ți-am spus că e nevoie de tine, nu mi-am închipuit că o să te sperii la gândul că bunicul tău e bolnav!

Privirea lui se cufundă în ochii ei.

– Eu am nevoie de mine.

O trecu un fior.

– Dar... de ce? îngăimă ea.

Matt duse la gură mâna tremurătoare a Alandrei.

– Pentru că, fără tine, viața mea nu are sens, declară el. Ai plecat și...

– Trebuia să plec!

– De ce? o întrebă la rândul lui.

Alandra nu răspunse. Matt îi sărută din nou vârful degetelor.

– Când bunicul tău mi-a spus că ai plecat la Londra, nu mi-a venit să cred. Apoi am fost furios pe tine...

– Furios?

– Pe tine, repetă el. Dar mai ales pe mine. Mi-era necaz că reușiseși să capeți atâta importanță în viața mea, în inima mea.

Alandra scoase un strigăt ușor de surpriză. Matt o luă în brațe cu o nespusă tandrețe. Cu ochii închiși, ea se sprijini de pieptul lui, așteptând o sărutare care nu veni. Apoi deschise ochii și înțelese că nu-i spusese încă totul.

– Când ți-am cerut să rămâi la La Roseraie, încercam să mă conving că o făceam spre binele lui Alan.

– Și... nu era doar pentru el?

Matt scutură din cap.

– Nu, era și pentru mine, chiar dacă refuzam să recunosc asta. Când a sosit cadoul pentru ziua bunicului, zilele trecute, am crezut că înnebunesc!

Făcu ochii mari.

– Asta însemna că n-o să vii aici de ziua lui, îi explică el.

– Și ai fi vrut să vin?

– Bineînțeles. Nu puteam suporta ideea că ești la Londra. Cu acel bărbat pe care pretinzi că-l iubești.

Matt o strânse și mai tare în brațe.

– Alandra, locul tău e la La Roseraie.

Tânăra oftă, întrebându-se dacă auzise bine. Și mai ales dacă a înțeles bine. De ce nu vorbea Matt mai limpede?

Îl întrebă cu timiditate:

– Locul meu este la La Roseraie, fiindcă... fiindcă sunt nepoata lui Alan Todd?

El îi cuprinse cu blândețe umerii și o privi cu pasiune.

– Fiindcă ești nepoata lui Alan Todd; admise el. Dar mai ales, fiindcă inima mea îți aparține, scumpa mea.

Scumpa mea... Aceste două cuvinte minunate fură o adevărată mângâiere pentru urechile ei. Chiar le rostise Matt? Sau visa...

Inima mea îți aparține... Asta însemna că o iubește! Îi mărturisise dragostea lui.

Îl privi fără să pronunțe nici un cuvânt. Emoția o copleșise. Pentru prima dată de când îl cunoștea, Matt nu mai părea atât de sigur pe el...

Cu amărăciune, el îi spuse:

– Cum de te poți astfel abandona în brațele mele și să fii îndrăgostită de altul?

Alandra tresări și deschise gura. Dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze.

– Am totuși impresia că nu-ți sunt indiferent! continuă el cu disperare. Reacționezi la mângâierile și la sărutările mele... Pari tulburată de prezența mea.

Apoi Matt oftă și-și plecă trist capul.

– Merit disprețul tău. Te-am tratat într-un mod incalificabil!

– Matt! protestă ea cu o voce răgușită.

Voia să-i spună că nu-i purta pică. Și că îl iubea... Dar era prea tulburată ca să se poată exprima firesc.

– M-am simțit atât de apropiat de tine, în noaptea în care te-am găsit plângând în bucătărie, continuă el. M-am înșelat oare? Emoția venea dintr-o singură direcție? Nu simți nimic pentru mine?

– Matt, reuși ea să spună. Mă iubești un pic?

– Un pic? exclamă el. Dar te iubesc cu pasiune! Te ador! Visul meu cel mai scump ar fi să devii soția mea. Dar, din nefericire, iubești un alt bărbat!

Ea se strânse la pieptul lui.

– Celălalt bărbat ești tu, Matt! Tu!

Lacrimile se rostogoleau pe obrajii Alandrei. Dar de data asta erau lacrimi de bucurie. Matt o strângea în brațe și ea se lăsa fără nici o reținere în voia brațelor lui puternice.

El o iubea, ea îl iubea... și toate neînțelegerile dispăruseră. Toate neînțelegerile? Nu, ea mai trebuia să-i ceară niște explicații. Ținea ca totul să fie clar între ei.

– Corinna Hamilton? rosti ea întrebător.

Matt ridică din sprâncene.

– Da? făcu el surprins, auzind că pronunță numele acelei femei.

– Ce reprezintă ea pentru tine? insista Alandra.

Un zâmbet apăru în colțul buzelor lui Matt.

– Henry Nolan, replică el. El ce reprezintă pentru tine?

– Henry Nolan! exclamă ea.

Fu rândul ei să zâmbească. Deci amândoi erau geloși...

– N-a existat niciodată nici un bărbat în viața mea, îl asigură ea. Singurul pe care l-am iubit vreodată, singurul pe care o să-l iubesc întotdeauna, până la ultima mea suflare, ești tu, Matt.

– Și de ce îți telefona acel Henry Nolan?

– El m-a adus azi până aici. E un om minunat! îl asigură ea.

Fiindcă Matt se încruntase, ea se grăbi să adauge:

– Henry Nolan e căsătorit. Își adoră soția, și pe cei doi copii. E patronul meu și totodată proprietarul apartamentului meu din Londra. Când eram la La Roseraie, i-am trimis un cec, ca să reglez plata chiriei. Așa că mi-a aflat adresa și nu i-a fost greu să-mi găsească numărul de telefon. M-a sunat aici ca să mă întrebe dacă vreau să-mi reiau slujba, fiindcă secretara care m-a înlocuit tocmai își dăduse demisia. Și oricum, nu era mulțumit de ea.

– Și ți-ai reluat slujba când te-ai întors la Londra?

– Exact.

Alandra ezită înainte de a-i pune o întrebare care-i stătea pe inimă:

– De ce erai atât de supărat în dimineața în care am plecat? Doar nu din cauza banilor pe care mi-i dăduse bunicul...

– Eram gelos ca un tigru. Îmi spuseseși că iubești pe altul, și te duceai să-l întâlnești la Londra! În plus, făcuseși remarca neașteptată că unele sărutări valorează mai mult decât altele!

– Dar e adevărat! exclamă ea.

El o strânse în brațe, mai s-o înăbușe.

– Alandra, mă înnebunești!

Buzele lor se întâlniră într-un sărut interminabil. Când Alandra reuși să-și ridice capul gâfâind, îl întrebă:

– Chiar ești gelos?

– Îți spun: ca un tigru!

Își trecu mâna prin părul negru.

– Chiar înainte de a recunoaște față de mine însumi că te iubesc, eram gelos. Nu puteam suporta ca un bărbat să se apropie de tine. Aș fi fost capabil să-l iau la pumni pe bietul Robert!

Alandra îl simți că se încordează.

– Când a hotărât să-ți dea lecții de conducere, eu... eu...

Ea îi mângâie cu blândețe obrazul și el se destinse imediat.

– Și pe urmă ai primit acea scrisoare, care se vedea de la o poștă că e scrisă de o mână bărbătească... Și imediat, telefonul de la Henry Nolan. Apoi balul de la Bedewick, când toți bărbații de prin împrejurimi se înghesuiau să te ia la dans!

– Oh, Matt! făcu ea râzând. Și tu ai dansat cu mine.

– Ca să evit să faci cunoștință mai îndeaproape cu Frank Millingham. N-aveam nici un chef să te văd ieșind în compania lui!

Matt oftă.

– De ce refuzam să recunosc că te iubesc? Nu știu... Cred că te iubeam deja când ți-am cerut să rămâi. Pretextând că pentru a-l distra pe bunicul tău...

– Nu mi-ai cerut să rămân! îl corectă ea. Mi-ai oferit o mie de lire pentru trei luni de prezență.

– O să mă ierți vreodată?

El o luă din nou în brațe.

– Tot ce am îți aparține, scumpa mea!

Dar ea mai avea o întrebare de pus.

– De ce erai azi acasă? La ora când am telefonat, erai de obicei la birou.

– Alan îmi spusese că ai promis să suni de ziua lui. Și mi-am petrecut toată ziua lângă telefon.

– Oh, Matt...

Se cuibări la pieptul lui și îi oferi buzele. Timp de o veșnicie parcă, rămaseră unul în brațele celuilalt.

– Va trebui ca Henry Nolan, să-și caute o altă secretară, remarcă pe neașteptate Matt.

Alandra se încruntă.

– Și Corinna Hamilton? Va trebui să-și caute și ea un alt cavaler?

– Scumpa mea, nu ai nici un motiv să fii geloasă pe acea Hamilton, după cum o numește Jo...

– Dar ieșeai tot timpul cu ea!

El clătină din cap.

– Ieșeam, dar singur! Am văzut-o o singură dată pe Corinna după bal. Încercam să mă conving că toate femeile sunt la fel. De ce una să fie preferată în locul alteia? O seară în compania ei a fost de ajuns să mă convingă că nimic nu va mai fi posibil între mine și ea. Nu-mi plac femeile frivole, egoiste și interesate...

O strânse tandru la piept.

– Femeia pe care o iubesc e o blondă cu niște splendizi ochi verzi. E o femeie orgolioasă, independentă și inimoasă... O ador, și dacă ai ști cât de mândru sunt de ea!

– Bărbatul pe care-l iubesc... începu ea.

Dar nu avu timp să spună mai mult. Matt îi închise gura cu o sărutare.

Pe urmă, tresări și-și privi ceasul.

– Scumpo, o să întârziem la petrecere! Trebuie neapărat să coborâm... Toată lumea se va întreba ce s-a întâmplat cu noi!

O împinse cu blândețe.

– Dacă te mai țin în brațe, o să uităm complet de petrecere... Și n-ar fi frumos față de bunicul tău!

Alandra își mușcă buza de jos. Venise la La Roseraie îmbrăcată în blugi și pulovăr. Se schimbase în grabă pentru plecare, înainte de a arunca în valiză câteva haine la întâmplare. Era sigură că nu avea și ceva elegant!

– N-am nimic de îmbrăcat, în afară de pantaloni și pulovăre!

Matt izbucni în râs.

– Nu cred că bunicul tău se va simți șocat văzându-te în blugi, scumpa mea!

O luă de mână și o trase spre scară.

– Mai ales când va afla marea veste!

– Ce veste? îl întrebă ea, privindu-l cu niște ochi în care străluceau stelele.

– Că Alandra Todd va deveni în curând Alandra Carstair... dacă acceptă, bineînțeles.

– Oh, Matt! Dar nici nu visez altceva!

Sfârșit